IAN FLEMING

007

JAMES BOND

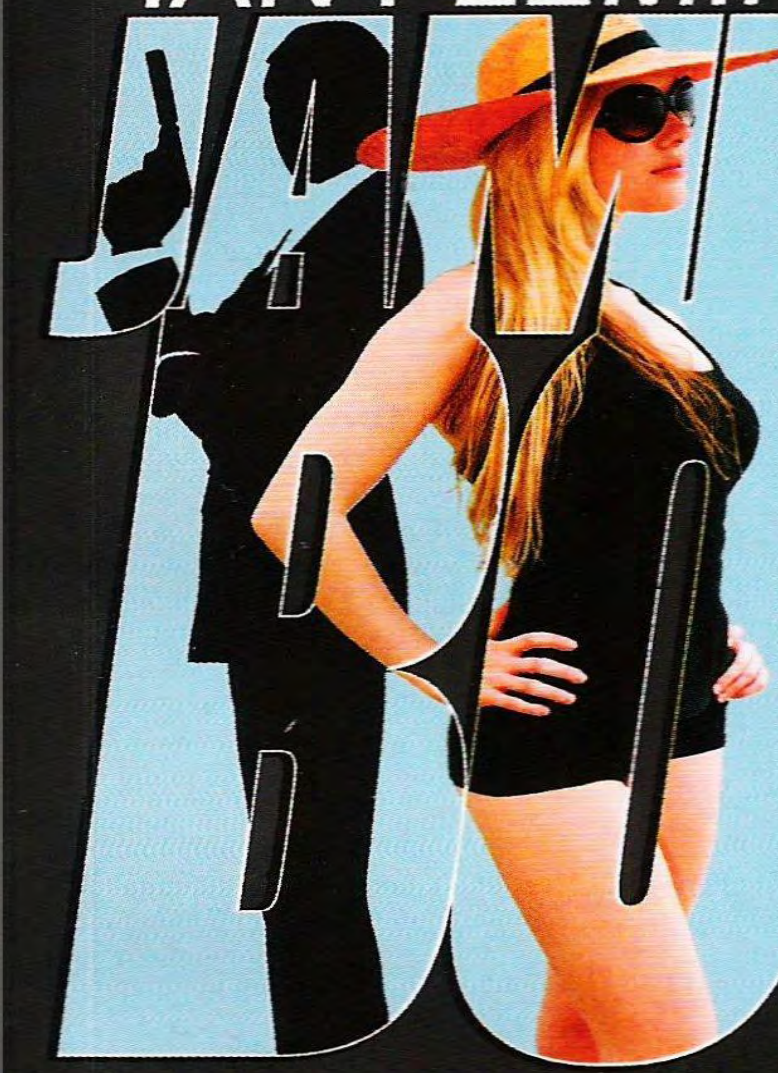

A DOUA ȘANSĂ

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

IAN FLEMING

1908 – 1964

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenția de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forțelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experiența căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştințe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris Casino Royale, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internațional. Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărți pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficțiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian Fleming

JAMES BOND®

A DOUA ŞANSĂ

Traducere din limba engleză de Natima Mândrilă
Coperta: Marian Toader Redactor: Ciprian Voicilă
A doua şansă © Pentru ediția românească Icar Publishing, 2010
Copyright © Glidrose Productions Ltd, 1964 All rights reserved
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

PREFAŢA

de Mo Hayder

Poate că e în mod special blestemul al autorului de prefețe, dar în 1987, când Anthony Burges spunea că James Bond are „stofa de nemuritor", nu avea de unde să ştie cât de aproape de dezintegrare este lumea trecătoare a eroului său. Prăbuşirea, cu numai doi ani mai târziu, a Zidului Berlinului, era cel mai vizibil indiciu al schimbării ordinii mondiale ce ar fi putut marca sfârşitul lui Bond, cel mai iubit apărător al libertății noastre naționale. Războiul Rece a durat atâta timp, dar unde-a dispărut amenințarea lui? Şi unde este sistemul de valori a cărui păstrare revenea în sarcina lui Bond? Smuls din climatul său tensionat, a reuşit 007 să treacă examenul timpului?

Sunt întrebări la care îi este uşor să răspundă oricărei persoane familiarizate cu eroul de film James Bond — în definitiv abia au trecut zece ani de când Mike Myers a scos din jobenul lui de prestidigitator pelicula noastră favorită cu Bond, cu tehnica ei de vârf şi efectele speciale de comedie. Ce se întâmplă însă cu eroul mai puțin cunoscut, cu agentul 007 din romanele lui Fleming? Este oare la fel de anacronic, la fel de efemer? Cel care citeşte romanul *A doua şansă* la aproape o jumătate de secol după ce a fost scris poate fi scuzat dacă simte o trepidație vagă, o nevoie de a se înarma cu răbdare — nu doar împotriva tristului spectacol al eroului scos de pe scenă de propriile sale parodii, ci şi, mai important, a elementelor ce încadrează în timp ficțiunea mai definitiv decât orice altceva: atitudinea culturală depăşit! Oare cititorul modern, cu concepțiile sale aparținând categoric mileniului al treilea, va fi ofensat de misoginismul nonşalant al lui Fleming, va fi jignit de stereotipiile învechite?

Eu cred că răspunsul e NU. E drept că *A doua şansă* se desfăşoară pe fundalul unei amenințări sovietice cel puțin bizare; în lumea lui Bond, Regatul Unit al Marii Britanii continuă să dețină supremația în confruntările internaționale ale serviciilor secrete; iar când suferă ceea ce astăzi ar fi diagnosticat ca efect de stres post traunatic după moartea soției sale, Tracy[1], medicii din Harley Street îi prescriu nu terapie de grup şi prozac, ci şedințe de hipnotizare şi „energizante". Cu toate acestea, în viziunea lui Fleming, imaginea lumii este surprinzător de proaspătă şi chiar pătrunzătoare. Grosul acțiunii se petrece în Japonia, iar tabloul lumii nipone creionat de el nu enervează mai mult prin rasism şi imperialism decât felul infam în care sunt alcătuite personajele feminine, celebrele „iubite ale lui Bond". Asemeni majorității valorilor unei culturi populare, James Bond aparține timpului său fiind, în egală măsură, atemporal.

O bună parte din schimbările radicale intervenite în moravurile culturale şi în ordinea internațională sunt abordări de dată recentă în literatura de ficțiune. Intriga romanelor lui Fleming continuă să aibă o

[1] În romanul anterior, *În Serviciul Secret al Maiestății Sale.*

capacitate de a capta atenția similară cu a thrillerului modern: nu trebuie decât să citeşti descrierea pe care o face înspăimântătoarei grădini a morții creată de Blofeld ca să-ți dai seama că e la fel de înzestrat în domeniul macabrului precum — să spunem — Thomas Harris sau Chuck Palahniuk. Chiar dacă de-a lungul timpului cadrul în care se desfăşoară ficțiunea a căpătat un caracter din ce în ce mai impresionist, mai sumar (nu doar din pricină că are acum un ritm mult mai alert, ci şi pentru că în această epocă a călătoriilor şi comunicației globale mintea modernă poate alcătui imagini complexe cu un minimum de stimulare), descrierile lui Fleming nu par niciodată greoaie. Faima lui ca autor de jurnale de călătorie nu e nici pe departe la fel de mare cu cea căpătată ca şi creator al personajului Bond, dar în *A doua şansă* el îşi demonstrează limpede admirația față de o cultură străină şi ne oferă nu doar o imagine accesibilă a unei societăți care continuă să intrige, ci şi un document viu referitor la rolul deținut de Japonia în lupta împotriva comunismului — şi asta fără să cadă vreodată vreodată în didacticism ori pedanterie.

Şi nu numai cadrul ficțional al lui Fleming rezistă la examenul timpului, ci şi personajele sale, care se dovedesc mult mai rezistente decât lumea în care evoluează şi care îi îngrădeşte. Ele se dovedesc a fi tipare clare ale eroilor moderni: în Hannibal Lecter se simte mai mult decât un iz din Blofeld, iar în Indiana Jones, Jack Bauer şi chiar inspectorul Morse există cu siguranță o fărâmă din James Bond. Mult mai concret, chiar, într-o perioadă în care celebritatea se banalizează, efemerii James Bond din celuloid sunt incapabili să-l egaleze pe demnul şi perenul James Bond din paginile romanelor. Omul acesta nu se îngraşă din cauza vârstei; nu cheleşte; nu devine penibil ca un septuagenar care şontâcăie pe o plajă topless de la Cannes. „Nemuritor” sau nu, James Bond al lui Fleming va rămâne măcar un bărbat incitant, enigmatic şi esențialmente uman, cel puțin atâta vreme cât câte-un bărbat se va obosi să se întrebe „Ce-ar face Bond în situația asta?” şi cât vreo femeie va visa la el. Aşadar, poate ar trebui să recunoaştem: încă nu ați devenit marfă perisabilă, domnule Bond! .

Mo Hayder este autorul a patru romane devenite best-seller în Marea Britanie şi Japonia: Birdman, The Treatment, Tokyo şi Pig Island.

Pentru
Richard Highes şi Torao Saito

Trăieşti doar de două ori:
Odată când te naşti
Şi o dată când priveşti moartea în față.
După BASHO, poet japonez (1643-1694)

PARTEA ÎNTÂI

„E mai bine să călătoreşti plin de speranţă...”

Capitolul 1

Foarfeca taie hârtia

Îngenuncheată în faţa lui James Bond, gheişa numită Frunză Tremurătoare se înclină din talie şi-l sărută cast pe obrazul drept.

— Trişezi, îi reproşă acesta cu severitate. Ai fost de-acord să mă săruți de-adevăratelea, pe gură, dacă câştig. Măcar atât...

Perlă Cenuşie, madama stabilimentului, o femeie cu dinții lăcuiți cu negru, o purtare bizar de afectată şi atât de scundă şi îndesată încât părea ieşită atunci dintr-o piesă NO, îi traduse spusele. Acompaniată de un val de chicoteli şi strigăte mici de încurajare, Frunză Tremurătoare îşi acoperi chipul cu mâinile minunate, ca şi cum i s-ar fi pretins să profereze o obscenitate cumplită. După câteva clipe însă degetele se desfacură şi printre ele se iți ochii obraznici, care examinară gura lui Bond ca şi cum şi-ar fi stabilit o țintă, iar trupul se repezi înainte. De data aceasta sărutul ajunse pe buze şi întârzie o fracțiune de secundă în semn de invitație? În semn de promisiune? Englezul îşi aminti că i se promisese „o gheişă cu care să împartă perna”. Din punct de vedere tehnic, expresia desemna o gheişă din casta de jos, care nu avea cunoştințe deosebite în artele tradiționale ale meseriei ei — deci nu era capabilă să spună istorioare amuzante, să cânte, să picteze sau să compună versuri despre clientul ei. Dar, spre deosebire de surorile ei mai educate, putea accepta să ofere servicii mai concrete, în mod discret, desigur, în condiții de intimitate desăvârşită şi la un preț piperat. Pentru gusturile grosolane, necioplite ale unui gaijin, ale unui străin, asemenea servicii aveau mai mare căutare decât să i se alcătuiască o *tanka*[2] din treizeci şi una de silabe pe care în nici un caz nu avea cum s-o înțeleagă aşa cum i se prezenta, sub forma unor ideograme elegante şi perfecte şi care îi preamărea farmecul pe fundalul unei coaste a muntelui Fuji semănată cu boboci de crizantemă.

Aplauzele care salutau această manifestare nestăpânită de lascivitate se stinseră repede, într-o atmosferă respectuoasă. Bărbatul puternic şi îndesat îmbrăcat în *yukata* neagră, care şedea față în față cu Bond la măsuța scundă de lac roşu, îşi scoase dintre dinții îmbrăcați în aur țigaretul Dunhill şi-l aşează alături de scrumieră.

— Bondo-san, spuse Tiger Tanaka, şeful Serviciilor Secrete japoneze, te provoc să joci cu mine acest joc ridicol şi-ți promit dinainte că nu vei câştiga

Fața arămie, lătăreață şi brăzdată de riduri pe care Bond ajunsese să o cunoască atât de bine în ultimele câteva săptămâni, se lumină de un zâmbet

---

[2] *Micropoem cu formă fixă. (n. tr.))*

larg, care făcu ochii să se îngusteze până deveniră două tăieturi înguste, oblice şi lucitoare. Cunoştea bine zâmbetul acesta, care de fapt nu era zâmbet deloc, ci doar o mască — cu o gaură aurie în mijloc.

— Bine, Tiger, spuse el râzând. Mai întâi, să ni se mai aducă sake. Dar nu în degetarele astea ridicole! Am băut vreo cinci dintr-astea şi au avut cam acelaşi efect cu un singur Martini Dry dublu. O să am deci nevoie de încă unul ca să pot demonstra superioritatea instinctelor occidentalilor asupra şiretlicurilor orientalilor. Nu cumva se găseşte cumva pe-aici vreun pahar scund cu gura largă, aruncat pe după vitrinele astea cu porțelanuri Ming?

— Bondo-san, Ming e o dinastie chineză. Cunoştințele tale despre porțelanuri sunt la fel de sumare pe cât de grosolane îți sunt obiceiurile de băutor. În plus, nu e deloc înțelept să subestimezi o băutură precum sake, căci atunci a doua butelcă o bea pe prima şi băutura îl bea pe om.

Tiger Tanaka se întoarse spre Perlă Cenuşie cu care porni o discuție animată presărată cu râsete, despre care Bond îşi spuse că este precis un şir de glume pe seama occidentalului troglodit şi a poftelor lui monstruoase. La o poruncă scurtă a madamei, Frunză Tremurătoare se înclină şi ieşi grăbită din cameră Tiger se întoarse spre Bond.

— Bondo-san, ai câştigat multă cinste a obrazului. La noi doar luptătorii de sumo beau sake în cantități atât de mari fără să se vadă efectul. Perlă Cenuşie spune că eşti cu siguranță unul de-al lor. Dar a mai sugerat şi că nu o să fii un partener prea grozav pentru Frunză Tremurătoare în seara asta, adăugă el cu viclenie.

— Spune-i că aş fi interesat mai degrabă de talentele ei mai mature şi că sunt convins că pricererea ei în arta de a face dragoste va compensa orice moleşeală temporară din partea mea

Această galanterie greoaie primi ceea ce merita Perlă Cenuşie dădu drumul unui adevărat şuvoi însuflețit de cuvinte japoneze. Tiger traduse.

— Bondo-san, femeia asta nu e tocmai lipsită de spirit. Uite, tocmai a făcut o glumă A spus că e căsătorită în mod respectabil cu un bonsan şi că în aşternutul ei, în futon, nu mai există loc pentru un altul Bonsan înseamnă preot, „barbă-cenuşie". Vezi dar că a făcut un calambur cu numele tău.

Petrecerea cu gheişe dura de două ceasuri, iar pe Bond îl dureau fălcile din pricina că fusese silit să zâmbească fără încetare şi să dea pe tonul cel mai politicos, replici spirituale. Geişele nu-l distrau şi nu găsea nici un farmec în muzica disonantă şi ermetică izvorâtă din cutia fermecată de rezonanță a samisenului cu trei corzi, aşa că se văzu pus în situația de a face eforturi disperate pentru buna continuare a petrecerii. Îşi dăduse seama că Tiger Tanaka îi observa străduințele cu plăcerea cea mai sadică. Dikko Henderson îl avertizase că petrecerile cu gheişe sunt în bună măsură, pentru un occidental, echivalentul încercării de a distra o mulțime de copii necunoscuți într-o grădiniță cu educatoare severe. Dar Dikko îl mai avertizase şi că Tiger Tanaka îi făcea astfel o mare onoare, pe care o plătea cu o sumă considerabilă — fie ea din fondurile secrete sau din propriul buzunar — şi că trebuia să-şi compună o mină încântată şi să participe cu însuflețire, căci nu era decât un moment de respiro în misiunea pe care o avea de îndeplinit. Cu condiția să fie un răstimp de destindere şi nu o catastrofă!

Aşadar zâmbi din nou şi bătu entuziasmat din palme.

— Spune-i târfei bătrâne că-i o târfă bătrână, spuse el pe un ton dulce, acceptă paharul aburit cu sake fierbinte din mâinile aparent adoratoare ale lui Frunză Tremurătoare şi-l goli din două înghiţituri uriaşe.

Repetă performanța, obligând-o pe madamă să ceară să se mai aducă băutură de la bucătărie, apoi îşi aşeză cu hotărâre pumnul pe măsuța de lac roşu şi spuse cu o atitudine fals războinică;

— Bine, Tiger! Să-i dăm drumul!

Era vechiul joc, jucat de toți copiii din lume, cu foarfeca ce taie hârtia, hârtia ce înveleşte piatra şi piatra ce toceşte foarfeca. Pumnul este piatra, două degete întinse sunt foarfeca şi palma desfăcută e hârtia. Cei doi jucători îşi mişcă de două ori, simultan, pumnul închis, iar la a treia mişcare fiecare din ei dezvăluie simbolul pe care l-a ales. Regula jocului e să ghiceşti ce simbol va folosi adversarul tău, ca să poți alege unul cu care să-l învingi. Câştigă cel care iese primul din trei sau mai multe încercări într-un cuvânt, este un joc al cacialmalelor.

Tiger Tanaka îşi aşează pumnul pe masă, față în față cu cel al lui Bond şi cei doi bărbați rămaseră nemişcați, privindu-se în ochi. În camera micuță, delimitată cu panouri din hârtie de orez, se lăsă o tăcere adâncă. Susurul dulce al pârâiaşului ce curgea în grădina ornamentală se auzi pentru prima oară în seara aceea, prin panoul lăsat deschis. Bond simți că i se face pielea de găină — poate din cauza tăcerii, poate din cauza expresiei de profundă seriozitate şi hotărâre întipărită brusc pe chipul formidabil şi crud, de samurai, al lui Tanaka. Pe neaşteptate, totul devenise mult mai mult decât un joc copilăresc. Tiger promisese că-l învinge, iar dacă pierdea, însemna că-şi pierde mult din cinstea obrazului. Dar cât de mult? Suficient încât să submineze prietenia dintre ei, care devenise ciudat de reală în ultimele două săptămâni? Adversarul lui era unul dintre oamenii cei mai puternici din Japonia, iar faptul de a fi învins de un *gaijin* jalnic în fața a două femei putea să însemne foarte mult pentru el. Cele două femei puteau împrăştia vestea înfrângerii lui. În occident, o asemenea bagatelă ar fi fost considerată drept farsă insignifiantă — ca şi cum un ministru ar fi pierdut un joc de table la Blades. Dar în orient? Dikko Henderson îl învățase, într-un răstimp foarte scurt, că trebuie să respecte pe deplin convenienţele orientale, oricât de demodate ori aparent neînsemnate i-ar fi părut, însă gradațiile acestora îi erau cu desăvârşire străine. Exact ca în cazul de față. Oare trebuia să câştige acest joc copilăresc al cacealmalelor, ori să încerce să piardă? Dar încercarea de a pierde implica aceeaşi inteligență şi capacitate de a intui corect simbolurile alese de adversar, cu alte cuvinte era la fel de greu să piardă cu bună ştiință pe cât era să câştige. Şi, până la urmă, asta chiar avea importanță? Din nefericire, avea presentimentul ciudat că până şi jocul acesta idiot putea să influenţeze reuşita sau eşecul în strania misiune cărei se încredințase.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Tiger Tanaka tranşă problema cu voce tare, scoțând un râs scurt şi răguşit care suna mai degrabă a admonestare decât a amuzament

— Bondo-san, conform obiceiurilor noastre şi, fără îndoială, la o petrecere la care eu sunt gazdă iar tu invitat de onoare, buna-creştere ar trebui să mă determine să te las să câştigi acest joc pe care urmează să-l jucăm împreună ba mai mult de-atât, ar fi de datoria mea să procedez astfel. Aşadar, trebuie să-mi cer scuze dinainte pentru că te voi învinge.

— Dragul meu Tiger, îi răspunse el zâmbind vesel, nu are rost să joci un joc dacă nu încerci să-l câştigi! Pentru mine ar fi o mare insultă dacă ai juca intenționat în aşa fel încât să pierzi. Dacă pot spune aşa, remarcile tale au fost deosebit de provocatoare. Sunt la fel ca zeflemelile pe care le schimbă luptătorii de sumo înaintea înfruntării Dacă n-aş fi fost atât de sigur că învin, ți-aş fi atras atenția că vorbeşti englezeşte. Te rog, spune tu alesei şi distinsei noastre companii că îmi propun să-ți bag onorabilul nas în țărână la acest joc penibil şi să dovedesc nu doar superioritatea Marii Britanii şi cea a Scoției în particular, asupra Japoniei, ci şi superioritatea reginei noastre asupra împăratului vostru.

Încurajat probabil de efectul înşelător al băuturii, Bond o făcuse de oaie. Genul acesta de glume pe tema diferențele dintre culturile lor devenise obişnuit între el şi Tiger, care îşi luase, primul în promoția lui, licența în ştiințe socio-politice la Trinity College înainte de război şi se mândrea cu concepțiile lui democratice, cu liberalitatea şi elasticitatea opiniilor lui despre occident. Însă abia ce sfârşise de vorbit când observă o lucire bruscă în ochii lui negri şi îşi aminti de avertismentele lui Dikko: „ Acum ascultă bine, englezoi necioplit! Te descurci bine, dar nu-ți forța norocul. T.T. e un tip civilizat, ca toți japonezii de altfel. Dar fii atent şi nu sări calul! Uită-te atent la recipient, căci vei descoperi în el şi trăsături Manchu, dar şi tătare. Şi nu uita că avea centura neagră la judo înainte să vină şi să studieze în blestematul tău de Oxford. Nici că înainte de război spiona pentru japonezi, pe vremea când îşi spunea adjunct al ataşatului naval al ambasadei lor din Londra, iar voi tâmpiților ați considerat că e curat numai pentru că obținuse o diplomă la Oxford. Ca să nu mai pomenesc de dosarul lui de război! Nu uita că a ajuns aghiotantul personal al amiralului Ohnishi şi că se antrena într-o tabără kami-kaze când americanii au făcut puțină gălăgie deasupra Hiroshimei şi Nagasakiului, iar Soarele-Răsare s-a dus de-a berbeleacul în mare. Şi dacă uiți cumva toate astea, întreabă-te de ce tocmai T.T., dintre cei nouăzeci de milioane de japonezi, a căpătat din întâmplare postul de director al *Koan-Chosa-Kyotu*. Bine, James? Ai prins figura?”

De când sosise în Japonia, Bond exersase constant şi asiduu şezutul în poziție lotus, tot urmând sfatul lui Dikko Henderson. „Dacă vei intra în contact direct cu oamenii ăştia, şi chiar dacă nu, vei petrece o groază de timp stând în fund pe jos. Există o singură modalitate s-o faci fără să-ți rupi articulațiile — anume în poziția indiană, chincit pe vine, cu picioarele încrucişate şi cu muchiile tălpilor, care te vor durea ca naiba, sprijinite pe podea. Ai nevoie de puțin exercițiu, dar nu se moare din asta şi-n plus o să câştigi multă cinste a obrazului”. Deprinsese această artă în bună măsură, însă acum, după două ore, simțea că i-au luat foc genunchii şi-şi spuse că dacă nu-şi schimbă imediat poziția, va rămâne olog pe toată viața

— Ținând cont că urmează să mă înfrunt cu un maestru de talia ta trebuie mai întâi să adopt o poziție relaxată a corpului, în aşa fel încât să-mi pot folosi creierul şi concentrarea la capacitate maximă, îi spuse el lui Tiger.

Se ridică cu greu în picioare, se întinse din toate încheieturile şi se aşează din nou, de data asta cu un picior întins pe sub măsuța scundă şi cu cotul sprijinit pe genunchiul îndoit al celuilalt. Noua poziție îi aduse o uşurare binecuvântată. Ridică paharul, pe care Frunză Tremurătoare îl umplu supusă dintr-o butelcă proaspătă. Bău paharul până la fund, i-l

întinse fetei şi lovi cu pumnul în tăblia măsuței, cu atâta forță încât făcu să salte cutiuțele cu dulciuri şi ceştile de porțelan. Apoi îşi aținti privirile dure în ochii lui Tiger Tanaka.

— Gata! anunță el

Tiger îl sfredeli cu privirea, încercând să-i intuiască planul, însă englezul hotărâse să nu adopte un plan, un tipar anume. Avea de gând să joace absolut la întâmplare, arătând simbolul pe care îl alegea pumnul lui în momentul psihologic al celor două mişcări scurte în aer.

— Trei jocuri din trei? întrebă japonezul

— De-acord!

Cei doi pumni se ridicară încet de pe tăblia mesei, făcură la unison cele două mişcări prin aer şi țâşniră înainte. Tiger îşi păstră pumnul strâns, alegând piatra Bond îl desfăcu pe-al lui, indicând cu palma deschisă că a ales hârtia care înveleşte piatra. Punct pentru englez. Cei doi repetară mişcările rituale, apoi urmă iarăşi momentul adevărului Tiger alesese din nou piatra, iar Bond întinsese în față cele două degete arătând foarfeca pe care o toceşte piatra. Egalitate la puncte.

Tiger se opri şi-şi lipi pumnul de frunte, închise ochii şi rămase o vreme nemişcat, concentrându-se.

— Da! Te-am prins, Bondo-san De data asta nu-mi scapi!

— Frumos spectacol, spuse Bond străduindu-se să-şi alunge din minte bănuiala că Tiger va arăta piatră şi a treia oară sau că se va aştepta ca el să arate hârtia alegând să riposteze cu foarfeca tăind hârtia. Şi tot aşa mai departe. Cele trei simboluri se învârteau în mintea lui precum imaginile de pe panoul unui joc automat de poker cu fructe.

Cei doi pumni se ridicară în aer — unu, doi şi trei!

Tiger arătă iarăşi piatra, pe care Bond o înveli cu hârtia. Primul joc îl câştigase englezul.

Al doilea joc dură mai mult. Amândoi continuau să arate acelaşi simbol, repetând jocurile anterioare. Era ca şi cum fiecare din cei doi jucători ar fi evaluat psihologia celuilalt — ceea ce nu era decât în mică măsură adevărat atâta vreme cât Bond nu-şi hotărâse o anumită strategie de joc, ci continua să joace la întâmplare. Mergea, pur şi simplu, la noroc. Tiger câştigă acest joc, aşa că se aflau din nou la egalitate.

Ultimul joc! Cei doi adversari se priviră unul pe celălalt. Zâmbetul englezului era curtenitor, cu o vagă undă de ironie. În ochii negri ai lui Tiger trecu o fulgerare roşiatică. Bond o observă şi îşi spuse: „Ar fi înțelept să pierd. Sau nu?” Până la urmă câştigă jocul anihilându-l pe japonez în două ture consecutive, o dată tocindu-i foarfeca cu piatra lui şi a doua oară învelindu-i piatra cu hârtia.

Tiger îi făcu o plecăciune adâncă, la care răspunse cu una şi mai adâncă, căutând o remarcă cu care să detensioneze atmosfera.

— Trebuie să fac demersuri să se includă jocul ăsta în sporturile olimpice, la timp ca să prind Olimpiada de la voi. Sunt convins că aş fi ales în lotul reprezentativ al țării mele.

Tiger Tanaka râse cu politețe silită.

— Ai un stil tău de joc foarte inspirat. Care e secretul metodei tale?

Cum nu avusese nici o metodă, inventă la repezeală una care să fie cât mai politicoasă față de Tiger.

— Tu eşti un bărbat din piatră şi oţel, Tiger, aşa că m-am gândit că vei alege foarte rar simbolul hârtiei şi am jucat în consecinţă.

Mica scamatorie verbală avu efectul scontat. Tiger se înclină. Bond îi răspunse cu o plecăciune şi mai bău sake, închinând în cinstea amfitrionului său. Scăpate de încordare, gheişele aplaudară vesele şi madama îi ceru lui Frunză Tremurătoare să-l sărute din nou pe gaijin. Fata se grăbi să-i îndeplinească porunca Ce piele catifelată aveau japonezele astea! Şi ce atingeri uşoare, abia perceptibile! Bond începu să-şi închipuie cum se va desfăşura noaptea în continuare, când Tiger îl trezi din visare.

— Bondo-san, am ceva de discutat cu tine. Îmi vei face onoarea să vii la mine acasă pentru un ultim pahar de băutură?

Îşi alungă imediat din minte gândurile lascive. Dikko îi spusese că invitaţia în casa unui japonez e un semn de favoare neobişnuit de mare. Aşadar, până la urmă procedase bine câştigând jocul acela pueril. Modul în care se comportase putea să aibă consecinţe dintre cele mai importante.

— Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare. Tiger, răspunse el înclinându-se.

O oră mai târziu, şedeau amândoi în fotolii binecuvântat de comode, cu o tavă cu băuturi între ei. Departe, la orizont, străluceau luminile portocalii ale Yokohamei, iar prin panoul exterior deschis pătrundea abia simţit mirosul portului şi al mării. Casa lui Tiger era proiectată în mod încântător în aşa fel încât să constituie o linie de demarcaţie cât mai îngustă între locuitorul ei şi mediul înconjurător, aşa cum procedau de altfel cei mai mulţi dintre japonezi, chiar şi atunci când nu dispuneau de cine ştie ce mijloacele materiale. Celelalte trei panouri despărţitoare ale încăperii pătrate erau trase în întregime în lături, dând la iveală un dormitor, o cameră de lucru şi un coridor.

Tiger trăsese în lături panourile imediat ce intraseră în casă.

— În occident, comentase el, închideţi toate uşile şi ferestrele când aveţi de discutat secrete. În Japonia, deschidem tot ce se poate deschide, ca să ne asigurăm că nimeni nu ascultă îndărătul pereţilor subţiri Ceea ce am de vorbit acum cu tine este o chestiune strict secretă. Sake-ul e destul de cald? Ţigările îţi sunt pe plac? Atunci ascultă ce am să-ţi spun şi jură pe onoarea ta că nu vei dezvălui nimic nimănui din cele auzite.

Tiger Tanaka emise iarăşi râsul lui scurt şi lipsit de veselie, dezvelindu-şi dinţii îmbrăcaţi în aur.

— Dacă îţi încâlci promisiunea, nu voi avea de ales şi va trebui să te şterg de pe faţa pământului.

Capitolul 2

Se trage cortina pentru Bond?

Exact cu o lună înainte fusese ajunul închiderii anuale a clubului Blades. Începând cu ziua următoare, 1 septembrie, aceia dintre membrii care, neconformându-se uzanţelor modei, se mai aflau încă în Londra, trebuiau să se mulţumească timp de o lună cu Whites sau Boodle's. Whites era considerat gălăgios şi agitat, iar Boodle's prea plin cu nobili de ţară anoşti care nu vorbesc decât despre deschiderea sezonului de vânătoare. Aşadar, membrii selectului club Blades aveau parte de o lună petrecută în sălbăticie. Dar nu

era nimic de făcut. În definitiv, angajații meritau şi ei să-şi ia concediu. Mai mult chiar, în anul acela trebuiau zugrăvite câteva încăperi, iar acoperişul necesita şi el reparații.

Lui M., instalat la fereastra cu arcadă ce dădea spre St. James Street, nu-i păsa deloc de acest exod anual, căci îl aşteptau două săptămâni de pescuit păstrăvi pe râul Test, iar pentru următoarele două hotărâse să prânzească sandvişuri şi cafea la birou. El nici nu frecventa prea des Blades, ci doar atunci când avea vreun invitat special. De fapt, nu era deloc ceea ce se numeşte un bărbat de club, iar dacă ar fi fost, s-ar fi oprit cu siguranță la *The Senior*, cel mai auster şi select club din întreaga lume. Dezavantajul acestuia din urmă era că îl frecventau prea mulți cunoscuți de-ai lui şi se discutau prea multe probleme de serviciu. O mulțime din foştii lui camarazi din marină ar fi venit la el să-l întrebe cu ce se ocupă după pensionare, iar minciuna „Am o slujbă la o firmă care se numeşte Universal Export" ajunsese deja să-l plictisească şi, cu toate că fusese îndelung verificată, implica totuşi oarecare riscuri.

Porterfield veni grăbit cu țigările de foi, se înclină şi oferi invitatului lui M. cutia deschisă. Sir James Molony ridică întrebător o sprânceană.

— Văd că se mai importă havane, constată el ezitând câteva clipe în fața cutiei deschise, până se hotărî la o țigară „Romeo şi Julieta" pe care o ridică delicat cu două degete şi o mirosi încântat. Ce-i trimit în schimb lui Castro cei de la Universal Export? Rachete balistice Blue Streak?

Portfield observă că pe M. nu-l amuzase deloc gluma. ÎI cunoştea destul de bine, căci servise ca subofițer sub comanda lui, în ultimii ani înainte de pensie.

— De fapt Sir James, interveni el repede, dar nu prea repede, în ultima vreme cele mai bune țigări de foi jamaicane se ridică indiscutabil la nivelul havanelor. Până la urmă au reuşit să nimerească compoziția frunzei de la suprafață.

După care închise capacul din sticlă al cutiei şi se îndepărtă.

Sir James Molony luă de pe masă dispozitivul de perforat țigările de foi pe care chelnerul şef îl lăsase acolo şi găuri cu gesturi precise vârful țigării. Aprinse o brichetă Swan Vesta plimbă flacăra în jurul capătului şi trase uşurel din țigară până o văzu aprinsă după placul lui. Apoi sorbi o înghițitură de brandy, una de cafea şi se sprijini comod cu spinarea de spătarul fotoliului, privind cu ironie afectuoasă strâncenele ruginii ale amfitrionului său.

— Bine, prienete, spuse el, acum dă-i drumul Care-i necazul?

M. era cu gândul în altă parte şi părea că nu reuşeşte să-şi determine pipa să ardă cum trebuie.

— Ce necaz? întrebă acesta vag, între două pufăituri

Sir James Molony era cel mai mare neurolog din Anglia. Cu un an înainte i se decernase Premiul Nobel pentru faimoasa lucrare intitutală *Efecte secundare psihosomatice ale inferiorității organice*. În plus, era şi specialist consultant în materie de boli nervoase al Serviciilor Secrete şi, cu toate că era rareori solicitat, şi atunci numai în situații extreme, i se cerea să rezolve probleme pe care le considera deosebit de interesante, în mare măsură din cauză că țineau atât de factorul uman cât şi de cel al siguranței Statului. Mai mult, de la război încoace specializarea sa devenise deosebit de căutată.

M. îşi întoarse capul de la invitatul lui şi începu să urmărească traficul de pe St. James Street.

— Prietene, şi tu ai, la fel ca noi toţi, anumite tipare de comportament. Unul din ele constă în a mă invita să iau prânzul cu tine la Blades, a mă îndopa ca pe o gâscă de Strasbourg şi-apoi a-mi dezvălui câte un secret înfricoşător cerându-mi după aceea să te ajut să-l rezolvi. Dacă îmi amintesc bine, ultima dată ai vrut să aflu dacă aş putea scoate nişte informaţii suplimentare de la un diplomat străin, căruia să-i induc o stare de hipnoză fără ca el să-şi dea seama Ai zis că era ultima ta speranţă. Două spătămâni mai târziu, am citit în ziare că acelaşi diplomat îşi sfârşise zilele în mod tragic, experimentând forţa atracţiei gravitaţionale de la etajul zece al unei clădiri. Medicul legist a dat un verdict limpede: a căzut sau a fost aruncat. De data asta ce cântec trebuie să cânt la cină?

Văzând că M. continuă să rămână dus pe gânduri şi nu-i răspunde, James Molony se mai îmblânzi şi spuse cu simpatie în glas:

— Haide, M.! Ia-ţi bolovanul de pe suflet!

M. Îl privi în ochi cu răceală.

— E vorba de 007. Sunt din ce în ce mai îngrijorat de el.

— Ai citit cele două rapoarte pe care le-am întocmit despre starea lui. A apărut ceva nou?

— Nu, totul e la fel. Se dezintegrează lent. Întârzie la serviciu. Îşi face munca de mântuială. Greşeşte prea des. Bea prea mult şi pierde o grămadă de bani pe la cazinouri. Toate acestea se adaugă la faptul că unul dintre cei mai buni oameni ai mei e pe punctul să devină un factor de risc în sistemul de securitate. Ţinând cont de dosarul lui, totul e aboslut incredibil!

Sir James Molony negă cu o mişcare energică a capului.

— Ba nu e incredibil chiar deloc! Fie că nu mi-ai citit deloc rapoartele, fie că nu le-ai acordat atenţia cuvenită. Ţi-am spus tot timpul că omul ăsta a suferit un şoc. Tu eşti un om dur, M.; în meseria asta, aşa şi trebuie să fii. Dar există anumite probleme, cele de natură umană de pildă, pe care nu le poţi rezolva întotdeauna cu o frânghie bine înnodată. Cazul în speţă face parte tocmai din categoria aceasta. Să-l luăm pe agentul ăsta al tău, la fel de dur şi de curios cum erai şi tu probabil la vârsta lui Burlac şi misogin convins. Care se îndrăgosteşte pe neaşteptate, în primul rând din câte bănuiesc eu, pentru femeia respectivă era o pasăre cu o aripă frântă şi avea nevoie de ajutor. E surprinzător câtă sensibilitate zace în oamenii ăştia aparent duri! Aşadar, o ia de nevastă şi după câteva ore e împuşcată de către super-gangsterul ăla, cum ziceai că-l cheamă?

— Blofeld Ernst Stavro Blofeld.

— Exact. Iar omul tău se alege doar cu o rană uşoară la cap. Dar în scurt timp începe să se manifeste ciudat, iar medicul vostru începe să suspecteze oarecare leziuni ale creierului, aşa că îl trimite la mine. Agentul tău nu suferă de nimic — adică de nimic de ordin fizic, ci doar de şoc. Mi-a mărturisit că şi-a pierdut orice poftă de viaţă, că nu-l mai interesează nici slujba şi nici măcar viaţa lui. Aud zilnic chestiile ăstea de la pacienţii mei. E o formă de nevroză psihotică, o boală care poate să se dezvolte treptat sau să se instaleze pe neaşteptate. În cazul omului tău, a fost declanşată ca din senin de o situaţie de viaţă intolerabilă, pentru că nu se mai confruntase cu ea niciodată — pierderea cuiva drag, agravată în cazul lui de faptul că se

învinovăţeşte pentru moartea ei Ei bine, prietene, nici tu, nici eu n-am fost obligaţi să suportăm o asemenea povară, aşa că nu ştim cum am reacţiona la presiunea ei. Dar pot să afirm cu certitudine că e al naibii de greu să mergi mai departe în viaţă cu apăsarea asta în spinare, iar agentul tău se încovoaie sub greutatea ei. M-am gândit, şi am scris-o şi-n rapoartele mele, că natura muncii lui, cu pericolele şi situaţiile ei urgente, îl va scoate până la urmă din letargie. Mi-am dat seama că trebuie să-i înveţi pe oameni că nu există limită superioară când e vorba de catastrofe şi că atâta timp cât în tine mai există o scânteie de viaţă, trebuie să accepţi încercările existenţei, oricare ar fi ele; îţi vor părea adesea infinite şi de neîndurat, însă fac parte din condiţia umană. L-ai desemnat în vreo misiune periculoasă în ultimele câteva luni?

— În două, răspunse M. cu acreală. Şi le-a ratat pe amândouă. Într-una era cât pe ce să fie omorât, iar în cealaltă a făcut o greşeală gravă, care i-a pus în pericol pe ceilalţi. Dar altceva mă îngrijorează pe mine. Până nu demult, omul ăsta n-a făcut niciodată greşeli, iar acum a devenit parcă ţinta tuturor accidentelor.

— Un alt simptom al nevrozei de care suferă. Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Să mă dispensez de el, răspunse M. cu brutalitate. Ca şi cum ar fi fost împuşcat mortal sau ar fi făcut o boală incurabilă. În secţia lui nu este loc pentru unul dus cu capul, oricum ar arăta dosarul lui sau orice scuze i-ar găsi psihologii. Pensionare, desigur, cu toate onorurile şi aşa mai departe. O să încerc să-i găsesc o slujbă, la vreuna din nou înfiinţatele firme care asigură securitatea băncilor.

M. privi defensiv în ochii calzi de un albastru limpede, ai faimosului neurolog, căutând înţelegere.

— Îmi înţelegi situaţia, Sir James? Personalul meu e şi aşa destul de numeros, şi la sediu şi în teren, aşa că pur şi simplu nu am loc să-l strecor pe 007 undeva unde să fiu sigur că nu face necazuri nimănui.

— Asta ar însemna să-ţi pierzi unul din cei mai buni oameni.

— A fost unul dintre ei, dar acum nu mai este.

Sir James Molony se sprijini de speteaza fotoliului şi pufăi îndelung din ţigară, cu ochii pe fereastră. Îi plăcea de Bond, pe care îl avusese pacient de vreo douăsprezece ori. Văzuse cu ochii lui cum spiritul cu care era înzestrat acesta, împreună cu uimitoarele lui rezerve de vitalitate, reuşiseră să-l scoată din stări deosebit de critice, care în mod normal ar fi înfrânt oricare altă fiinţă umană. Era convins că o situaţie disperată va stimula din nou rezervele acelea, că dorinţa de a trăi va izbucni din nou într-un caz de mare pericol îşi aminti cât de mulţi dintre pacienţii nevrotici dispăruseră pentru totdeauna din cabinetul lui imediat după izbucnirea războiului. Îngrijorarea cea mare le alungase pe cele mărunte, spaima cea adâncă risipise toate temerile mai mici. Nu dură mult până să ia hotărârea şi se întoarse spre M.

— Dă-i încă o şansă, te rog! Dacă îţi e de folos, îmi asum eu responsabilitatea pentru el.

— La ce fel de şansă te gândeşti?

— Păi eu nu prea ştiu exact cu ce se ocupă serviciul vostru, M. Şi nici nu vreau să aflu, căci am destule secrete profesionale cu care să-mi bat capul. Dar nu ai ceva cu adevărat incitant, vreo misiune aparent imposibilă pe care să i-o repartizezi omului ăstuia? Nu mă refer la ceva neapărat periculos, cum

ar fi un asasinat sau furtul unor cifruri secrete de la ruşi, ci la ceva deosebit de important dar aparent imposibil. Dacă simți neapărat nevoia, poți să-l şi scuturi puțin, dar nu uita că are doar nevoie de o mobilizare totală a tuturor talentelor lui, ceva care să-l facă să transpire din greu şi să-l determine să uite de necazurile personale. Băiatul ăsta e un adevărat patriot, deci dă-i să facă ceva de mare importanță pentru țara lui. Ar fi destul de uşor dac-ar izbucni un nou război, căci numai moartea sau gloria îl pot face pe un bărbat să uite de sine. Nu poți să găseşti ceva care să miroasă a urgență extremă? Dacă există aşa ceva, dă-i lui misiunea; s-ar putea să-l aducă înapoi pe calea cea bună. Oricum, mai acordă-i o şansă, bine?

Sunetul imperios al telefonului roşu, care nu mai răsunase de săptămâni întregi, o făcu pe Mary Goodnight să sară din scaunul ei de parcă ar fi fost înzestrată cu ejector de cartuşe. Fugi într-un suflet până în camera alăturată, aşteptă o clipă să-şi recapete suflul şi ridică receptorul de parcă ar fi fost un şarpe cu clopoței.

— Da, domnule. Nu, domnule, sunt secretara lui.

Aruncă o privire spre ceas, aşteptându-se la ce e mai rău

— E de-a dreptul neobişnuit, domnule. Mă aştept să sosească dintr-un minut într-altul. Să îi spun să vă sune, domnule? Da, domnule.

Puse receptorul în furcă şi observă că-i tremură mâinile. Să-l ia toți dracii pe omul ăla! Pe unde naiba umblă?

— Of, James, te rog, vino mai repede, spuse ea cu voce tare şi se întoarse abătută la maşina ei goală de scris.

Îşi pironi privirile asupra tastelor, fără să le vadă însă şi se strădui să-şi mobilizeze toate abilitățile telepatice. „James! James, te caută M.! Te caută M.!"

Brusc, inima începu să-i bată mai tare. Sincrafonul! Poate că măcar de data aceasta îl luase cu el! Se înapoie grăbită în dormitorul lui şi deschise sertarul din partea dreaptă a mesei de lucru Nu! Micul receptor din plastic la care putea fi sunat prin centrala de la sediu, pe care toți membrii personalului din eşalonul superior al serviciilor trebuia să-l poarte în permanență asupra lor, stătea cuminte la locul lui Dar în ultimele săptămâni James uitase mereu să-l ia la el ori, mai rău, nu-i păsase dacă îl ia sau nu. ÎI scoase din sertar şi îl trânti furioasă în mijlocul mapei de birou.

— Of, fir-ai al dracului! Fir-ai al dracului! Fir-ai al dracului! țipă ea şi se întoarse la ea în cameră târâindu-şi picioarele.

Starea de sănătate, starea vremii sau minunile naturii sunt subiecte ce preocupă rareori mintea omului obişnuit până ce trece de vârsta de treizeci şi cinci de ani. Abia când te afli pe pragul vârstei mijlocii ajungi să nu le mai consideri pe toate ca venind de la sine şi făcând parte din fundalul neinteresant pe care se desfăşoară acțiuni mult mai urgente şi mai interesante.

Până în anul acesta James Bond fusese mai mult sau mai puțin indiferent față de toate acestea. Cu excepția mahmurelilor ocazionale şi a perioadelor când se vindeca în urma unor vătămări de ordin fizic, pe care le echivala cu starea unui copil care a căzut şi s-a tăiat la un genunchi, îşi considerase starea excelentă de sănătate ca pe un dat firesc. Vremea? ÎI preocupase numai în măsura în care trebuia să-şi îmbrace trenciul sau să

ridice acoperişul automobilului său Bentley decapotabil. Cât despre păsări, albine şi flori, minunile naturii contau doar în măsura în care muşcau sau înțepau, dacă miroseau frumos ori urât. Dar în această ultimă zi a lunii august, când se împlineau opt luni de la moartea lui Tracy, şedea în grădina de trandafiri Queen Mary din Regents Park şi mintea îi era preocupată în întregime de aceste subiecte.

În primul rând, sănătatea. Se simțea ca naiba şi ştia că arată în consecință. Fără să spună nimănui, în ultimele câteva luni bătuse străzile Harley, Wigmore şi Wimpole în căutarea oricărui doctor care ar fi putut să-l ajute să se simtă mai bine. Apelase la specialişti, la medici generalişti, la vindecători, ba chiar şi la un hipnotizator. Le spusese la toți „Mă simt ca naiba. Dorm rău. Nu mănânc aproape nimic. Beau prea mult şi îmi las munca de izbelişte. Sunt că mă dezintegrez. Faceți-mă bine!" şi fiecare dintre ei îi luase tensiunea arterială şi o probă de urină, îi auscultase inima şi pieptul, îi pusese întrebări la care el răspunsese cu toată sinceritatea şi apoi îi spusese că nu suferă de nimic grav. După aceea achitase onorariul de cincizeci de guinee şi se dusese la John Bell sau Croyden ca să scoată un lot de rețete proaspete — pentru anxiolitice, somnifere şi energizante. Şi o ținuse tot aşa până îşi epuizase şi ultima speranță — hipnotizatorul, a cărui concluzie fusese că trebuie să înceapă să iasă din nou în lume şi să-şi recapete bărbăția culcându-se cu o femeie. Ca şi cum n-ar fi încercat şi el asta! Cu cele care îl atenționaseră încă de pe scări s-o ia uşurel. Cu cele care îi ceruseră să le ducă mai întâi la Paris. Cu cele care îl întrebaseră după aceea cu glas indiferent „Te simți mai bine, scumpule?" Până la urmă, hipnotizatorul acela nu fusese chiar băiat rău. Puțin cam plicticos când se pornea pe turuit despre felul în care se pricepea să scape de negi şi despre persecuțiile constante la care îl supuneau cei de la Asociația Medicilor Britanici, dar se săturase până peste cap să stea în fotoliu şi să-i asculte glasul şoptit care îi cerea să se relaxeze şi să privească țintă spre becul aprins, fără abajur, din fața lui. Aşa că aruncă pe masă cele cincizeci de guinee, deşi se afla la doar la jumătatea şedinței şi îşi găsise refugiu în această grădină retrasă înainte să se întoarcă la sediu, la distanță de zece minute de mers prin parc.

Se uită la ceas. Trecuse de ora trei, iar el trebuia să se fi întors înapoi la două şi jumătate. S-o ia dracu' de treabă! Doamne, simțea că moare de cald! Îşi şterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei. Înainte nu transpira în halul ăsta Probabil că era de vină vremea mereu schimbătoare, din cauza bombei atomice — orice ar fi spus oamenii de ştiință împotriva acestei idei. I-ar fi plăcut să se afle undeva prin sudul Franței, ca să se poată scălda de fiecare dată când avea poftă. Din păcate, îşi luase deja concediul pentru anul în curs, în lunile groaznice de după moartea lui Tracy. După aceea plecase în Jamaica. Doamne, ce cumplit fusese şi acolo! Nu, scăldatul nu era ca— teoric soluția! De fapt, se simțea foarte bine în locul unde şedea şi privea trandafirii. Miroseau minunat şi era o plăcere să-i admiri ascultând zgomotul înăbuşit al traficului. Era plăcut şi bâzâitul albinelor, felul în care zburau din floare în floare şi munceau pentru regina lor. Trebuia să citească neapărat cartea pe care o scrisese despre ele tipul ăla belgian, Metternich ori cam aşa ceva. Acelaşi care a scris şi despre furnici. Ce țel extraordinar în viață la ființele alea mărunte! Ele nu au nici o bătaie de cap, ci doar trăiesc şi mor, atâta tot. Fac ceea ce trebuie să facă şi după aceea cad moarte. De ce nu se văd nicăieri

cadavrele albinelor? Cadavrele furnicilor? Doar mor zilnic cu miile, cu milioanele! Poate că le mănâncă alte insecte. Ei bine, ar fi mai bine să se întoarcă la birou şi să-şi încaseze papara de la Mary. Fata aia era o scumpă! Şi avea dreptate să se ia de el cu atâta severitate, căci devenise oarecum conştiința lui. Din păcate, nu-şi dădea seama ce necazuri are el în ultima vreme. Ce necazuri? Ei bine, ar fi de preferat să nu intrăm în amănunte. James Bond se ridică în picioare şi citi tăbliţele din mijlocul straturilor de trandafiri pe care le admirase. Află astfel că cei cu petalele de un roşu viu se numesc „Super Star", iar cei albi „Iceberg".

Apoi, cu o harababură de idei despre sănătatea lui, căldură şi cadavrele albinelor rotindu-se alene în minte, porni agale în direcția clădirii înalte şi cenuşii ale cărei etaje superioare se vedeau deasupra copacilor.

Era trei şi jumătate. Mai avea doar două ore până putea să-şi savureze primul pahar cu băutură!

Liftierul, cu ciotul brațului drept proptit în butonul uşii, îl întâmpină cu cuvintele:

— Secretara dumneavoastră e foc şi pară, domnule. A întrebat peste tot de dumneavoastră.

— Mulțumesc, sergent.

Acelaşi mesaj îl primi şi la ieşirea din lift, la etajul cinci, când îşi prezentă permisul gardianului. Străbătu fără grabă coridorul lung şi tăcut, până la ultimul grup de încăperi a cărui uşă exterioară purta pe o tăbliță însemnul 00. O deschise şi se îndreptă spre cea pe care scria 007. Imediat ce ajunse înăuntru, Mary Goodnight îşi ridică privirea spre el şi-i spuse calmă:

— Te caută M. A sunat acum o jumătate de oră

— Cinee, M.?

Mary sări în picioare, cu ochii fulgerând de furie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şterge-o odată de-aici! Uite ce boțită ți-e cravata!

Se apropie de el şi Bond o lăsă docil să i-o aranjeze.

— Şi părul îți stă în toate direcțiile, continuă ea bombănitul. Poftim, foloseşte pieptenul meu.

Bond luă pieptenul şi şi-l trecu absent prin păr.

— Eşti o fată bună, Goodnight, spuse el ciupindu-o uşurel de obraz. Bănuiesc că n-ai vreun aparat de ras la îndemână. Nu de alta, dar trebuie să arăt impecabil când mă duc la eşafod.

— Te rog, James, spuse ea cu ochi strălucitori. Du-te şi vezi ce vrea N-a mai vorbit cu tine de săptămâni întregi. Poate că e ceva important. Ceva interesant! stărui ea încercând disperată să dea glasului un ton cât mai încurajator.

— Întotdeauna e interesant să începi o viață nouă. Şi-apoi, cui îi e frică de M. cel rău? O să vrei să-mi dai o mână de ajutor la noua mea fermă de pui?

Mary se întoarse cu spatele şi îşi ascunse fața în palme. Bond o bătu prieteneşte pe umăr, intră relaxat în biroul lui şi ridică receptorul telefonului roşu.

— Sunt 007, domnule. Îmi cer scuze, am avut programare la dentist.

— Ştiu, domnule, îmi pare rău. L-am lăsat în sertarul biroului. Da domnule.

Apoi puse receptorul în furcă, cu un gest absent. Privi în jur, la încăperea care îi fusese atâta vreme biroul, ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun, ieşi pe hol şi luă liftul spre etajul opt, cu resemnarea condamnatului a cărui sentință a rămas definitivă.

Domnişoara Moneypenny îi privi cu ostilitate prost mascată.

— Poți intra!

Bond îşi îndreptă umerii şi privi uşa capitonată îndărătul căreia îşi auzise soarta hotărâtă de atâtea ori. Atinse clanța cu fereală, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i transmită un şoc electric, intră înăuntru şi închise uşa în urma lui.

Capitolul 3

Misiune imposibilă

M., cu umerii lui lați strânşi într-un costum albastru cam strâmt croit stătea în picioare în fața ferestrei înalte ce dădea spre parc. Fără să-şi întoarcă măcar puțin capul, rosti aton:

— Stai jos.

Fără nume, fără indicativul numeric!

Bond îşi luă locul obişnuit, față în față cu fotoliul cu brațe înalte al lui M. Observă imediat că pe tăblia goală, îmbrăcată în piele roşie a mesei de lucru nu se vedea nici un dosar. Tăvile cu hârtii de păstrat şi de aruncat erau goale şi ele. Pe neaşteptate, se simți copleşit de întreaga situație — de faptul că-l dezamăgise pe M., că dezamăgise întregul serviciu, că se dezamăgise pe sine însuşi. Biroul gol, fotoliul gol îi rosteau rechizitoriul final. Nu mai avem nimic pentru tine, păreau ele să spună. Nu ne mai eşti de nici un folos. Ne pare rău. Ne-a făcut plăcere să te cunoaştem, dar asta-i tot.

M. veni la birou, se aşeză greoi în fotoliu şi-l privi atent. Pe chipul ridat al fostului marinar nu se putea citi nimic, era la fel de lipsit de expresie ca şi spătarul fotoliului îmbrăcat în piele lucioasă, albastră, gol până mai adineauri.

— Ştii de ce am trimis după tine?

— Bănuiesc, domnule. Îmi pot scrie chiar acum demisia..

— Ce dracu tot îndrugi tu acolo? îl întrerupse M. enervat. Nu e vina ta că secția 00 lâncezeşte de atâta vreme! Aşa merg lucrurile în meseria noastră. Ai mai avut şi până acum perioade de inactivitate — luni întregi în care nu ți s-a încredințat nici o misiune.

— Dar pe ultimele două le-am dat urât de tot peste cap. Şi ştiu că nici examenele medicale din ultimul timp nu arată prea strălucit.

— Prostii! N-ai nici o problemă de natură fizică. Ai trecut printr-o perioadă dificilă şi atât. Ai avut motive foarte întemeiate să fii copleşit. Iar în ce priveşte ultimele două misiuni, orice poate greşi. Dar cum în instituția asta nimeni nu stă degeaba, intenționez să de scot din secția 00.

Ascultându-şi şeful, Bond simțise că i se ia o greutate de pe suflet însă nu dură prea mult şi greutatea căzu înapoi, mai apăsătoare parcă. Bătrânul se străduia să fie amabil, să-l dea afară cu mănuşi.

— În cazul ăsta, domnule, dacă şi dumneavoastră gândiți la fel, eu insist să-mi dau demisia. Am păstrat prea mult timp indicativul 00, dar mă tem că munca de birou nu mă interesează. Nici nu sunt bun la aşa ceva

M. făcu un gest pe care Bond nu-l mai văzuse niciodată — ridică un pumn şi-l izbi cu forță înspăimântătoare de tăblia mesei de lucru.

— Cu cine dracu' crezi că vorbeşti? Cine dracu' conduce şandramaua asta?! Trimit după tine ca să anunț că te promovez şi-ți încredințez cea mai importantă misiune din întreaga ta carieră şi tu-mi vii cu tâmpenii despre nu ştiu ce demisie! Tânăr aiurit şi fără minte!

Bond rămase cu gura căscată şi simți cum îl cuprinde un val uriaş de emoție. Despre ce naiba o fi fost vorba?

— Îmi pare rău domnule, foarte rău. Mă tem că în ultimul timp n-am prea fost în formă.

— Îți spun eu acuşi în ce fel de formă trebuie să fii, spuse M. amenințător, lovind a doua oară cu pumnul în birou, dar ceva mai uşor. Acum ascultă-mă bine: te promovez în serviciul activ al Secției diplomatice. Indicativ numeric de patru cifre şi o mie în plus pe an la salariu. Nu ai de unde să ştii prea multe despre secția asta dar îți pot spune eu că e alcătuită numai din doi oameni. Îți poți păstra biroul actual şi secretara dacă vrei. De fapt, aş prefera s-o faci. Nu vreau să se afle despre promovarea ta. S-a înțeles?

— Da, domnule.

— În orice caz, în cel mult o săptămână vei pleca în Japonia. Şeful de personal se ocupă el însuşi de aranjamentele necesare. Nici chiar secretara mea nu ştie despre asta După cum vezi, nu există nici măcar un dosar al acestui caz, într-atât e de important.

— Dar de ce m-ați ales tocmai pe mine, domnule? întrebă el cu inima bătându-i nebuneşte, gata să-i sară din piept.

Tocmai trăia cea mai extraordinară schimbare de soartă din viața lui Cu zece minute înainte stătuse în vârful unei grămezi de gunoi cu viața şi cariera ruinate, iar acum se vedea ajuns la apogeul actvității profesionale! Dar despre ce naiba o fi fost vorba?

— Pentru simplul motiv că misiunea asta e una imposibilă. Stai, se pare că am mers prea departe, să spunem doar că succesul ei este cu totul improbabil. Tot trecutul tău dovedeşte că ai aptitudini speciale pentru misiunile dificile. Singura diferență că acum n-o să mai fie o chestiune cu armament greu, un joc din acela cu puşti şi pistoale din care ai ieşit mereu învingător cu atâta mândrie. Va fi o chestiune de inteligență şi nimic altceva Dar dacă o duci la bun sfârşit, ceea ce eu mă cam îndoiesc, reuşita ta va dubla cantitatea de informații legate de Uniunea Sovietică pe care le obține serviciul nostru.

— Puteți să-mi dați mai multe amănunte, domnule?

— Trebuie s-o fac, deşi nimic din ce-ți voi spune nu apare scris pe vreo hârtie, oficială sau nu. Informații obişnuite, despre Serviciile Secrete japoneze şi ala mai departe, poți obține de la secția J. Şeful de personal îi va spune colonelului Hamilton să-ți răspundă la întrebări fără nici o oprelişte, dar n-o să-i spui nimic despre natura misiunii tale. S-a înțeles?

— Da domnule?

— Bine, atunci Spune-mi, ce ştii despre criptografie?

— Numai câteva noțiuni de bază, domnule. Am preferat să mă țin cât mai departe de domeniul acesta, în eventualitatea că duşmanii ar fi pus mâna pe mine.

— Ai dreptate. Ei bine, trebuie să ştii că japonezii simt nişte adevăraţi maeştri în domeniu. Au exact mentalitatea necesară pentru abordarea problemelor delicate în materie de litere şi cifre. De la război încoace, au reuşit să construiască, sub călăuzirea CIA, nişte maşinării incredibile pentru spart coduri — o tehnică cu mult superioară celor de la IBM ori a altora. Aşa se face că în ultimii ani au ajuns să smântânească fluxul sovietic de informaţii codate transmis din Vladivostok şi Rusia orientală — diplomatice, navale, aeriene, terestre.

— Asta-i nemaipomenit, domnule.

— Nemaipomenit pentru CIA.

— Dar cum nu ni le transmit şi nouă? Eu am crezut întotdeauna că lucrăm mână-n mână.

— Nu şi în Pacific, pe care-l consideră fieful lor personal. Pe vremea şefiei lui Allen Dulles, măcar primeam rezumate ale tuturor materialelor care ne priveau şi pe noi, dar acum individul ăsta nou. McCone, a închis brusc robinetul. Recunosc, e un tip cumsecade şi ne înţelegem bine pe plan personal, dar mi-a spus cu nevinovăţie că acţionează sub ordinele stricte ale Consiliului Naţional al Apărării. Indivizii de-acolo îşi fac griji în legătură cu sistemul nostru de securitate şi nu-i pot învinovăţi pentru asta Şi eu îmi fac griji pentru sistemul lor de securitate. Doi dintre cei mai buni operatori de criptare de-ai lor au trecut de partea cealaltă acum câţiva ani şi sunt convins că au ciripit despre o mulţime din chestiile pe care le-am transmis americanilor. Problema cu aşa-zisa noastră democraţie e că presa , află despre cazurile de genul ăsta şi scrie pe larg despre ele. *Pravda* nu izbucneşte în lacrimi de fiecare dată când unul de-al lor trece la noi. *Izvestia* nu cere anchetă publică. Bănuiesc că vreunul din KGB o păţeşte urât de tot, dar cel puţin sunt lăsaţi să-şi rezolve problemele în interiorul instituţiei, în loc să se trezească cu nişte foşti membri ai Sovietului Suprem că îşi bagă nasul în dosarele lor şi îi învaţă cum se conduc Serviciile secrete.

Bond ştia că M. Îşi înaintase demisia după cazul Prenderghast. Acest caz implica un şef de birou teritorial cu tendinţe homosexuale care fusese condamnat recent la treizeci de ani închisoare pentru trădare, pe fundalul unei publicităţi susţinute, la nivel mondial. El însuşi fusese obligat să depună mărturie la proces şi ştia că interogatoriile luate la sediul Serviciilor, ancheta de la Old Bailey şi audierile la Tribunalul Militar mobilizaseră toată activitatea de la sediu şi îl aduseseră în pragul sinuciderii un director de secţie nevinovat, care luase întreaga chestiune ca pe o punere directă în discuţie a probităţii lui profesionale.

— Care e rolul meu, domnule, în chestiunea asta cu informaţiile pe care le obţin japonezii? întrebă el vrând să-l aducă pe M. Înapoi la subiect.

M. Îşi sprijini amândouă palmele de tăblia mesei — vechiul semn ce anunţa că urmează întrebarea de o sută de puncte şi care-i ridică şi mai mult moralul lui Bond.

— E un tip în Tokio, pe nume Tiger Tanaka, directorul Serviciilor Secrete japoneze. Nu-mi amintesc cum se cheamă, vreo papagaliceală niponă imposibil de pronunţat. Un tip remarcabil. A terminat primul în promoţia lui, la Oxford. Înainte de război s-a întors aici şi a făcut spionaj pentru ai lui. Apoi a intrat în *Kempeitai*, un soi de Gestapo de-al lor, a fost antrenat într-o tabără kami-kaze şi probabil că la ora asta ar fi fost mort dacă nu era capitularea Ei

bine, el deține tehnologia aceea de decriptare a informațiilor pe care o vrem, o vreau şi eu, o vrea şi şeful de personal. Tu trebuie să te duci şi să o obții de la el. Nu ştiu în ce fel, asta-i treaba ta înțelegi aşadar de ce spun că e greu de crezut că vei reuşi în definitiv, Japonia este fieful CIA, aşa că probabil lui Tiger ăsta nu-i prea pasă de noi în zilele noastre, oamenilor în general nu le prea pasă de noi Ar putea să aibă dreptate procedând astfel sau poate nu — eu unul nu simt politician ca să-mi dau seama. Tanaka nu ştie mare lucru despre Serviciile noastre Secrete, cu excepția a ceea ce a reuşit să descopere singur pe când spiona aici sau a aflat de la CIA. Aş zice că asta nu prea e în avantajul nostru. Nu mai avcm birou teritorial în Japonia din 1950. Traficul de informații din zonă e nul — totul pleacă spre americani. Tu vei lucra cu australienii — mi-au spus că au un om excelent acolo. La fel îl consideră şi cei din secția J. Oricum, asta e situația Dacă cineva poate s-o schimbe, ăla eşti tu. Ai dori să încerci, James?

Chipul lui M. deveni pe neaşteptate prietenos, ceea ce nu se întâmpla prea des. Bond se simți cuprins de un val cald de afecțiune pentru bărbatul acesta vârstnic care îi dirijase destinul atâta vreme, dar pe care îl cunoştea atât de puțin. Instinctul îi spunea că în spatele misiunii ce i se încredințase există nişte motive secrete, pe care nu reuşea să le înțeleagă. Oare avea menirea să-l salveze din groapa în care căzuse? Sau M. hotărâse să-l pună la încercare pentru ultima oară? Pe de altă parte însă, era totuşi o misiune serioasă, cu o motivare temeinică. Lipsită de speranță? Imposibilă? Probabil. De ce nu alesese M. un vorbitor de limbă japoneză? El unul nu fusese niciodată mai departe de Hong Kong. Dar specialiştii în orientalistică îşi au propriile neajunsuri — sunt prea legați de ceremonialul ceaiului, de aranjamentele florale, Zen şi aşa mai departe. Nu era o misiune reală!

— Da domnule, aş dori să încerc.

M. îl aprobă cu o înclinare scurtă a capului

— Bine!

Se aplecă şi apăsă un buton al interfonului.

— Cu şeful de personal. Ce indicativ numeric i-ai repartizat lui 007? Bine. Ajunge la tine imediat.

M. se sprijini de speteaza fotoliului şi-i adresă unul din foarte rarele lui zâmbete.

— Se vede că ai tu o legătură anume cu primul tău indicativ. Cel nou este 7777. Ei bine, acum şterge-o şi ia-ți instruirea

— Chiar acum, domnule. Şi... ăăă... vă mulțumesc foarte mult.

Se ridică din fotoliu, merse până la uşă şi ieşi din încăpere. Ajuns în anticameră, se duse direct la domnişoara Moneypenny, se aplecă şi o sărută pe obraz. Aceasta se înroşi ca un rac şi-şi duse mâna la obraz, pe locul unde primise sărutul.

— Fii un înger, Penny şi sună jos la Mary. Spune-i să contramandeze tot ce avea programat pentru seara asta, fiindcă o scot la cină, la Scotts. Spune-i că vom mânca prima friptură de ieruncă din sezonul ăsta şi vom bea şampanie roz. Ca să sărbătorim.

— Ce sărbătoriți? întrebă domnişoara Moneypenny cu ochii măriți de curiozitate.

— Ah, nu ştiu exact. Ziua de naştere a reginei sau cam aşa ceva. O suni?

Bond traversă încăperea şi intră în biroul şefului de personal.

Domnişoara Moneypenny ridică imediat receptorul telefonului interior şi transmise mesajul agentului cu glasul vibrând de încântare.

— Eu una cred că şi-a revenit cu totul, Mary. Se poartă exact la fel ca pe vremuri Numai Dumnezeu ştia ce-a putut M. să-i spună Azi a luat prânzul cu Sir James Molony. Vai să nu-i spui asta lui James! Dar se poate să aibă o legătură cu convocarea lui. Acum e la şeful de personal, iar Bill a cerut să nu fie deranjat. Mie îmi sună a misiune nouă dar nu ştiu Bill a fost foarte misterios.

Bill Tanner, fostul colonel de genişti Tanner şi cel mai bun prieten al lui Bond din cadrul Serviciilor Secrete, îşi ridică privirea de la masa de lucru ce gemea de hârtii şi dosare şi zâmbi încântat văzându-şi amicul.

— Ia loc în strană James. Care va să zică ai marşat? Mă gândeam eu că aşa vei face. Dar e o chestie cam spinoasă crezi c-o poți duce la bun sfârşit?

— Poate, dar nu prin mijloace foarte ortodoxe, îi răspunse Bond vesel. Tipul ăsta, Tanaka, pare o nucă puțin cam greu de spart, iar eu nu sunt cine ştie ce priceput într-ale diplomației. Dar de ce m-a ales M. tocmai pe mine, Bill? Credeam că sunt trecut la purgatoriu pentru că am ratat în ultimele două misiuni. Deja mă hotărâsem să-mi cumpăr o fermă şi să mă apuc de crescut pui. Acuma, fii băiat de treabă şi spune-mi cum stau de fapt lucrurile.

Bill Tanner era pregătit pentru o astfel de abordare, uşa că-i răspunse fără să clipească.

— Tu ai sânge în vene, James, nu apă chioară! E drept că ai trecut printr-o perioadă grea, dar care dintre noi nu trece? M. te-a considerat pur şi simplu drept omul cel mai potrivit pentru misiunea asta — ştii că el crede de multă vreme că abilitățile tale nu simt puse în valoare aşa cum ar trebui. Oricum va fi o schimbare binevenită după misiunile grele şi periculoase din trecut. Era vremea să fii mutat din blestemata aia de secție 00. Nu te-ai gândit niciodată că ar fi cazul să fii promovat?

— Absolut de loc, îi răspunse el cu însuflețire. Şi, oricum, îndată ce termin cu acrobația asta diplomatică îmi cer înapoi vechiul indicativ numeric. Dar spune-mi te rog, cum trebuie să procedez în afacerea asta? În ce constă acoperirea pe care mi-o oferă australienii? Voi avea ceva să-i ofer orientalului ăstuia viclean în schimbul bijuteriilor pe care i le cer? Cum voi trimite aparatul aici, dacă reuşesc să pun mâna pe el? Transportul lui va pune probleme serioase.

— Îi poți oferi toate informațiile secției H. Dacă vrea, îşi poate trimite un angajat la biroul nostru din Hong Kong, ca să supervizeze activitatea Probabil că s-a infiltrat deja suficient de bine în China însă tot nu are ceva la nivel atât de înalt precum legătura noastră din Macao, „Ruta Albastră". Hamilton îți va da toate datele necesare în privința asta La Tokio vei lucra cu un australian pe nume Henderson — Richard Lovelace Henderson[3]. Cam comic nume, recunosc, dar cei din secția J şi toți vechii noştri colaboratori japonezi spuncă e un agent excelent. Vei avea paşaport australian şi vom aranja în aşa fel încât să ajungi în Japonia ca adjunct al lui Situația asta îți conferă statut de diplomat şi o anumită cantitate de cinste a obrazului, care acolo contează în

[3] *Richard Lovelace (1618-l657) - poet clasic englez, (n. tr.)*

aproape orice blestemată de împrejurare. Dacă pui mâna pe aparatul de decriptare, Henderson ni-l va remite prin Melbourne. O să-i furnizăm noi tot ce are nevoie ca să îl poată expedia fără probleme. Următoarea întrebare.

— Ce-o să spună CIA despre asta? În definitiv, e furt pe față, ziua în amiaza mare.

— Doar nu sunt stăpânii Japoniei! Şi-apoi ei nici n-o să ştie. Totul depinde de tipul ăsta. Tanaka. El va trebui să pregătească maşinăria şi s-o trimită la ambasada Australiei, aşa că-i treaba lui. Recunosc, vei umbla pe o gheață destul de subțire. Problema principală e să te asiguri că nu se duce direct la americani ca să le povestească motivul pentru care l-ai abordat. Dacă eşti desconspirat, va trebui să-i rugăm pe australieni să se ocupe de bebeluş. Au mai facut-o şi altă dată, când am fost scoşi din Pacific, şi avem relații excelente cu Serviciile lor Secrete. În definitiv, nici tipii de la CIA nu sunt atât de nevinovați precum se pretind a fi. Avem un raft întreg cu dosarele unor cazuri în care şi-au vârât nasul în treburile noastre; ba ne-au pus chiar şi în situații foarte periculoase. Dacă afacerea asta ne explodează în față, o să aruncăm mâța moartă în curtea lui McCone. Dar misiunea ta e să te asiguri că n-o să explodeze.

— Vasăzică o să mă bag până-n gât în politică la nivel înalt şi ştii că nu e deloc genul meu. Dar chestia asta e atât de vitală precum pretinde M.?

— Absolut. Dacă pui mâna pe ea, țara îți va fi atât de recunoscătoare încât îți va cumpăra ferma de pui despre care tot vorbeşti.

— Aşa să fie atunci Ei bine, dacă vrei să-l suni pe Hamilton, m-aş duce chiar acum să aflu tot ce se poate şti despre misteriosul orient.

— *Kangei*! Bine ați venit la bord, îl întâmpină drăgălaşa stewardesă a Liniilor Aeriene Japoneze, îmbrăcată în kimono şi încinsă cu un obi înflorat o săptămână mai târziu, când se instală confortabil pe un loc la geam în avionul cu patru motoare cu reacție Douglas DC-8 pe aeroportul din Londra, pe fundalul unui torent de cuvinte japoneze rostite pe un ton plăcut care se refereau probabil la obişnuitele instrucțiuni de folosire a vestelor de salvare şi la ora aterizării pe aeroportul Orly. Pungile pentru răul de avion, „pentru cazuri de inconfort fizic datorat turbulențelor" erau frumos ornate cu bambuşi stilizați şi, conform sumarului de călătorie legat în coperte elegante, mâzgâliturile de pe raftul pentru bagaje de deasupra capului său erau „motive tradiționale japoneze aducătoare de noroc, în formă de carapace de broască țestoasă". Stewardesa se înclină şi-i întinse un evantai delicat, un prosop micuț, umed şi fierbinte pus într-un coşuleț de răchită şi un meniu somptuos, la sfârşitul căruia o notă anunța că sunt oferite spre vânzare un sortiment variat de țigări, parfumuri şi perle. Aeronava decolă în scurt timp purtându-şi pasagerii, pe deasupra Polului Nord, spre Tokio.

Bond îşi aținti privirea pe tabloul din fața lui, ce înfățişa trei portocale (după o jumătate de oră hotărî că erau totuşi curmale japoneze!) aşezate într-un vas de porțelan albastru şi, când avionul depăşi altitudinea de zece mii de metri, comandă primul din lungul şir de pahare cu brandy şi răcoritoare cu ghimbir, menite să-i susțină moralul deasupra Canalului Mânecii, a unei porțiuni din Marea Nordului, apoi peste Kattegat, Oceanul înghețat, Marea Beaufort, Marea Bering şi nordul Oceanului Pacific. În timp ce sorbea alene, decise că indiferent ce avea să se întâmple în decursul

misiunii lui imposibile, nu va opune nici o rezistență dacă ajungea în situația de a fi jupuit de bătrâna-i piele în jumătatea aceea stranie de lume. Pe când admira peisajul Alaskăi, semănat cu urşi polari, ajunsese deja la concluzia că nu-i pasă deloc dacă noua lui piele va fi de culoare galbenă.

Capitolul 4

Cu Dikko, prin Ginza

Pumnul uriaş se izbi de palma stângă cu zgomotul unei împuşcături de pistol de calibrul 045. Chipul colțuros al australianului devenise aproape vişiniu şi venele i se zbăteau umflate pe tâmplele cenuşii. Cu o violență controlată, acesta începu să intoneze sălbatic, aproape neauzit:

— Eu trag țeapă, tu tragi țeapă, el trage țeapă, noi tragem țeapă, voi trageți țeapă, ei toți trag țeapă!

Îşi întinse mâna pe sub măsuța scundă, apoi păru că se răzgândeşte, apucă paharul cu sake şi-l dădu pe gât fară să înghită.

— Ia-o uşurel, Dikko, îl îndemnă Bond cu blândețe. Ce te-a apucat? Şi ce înseamnă expresia asta colonială cu rezonanțe vulgare?

Richard Lovelace Henderson, membru al corpului diplomatic australian al Maiestății Sale, se uită fioros prin barul mic şi aglomerat, situat pe o străduță lăturalnică a cartierului Ginza şi spuse din colțul gurii mari şi de obicei veselă, acum însă schimonosită într-un rictus de amărăciune şi furie:

— Idiot ce simt, am fost mulşi! Țeparul ăla de Tanaka ne-a muls. Uite-aici, sub masă! Vezi cablul subțire care coboară de-a lungul piciorului? Şi mai vezi jigodia aia de la bar? Individul ăla cu un singur braț, care arată al naibii de respectabil cu costumul lui bleumarin şi cravata neagră? Ăla-i unul din oamenii lui Tiger! De-acum am ajuns să-i miros imediat, fiindcă se țin de coada mea de peste zece ani. Tiger îi dresează până scoate din ei nişte mici gentlemani marca CIA. Să te fereşti întotdeauna de indivizii care beau băuturi occidentale şi se îmbracă aşa — toți sunt oameni de-ai lui Tiger. Zău că-mi vine să mă duc şi să-l iau la întrebări pe nemernic!

— Ei bine, dacă am fost mulşi, înseamnă că domnul Tanaka va avea o lectură delectabilă mâine dimineață.

— Pe toți dracii, bombăni Dikko Henderson resemnat. Cutra aia bătrână ştie exact ce gândesc despre el. N-are decât să se bucure şi de părerea mea consemnată în scris! Asta o să-l învețe minte, să nu-şi mai bage nasul în treburile mele. Şi ale prietenilor mei, adăugă el cu o privire tăioasă spre Bond. De fapt, tu eşti cel despre care vrea să capete informații. Şi nu mă deranjează deloc să audă cum o spun. Ei bine, Tiger, ascultă-mă bine, asta-i o insultă australiană foarte gravă! Poți s-o foloseşti şi tu, dacă-ți vine vreodată. În general, înseamnă o secătură care minte, trădează şi înşeală fără nici un scrupul şi care nu are nici o trăsătură pozitivă de caracter. Şi mai sper să-ți stea în gât tocana de alge mâine, la micul dejun, când vei afla cu exactitate ce cred despre tine.

Bond râse cu poftă. Torentul neîntrerupt de sudalme pornise cu o zi înainte, pe aeroportul Haneda „câmpul aripilor”. Avusese nevoie de aproape o oră ca să-şi recupereze unica valiză de la punctul de control vamal, după care năvălise fierbând de furie în holul central, ca să se trezească îmbrâncit şi călcat pe picioare de o mulțime însuflețită de tineri japonezi echipați cu

pancarte pe care scria „Convenția Internațională a Spălătoriilor”. Epuizat de zborul îndelungat, dădu drumul unui expresii de patru litere.

În spatele lui, un glas sonor repetă cuvântul şi-i mai adăugă câteva.

— Aşa te vreau, băiete! Iată singurul mod corect de a saluta orientul! O să ai nevoie de vorbulița asta şi de altele câteva până să ieşim din aeroport.

Bond se întoarse spre cel care vorbise. Bărbatul uriaş îmbrăcat într-un costum gri, cam şifonat, întinse o mână de dimensiunile unei şunci de mărime medie.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Henderson. Cum n-am mai văzut nici un alt englezoi coborând din avion, bănuiesc că eşti Bond. Haide, dă-mi valiza Ne aşteaptă o maşină afară şi cu cât ieşim mai repede din balamucul ăsta asurzitor, cu atât mai bine.

Henderson arăta ca un fost campion mondial la box de vârstă mijlocie care se apucase de băutură. Costumul subțire i se bomba pe muşchii brațelor şi umerilor, iar în jurul mijlocului i se adunase un colăcel de grăsime. Avea o față colțuroasă şi simpatică, ochi albaştri cu priviri reci şi nasul rupt în mai multe locuri. Transpira din abundență (Bond avea să afle mai târziu că transpira tot timpul) şi îşi făcea loc prin mulțime folosindu-i valiza ca pe un berbece şi ştergându-şi fără încetare fața şi gâtul cu un pătrat şifonat de pânză cadrilată pe care-l scosese din buzunarul pantalonilor.

Mulțimea se deschidea fără resentiment în fața asaltului uriaşului, iar Bond se grăbi să-l urmeze până la berlina cam hârbuită care-i aştepta într-o zonă unde parcarea era interzisă. Şoferul cobori de la volan şi se înclină. Henderson îl bombardă cu un torent de instrucțiuni date într-o japoneză fluentă şi îşi urmă oaspetele pe bancheta din spate, unde se instala cu un geamăt înăbuşit.

— Întâi te duc să te cazezi. O să stai la Okura cel mai recent hotel construit de occidentali. Deunăzi a fost omorât un turist american la *Royal Oriental* şi n-avem chef să te pierdem chiar aşa de repede. După aceea o să ne punem serios pe băut. Ai luat cina?

— Cam de şase ori, dacă îmi amintesc bine. Liniile Aeriene Japoneze au mare grijă de stomacurile pasagerilor!

— De ce ai ales să vii tocmai cu ăştia? Pariez că v-apurtat pe aripi vreo rață jumulită!

— Din câte mi s-a spus, pasărea era un cocor. Foarte fragilă, dar eficientă. M-am gândit că e o ocazie foarte bună să-mi oțelesc puțin calmul şi să-mi exersez detaşarea înainte să intru în viesparul ăsta.

Bond făcu un semn cu mâna spre cocioabele înghesuite ce alcătuiau suburbiile oraşului Tokio, pe care maşina lor le străbătea cu o viteză aproape sinucigaşă.

— Nu pare să fie cel mai frumos oraş din lume. De ce conduc pe partea stângă?

— Dumnezeu ştie! îi răspunse Henderson morocănos. Blestemații ăştia de japonezi fac totul pe dos. Ai zice că citesc manualele de întrebuințare cu susul în jos. Întrerupătoarele becurilor se dau în sus, nu în jos. Robinetele se răsucesc spre stânga. La fel şi clanțele. Ce să-ți spun, până şi la curse îşi aleargă caii în sensul acelor de ceasornic în loc s-o facă invers, ca toți oamenii civilizați. Cât despre Tokio, e de-a dreptul dezgustător. Ori e prea cald, ori e

prea frig, ori plouă cu găleata! în plus, e cutremur în fiecare zi, dar nu te îngrijora, nu e mare lucru. Doar că te face să te simți puțin amețit. Taifunurile sunt cele mai rele. Dacă vezi că se porneşte unul, intră în barul cel mai apropiat şi îmbată-te criță. Doar primii zece ani sunt mai grei, după ce te obişnuieşti cu toate începe să fie suportabil. Viața e al naibii de scumpă dacă ții s-o trăieşti în stilul occidental, dar m-am învățat să mă descurc. În rest, totul e foarte comic. Trebuie să le înveți păsărească, fireşte şi să ştii când să te înclini, când să-ți scoți pantofii şi aşa mai departe. Va trebui să le deprinzi obiceiurile de bază cât mai rapid cu putință dacă vrei să ajungi la un rezultat cu oamenii pe care ai venit să-i întâlneşti, căci dedesubtul gulerelor apretate şi pantalonilor cu dungi din departamentele guvernamentale se ascund încă destui samurai. Îmi bat joc de ei din cauza asta, iar ei râd de mine la rândul lor, pentru că nu-mi cunosc argoul. Dar asta nu înseamnă că nu ştiu să mă aplec din mijloc când simt conştient că asta se aşteaptă de la mine sau când vreau să obțin ceva. 0 să te deprinzi şi tu cu toate, cât de curând.

Henderson se răsti în japoneză la şoferul care se tot uita în oglinda retrovizoare. Acesta râse şi-i răspunse vesel.

— M-am gândit eu că aşa o să fie! Avem o coadă după noi. Tipic pentru bătrânul Tiger! I-am spus că vei sta la Okura, dar vrea să se asigure. Nu-ți fă griji, aşa procedează el. Dacă te trezeşti la noapte cu un individ care-ți respiră în ceafa, sau cu o fată dacă eşti norocos, vorbeşte-i politicos, iar el o să se încline şi-o să dispară imediat din camera ta.

Din fericire Bond dormi singur în noaptea care a urmat beției temeinice făcută în salonul de bambus al hotelului Okura, iar a doua zi o petrecu vizitând oraşul şi imprimându-şi nişte cărți de vizită în care era denumit Secretar II la Departamentul cultural al Ambasadei Australiei.

— Ei ştiu că asta-i acoperirea pe care o folosim pentru activitatea Serviciilor Secrete, la fel de bine cum ştiu că eu conduc biroul de-aici şi că tu eşti asistentul meu temporar, aşa că de ce să n-o scriem clar şi răspicat? spuse Henderson.

În seara aceea făcură o beție şi mai serioasă, la Melody, barul preferat al lui Henderson de la marginea cartierului Ginza, unde toată lumea îi spunea „Dikko" sau „Dikko-san" şi unde fuseseră conduşi cu mult respect spre o masă retrasă din colțul sălii.

După o vreme, Henderson pipăi ceva pe sub masă, smulse cu putere cablurile electrice şi le lăsă să atârne.

— O să-i arăt eu jegosului ăluia de Melody când pun mâna pe el! Şi când mă gândesc la toate câte le-am făcut pentru şacalul ăla! Pe vremuri, negroteiul ăsta avea o cârciumă care era favorita celor din colonia engleză şi de la Clubul Presei. Avea şi un restaurant unde se gătea foarte bine. Până într-o zi, când bucătarul lor cu ochi mijiți a călcat pe pisică şi-a vărsat din cauza asta oala cu supă şi, de nervos ce era, a înşfăcat pisica şi a aruncat-o în cuptor. Sigur că întâmplarea s-a răspândit foarte repede şi imediat s-au adunat toți iubitorii de animale şi plângăcioşii sentimentali, care-au încercat să obțină anularea licenței de funcționare a localului. Eu am reuşit să apăs pe butonul potrivit şi l-am salvat, dar toată lumea a renunțat să-i mai frecventeze restaurantul şi a trebuit să-l închidă. Sunt singurul dintre clienții obişnuiți care l-a urmat şi la noul local, iar el îmi face una ca asta! Ei bine, o să vadă el ce pățeşte, acum o să-l apăs pe el, nu butonul! Oricum, înregistrarea pentru

T.T. s-a oprit. 0 să-i arăt eu şi lui! Ar fi trebuit să învețe până acum că eu şi prietenii mei nu intenționăm să-l asasinăm pe împărat, nici să aruncăm în aer clădirea Dietei.

Dikko aruncă o privire fioroasă în jur, de parcă mai ar fi plănuit să facă ambele lucruri.

— Aşadar, James, acum să trecem la lucruri serioase. Am aranjat să te întâlneşti cu Tiger, mâine dimineață la ora unsprezece. Te iau eu de la hotel şi te duc la el. Adică la „Oficiul pentru tradiții şi cultură asiatică". Nu ți-l descriu, pentru că n-aş fi în stare şi aş strica totul. Uite, eu nu prea ştiu cu ce scop ai venit aici — am primit doar un potop de depeşe ultrasecrete de la Melbourne, care vor fi descifrate de preanobila-ți persoană. Mulțumesc foarte mult! Iar ambasadorul meu, Jim Saunderson, băiat de treabă, zice că nu vrea să ştie nimic în legătură cu tine, ba chiar consideră că ar fi mai sănătos să nu te întâlnească deloc. Te deranjează? Nu o lua ca pe o jignire, dar e un tip înțelept şi vrea să-şi păstreze mâinile curate. Nici eu nu vreau să aflu măcar o iotă din misiunea ta. În felul ăsta tu eşti singurul care se poate alege cu cafeaua îmbunătățită cu niscai picanterii. Ştii ce, eu cred totuşi că vrei să scoți ceva armanent greu de la Tiger fără să afle CIA. Corect? Ei bine, o să lie o treabă cam riscantă. Tiger e om de carieră, cu mentalitate de om de carieră. Cu toate că la suprafață pare un democrat sută la sută, e un naționalist înflăcărat. Ocupația americană şi influența ei par să constituie o bază foarte solidă pentru o alianță americano-niponă perfectă, dar dacă te-ai născut japonez, atunci japonez rămâi. La fel şi în cazul celorlalte mari națiuni — chinezii, germanii, ruşii, englezii. Structura lor interioară e ceea ce contează, nu chipurile adesea mincinoase. Iar rasa asta asiatică are o structură interioară de speriat. În comparație cu ea, zâmbetele sau încruntările nu valorează nimic. Pentru marile planete, zece ani înseamnă răstimpul în care clipeşte o stea. M-ai înțeles? Aşadar, Tiger şi superiorii lui, care bănuiesc că sunt membrii dietei şi în final împăratul, vor privi propunerea ta din două puncte de vedere diferite. Este ceva imediat dezirabil, astăzi? Sau o investiție pe termen lung, ceva ce va aduce profit țării peste zece, douăzeci de ani? Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş bate monedă pe chestia cu profitul pe termen lung. Oamenii ăştia, precum Tiger care este unul din cei mai importanți din Japonia, nu îşi raportează acțiunile la zile sau luni sau ani. Ei măsoară timpul în secole. Şi, dacă stai să te gândeşti bine, au perfectă dreptate.

Dikko Henderson făcu un gest larg cu mâna stângă. Bond constată că amicul lui se amețise binişor şi constată mulțumit că îşi găsise un partener serios de pahar. Probabil că în Tokio erau destul de rari. Ajunseseră amândoi la a opta butelcă de sake, dar australianul îşi suplimentase porția cu nişte whisky Suntory băut în barul hotelului în timp ce-l aştepta să-şi scrie telegrama nevinovată cu destinația Melbourne şi specificația „Spre informare", ceea ce însemna că îi era adresată lui Mary Goodnight căreia îi anunța sosirea la destinație şi-i dădea adresa hotelului. Îi convenea că Dikko se îmbătase mai rapid decât el, căci astfel avea să vorbească mai mult, mai deschis şi, de ce nu, poate mai înțelept. Iar el tocmai asta îşi dorea

— Ce fel de om este, până la urmă, Tanaka ăsta? Îți e duşman sau prieten?

— Amândouă. Probabil mai mult prieten, cel puțin aşa cred. Eu îl amuz, pe când colegii lui din CIA nu-l distrează deloc. Cu mine se poate relaxa. Şi

avem destule în comun, în primul rând că împărtăşim aceeaşi atracţie pentru plăcerile *samsara* — vin şi femei. Băiatul ăsta e un cocoş pe cinste, cât despre mine, am şi eu ambiţiile mele în direcţia asta Am reuşit chiar să-l feresc de două ori de însurătoare. Problema cu Tiger e că vrea întotdeauna să se căsătorească cu ele. Plătea deja taxa cocoşului, adică pensie alimentară în limbaj suburban australian, la trei gagici, aşa că s-a ales cu o obligaţie faţă de mine. Ei bine, obligaţia asta pe care ei o numesc ON, este aproape la fel de importantă în modul de viaţă al japonezilor precum „cinstea obrazului". Când ai o asemenea ON, nu eşti liniştit până nu ai scăpat de ea în mod onorabil, iartă-mi te rog jocul de cuvinte cam nepotrivit. Iar dacă cineva îţi face cadou un somon, nu ai voie să-l răsplăteşti cu o crevetă, ci cu un somon la fel de mare, sau chiar mai mare dacă e posibil, ca să-i depăşeşti mărinimia. În felul ăsta omul se alege la rândul lui cu o ON faţă de tine şi astfel sunteţi chit din punct de vedere moral, social şi spiritual, ultimul dintre ele fiind cel mai important. Ei bine, această ON a lui Tiger este una foarte importantă şi-i va fi greu să se achite de ea. E drept că m-a răsplătit într-o oarecare măsură cu mici informaţii de natură delicată. Şi-a plătit o altă parte din ea acceptându-ţi prezenţa aici şi acordându-ţi o întrevedere imediat după ce ai sosit. Dacă ai fi fost un solicitant obişnuit, ţi-ar fi luat săptămâni întregi să ajungi la el, căci te-ar fi tratat cu o porţie zdravănă de *shikiri-naoshi* — asta înseamnă să faci anticameră la nesfârşit şi-apoi să fii primit cu răceală şi indiferenţă. La fel procedează şi luptătorii sumo în ring, când vor să-şi facă adversarul să se simtă mă-runt şi neînsemnat în faţa publicului. Te-ai prins? Aşa că ai noroc de un început favorabil. Va fi predispus să facă ce-i ceri pentru că în felul acesta îşi va achita întreaga ON faţă de mine, ba mai mult, după socoteala lui îi voi deveni eu îndatorat, cel puţin în aceeaşi măsură. Dar nu e chiar atât de simplu. Toţi japonezii au în permanenţă ON — faţă de superiori, de împărat, de strămoşii şi zeii lor şi nu o pot plăti decât făcând „ceea ce e bine". O să-mi spui că nu-i deloc uşor, pentru că de unde ai putea să ştii ce anume consideră eşalonul superior că este „bine"? Cel mai uşor te descurci în cazuri din astea făcând ceea ce consideră afi bine cei de la baza piramidei, cu alte cuvinte superiorii tăi direcţi. În felul ăsta, din punct de vedere psihologic, îi pasezi împăratului răspunderea, iar el n-are decât să se împace cum o şti cu strămunii şi zeii. Desigur, el e capabil să facă asta, căci însumează în sine toate eşaloanele de deasupra lui, aşa că poate continua să disece peşti — căci asta e distracţia lui favorită — cu conştiinţa curată. Ai înţeles? Nu-i chiar aşa de misterios precum pare. E cam acelaşi mod de a relaţiona pe care-l întâlneşti la o companie mare precum ICI sau Shell, ori chiar în Serviciile Secrete, cu excepţia faptului că în cazul lor piramida se termină cu consiliul de administraţie sau cu şeful de personal. Aşa e mai uşor, căci nu trebuie să-i implici pe Atotputernicul sau pe stră-stră-străbunicul tău în decizia de a ieftini cu un bănuţ preţul unei cutii cu aspirină.

— Mie nu-mi sună prea democratic.

— Bineînţeles că nu este, englezoi căpos! Pentru numele lui Dumnezeu, ar trebui să-ţi intre o dată în căpăţână că japonezii sunt o specie umană separată. Ei doar s-au comportat ca nişte oameni civilizaţi, în sensul pervertit pe care-l folosim azi în occident, în ultimii cincizeci, să spunem o sută de ani. Jupoaie puţin poleiala de pe un rus şi vei descoperi dedesubt tătarul. Jupoaie-l pe japonez şi-l vei găsi pe samurai — sau ceea ce cred ei că este un

samurai, căci bună parte din chestia asta e doar un mit. La fel ca aiurelile alea despre vestul sălbatic pe care le tot invocă americanii, sau cavalerii voştri în armuri strălucitoare, de la curtea regelui Arthur. Dacă oamenii învață să joace baseball şi poartă şepci cu cozoroc, asta nu înseamnă deloc că sunt civilizați — cu ghilimelele de rigoare. Şi doar ca să-ți demonstrez că m-am cam amețit — fii atent, nu îmbătat! — o să-ți spun că Națiunile Unite or să facă o foarte mare brânză eliberând, iarăşi cu ghilimelele de rigoare, popoarele din colonii. Dacă ar avea la dispoziție o mie de ani, ar mai fi ceva, dar aşa, doar în zece, nici o şansă! Nu faci decât să le iei tuburile prin care suflă săgeți otrăvite şi să le dai în loc mitraliere. Aşteptați doar până va începe primul să se vaiete de să se audă până la cer că vor şi ei dreptul să construiască arme nucleare, pentru că vor să ajungă, iarăşi ghilimele, la paritate cu păduchioasele de puteri coloniale. Îmi pun gâtul că n-au să treacă mai mult de zece ani până o să se întâmple una ca asta, prietene! Şi când să se întâmple, îmi iau frumuşel lopata, sap o groapă confortabilă şi mă întind în ea

— Nici asta nu sună foarte democratic, râse Bond.

— Mă descarc sexual pe democrația ta cum ar zice fratele Hemingway! Eu susțin ideea guvernării de către o minoritate de elită, enunță Dikko grav şi stoarse ultimele picături din cea de-a noua butelcă de sake. Şi drept de vot gradat în funcție de raportarea valorică a fiecărui cetățean la acea elită. Plus o zecime de vot pentru cei din guvernul actual, dacă eşti de acord cu mine!

— Pe toți sfinții, Dikko, cum naiba am ajuns să discutăm tocmai politică? Haide mai bine să mergem să mâncăm ceva Sunt de acord că există un oacare bun simț de aborigen în cele ce mi-ai spus...

— Nu-mi vorbi tu mie despre aborigeni! Ce mama dracului crezi tu că ştii despre aborigeni? Ştii că în țara mea se desfăşoară... ce zic eu se desfăşoară!... galopează de-a binelea o acțiune care va duce la acordarea dreptului de vot pentru toți aborigenii? Englezoi bicisnic! Dacă-mi mai serveşti rahaturi dintr-astea liberale, jur că-ți fac oușele papion!

— Ce înseamnă bicisnic? întrebă Bond împăciuitor.

— Ceea ce voi numiți lipsit de bărbăție.

Dikko Henderson se ridică în picioare şi dezlănțui o tiradă interminabilă de cuvinte japoneze, cu glasul unui om perfect lucid, către individul care stătea cu spatele la ei, spre bar.

— Înainte să te condamn cu cruzime, vom merge să mâncăm anghilă, într-un loc unde ştiu că felul ăsta de mâncare se însoțeşte cu o butelcă serioasă. După aceea ne ducem la „Casa Supremelor Delicii" şi la sfârşit o să-ți dau verdictul meu sincer – pentru că ți-l vei fi obtinut în mod cinstit.

— Eşti un dos căcăcios de cangur, bun de nimic, Dikko. Dar îmi plac anghilele, atâta timp cât nu sunt preparate în aspic. Fac eu cinste cu masa şi cu relaxarea de după, iar tu plăteşti vinul de orez şi ce poşircă ne-or mai da pe-acolo. Dar ia-o uşurel, căci băgăciosul de la bar are o privire foarte cercetătoare.

— Am venit să-l cercetez cercetez pe domnul Richard Lovelace Henderson, nu să-l îngrop! intonă australianul scoțând din buzunar un teanc de bancnote de o sută de yeni şi începând să le numere în fața chelnerului. Stai puțin, mai am ceva de făcut!

Se apropie de bar cu o ținută căutat maiestuoasă şi se adresă negrului solid, îmbrăcat într-un sacou de culoarea prunei, care stătea după tejghea;

— Melody, să-ți fie ruşine la obraz!
Apoi îşi croi drum spre ieşire cu demnitate zdrobitoare.

Capitolul 5
Magic 44

A doua zi dimineață, Dikko Henderson trecu să-l ia pe Bond pe la ora zece. Se vedea că suferă de o mahmureală zdravănă, căci avea ochii injectați şi era cam palid. Se duse glonț în barul hotelului şi comandă un brandy dublu şi răcoritoare cu ghimbir.

— N-ar fi trebuit să torni atâta sake peste whiskyul Suntory cu care ai început. De fapt, nu vred să existe vreun whisky japonez cu care să poți începe o seară cumsecade de beție.

— Ştii că nu vorbeşti chiar prostii, băiete? Mi-am făcut rost de o adevărat *kutsukayoi* — adică o mahmureală onorabilă Am gura uscată ca iasca, aşa că va trebui s-o ud în mod corespunzător imediat după ce ajungem acasă de la bordelul ăla Dar să ştii că n-ai dreptate în privința whiskyului Suntoy, e o băutură destul de bună. Eu iau doar din cel mai ieftin, cu etichetă albă e cam cinsprezece şilingi sticla. Au şi două mărci mai bune, dar ăsta ieftin e cel mai bun. Mai demult am vizitat distileria unde se fabrică şi unul dintre angajați mi-a spus o chestie interesantă cică whiskyul de calitate nu se fabrică decât în locurile unde se pot face fotografii foarte bune. Zicea că are de-a face cu efectul luminii clare asupra alcoolului... mă rog! Spune-mi, am vorbit o mulțime de tâmpenii azi-noapte? Sau tu oi fi vorbit? Am senzația că-mi amintesc că unul din noi a scos pe gură o mulțime de aiureli.

— M-ai tocat la cap cu situația politică a lumii şi m-ai făcut bicisnic. Dar ai spus-o pe un ton foarte prietenos, aşa că nu am considerat-o o jignire.

— O, Doamne! oftă Dikko trecându-şi cu violență degetele prin şuvițele dese de păr grizonat. Dar am pocnit pe careva?

— Numai pe fata aia căreia i-ai tras o palmă aşa de puternică peste fund, încât a căzut.

— Ah, aia! A fost doar o pălmuță afectuoasă. În definitiv, la ce altceva poate servi fundul unei fete? Din câte-mi aduc aminte, toată lumea s-a prăpădit de râs, inclusiv ea. N-am dreptate? Apropo, cum te-ai descurcat cu a ta? Părea destul de entuziastă.

— Aşa a şi fost.

— Foarte bine atunci, spuse el, sorbi ultimele picături din pahar şi se ridică în picioare. Să mergem, prietene! Nu trebuie să-l facem pe Tiger să ne aştepte. Eu am făcut-o o dată şi din cauza asta n-a vorbit cu mine o săptămână.

Era o zi tipică de sfârşit de vară la Tokio — fierbinte, lipicioasă şi cenuşie — cu aerul încărcat de praful fin rezultat în urma nesfârşitelor lucrări de demolare şi reconstrucție. Merseră cu maşina vreo jumătate de oră spre Yokohama şi opriră în fața unei clădiri cenuşii şi mohorâte, pe frontispiciul căreia scria cu litere mari „Oficiul pentru tradiții şi cultură asiatică”. Prin uşa principală cu aspect impozant circula un flux continuu de japonezi grăbiți, dar nici unul dintre aceştia nu le aruncă vreo privire, nici nu fură întrebați ce treabă au acolo când Dikko străbătu holul vast unde se vindeau cărți şi

ilustrate de parcă locul ar fi fost un fel de muzeu. Dikko deschise o uşă a cărei tăbliță anunța „Departamentul de coordonare” şi se treziră într-un coridor lung, cu birouri deschise pe ambele laturi. Aceste birouri erau pline de tineri japonezi cu aer studios, aşezați în fața unor mese de lucru încărcate cu dosare. Pe pereți se vedeau hărți mari semănate cu ace cu gămălia colorată şi rafturi interminabile încărcate cu cărți. O altă uşă pe care scria „Relații internaționale” îi duse într-un alt coridor, de-a lungul căruia se înşiruiau birouri cu uşile închise pe care scria în engleză şi japoneză numele angajaților ce lucrau înăuntru. 0 cotitură spre dreapta îi duse prin „Biroul de prezentare vizuală”, unde uşile încăperilor erau tot închise şi îşi continuară drumul ajungând la secția de „Documentare”, o bibliotecă de dimensiuni mari, cu o mulțime de oameni aşezați la mese. Acolo, pentru prima dată, fură luați în seamă de un bărbat ce stătea la intrare. Acesta se ridică în picioare şi se înclină, fără să scoată vreun cuvânt. În timp ce mergeau înainte, Dikko îi şopti din colțul gurii:

— Până aici ține acoperirea. Toți oamenii pe care ai văzut până acum fac de-adevăratelea muncă de cercetare în domeniul tradițiilor culturale asiatice. Dar cei de-aici fac parte din personalul auxiliar al lui Tiger şi desfăşoară o activitate mai mult sau mai puțin calificată — sunt un soi de arhivari, dacă vrei. Dacă am fi fost nişte vizitatori oarecare, din locul uceşta am fi fost întorşi înapoi cu mare politețe.

În spatele ultimului raft de cărți ce se întindea pe toată lungimea încăperii, se ascundea o uşă scundă, pe care scria, ”Anexa specială a Departamentului de Documentare. Pericol! Lucrări de renovare în desfăşurare!” Din spatele ei răsuna zgomot de burghie, de fierăstrău circular tăind lemn şi alte sunete ce evocau un şantier în plină activitate. Dikko deschise uşa aceea şi intrară într-o încăpere goală, cu podele din lemn impecabil lustruite. Nici urmă de lucrări de renovare! Australianul râse văzând uimirea lui Bond şi făcu semn spre o cutie mare din metal fixată pe partea interioară a uşii prin care intraseră.

— Magnetofon. Isteață găselniță! Sună de parcă ar fi adevărat. Iar asta, arătă el spre întinderea de podea lustruită din fața lor, e ceea ce japonezii numesc „podea privighetoare”. Reminescență din vremurile vechi, când oamenii voiau să fie avertizați dacă le pătrund intruşi în locuință. Cea de aici are acelaşi scop. Imaginează-ți cum ar fi să o străbați fară să fii auzit!

Abia făcură câțiva paşi, că vasta încăpere răsună de geamătul şi scârțitul podelelor. În uşa din fața lor se deschise un vizor micuț şi un ochi îi studie atent. Uşa se deschise şi îşi făcu apariția un individ solid îmbrăcat modest, care până atunci stătuse la o masă simplă din bambus şi citise o carte. Era o încăpere de dimensiunile unei cutii, ce părea că nu are altă ieşire. Bărbatul se înclină Dikko îi spuse câteva propoziții în limba japoneză în care apărură de mai multe ori cuvintele „Tanaka-san”. Bărbatul se înclină din nou. Australianul se întoarse spre Bond

— De-acum te descurci singur. Să ai baftă, campionule! Tiger o să te trimită înapoi la hotel. Ne vedem mai târziu.

— Spune-i mamei că am murit ca un erou, spuse Bond şi intră în încăperea cea mică închizând uşa în urma lui.

Lângă masa din bambus se vedea un şir de butoane, iar gardianul apăsă pe unul din ele. În aceeaşi clipă se auzi un țiuit abia perceptibil şi Bond

avu senzația că coboară Aşadar cutia aceea era un lift! Ce scamatorii nemaipomenite pusese Tiger la cale ca să-şi asigure fațada! Un autentic şir de cutii asiatice. Oare ce mai urma?

Coborârea continuă o vreme. Când liftul se opri, gardianul deschise uşa iar Bond ieşi şi rămase încremenit. Se afla pe peronul unei gări subterane! Recunoştea pe rând toate dotările: luminile de semnalizare roşii şi verzi deasupra gurilor căscate ale celor două tunele, pereții îmbrăcați în obişnuitele cărămizi vopsite în alb, acoperişul în formă de cupolă şi chiar un chioşc de țigări gol pe peretele de lângă el! Din acest chioşc îşi făcu apariția un bărbat care i se adresă în engleză

— Vă rog să mă urmați, comandante.

Îl conduse pe sub o arcadă deasupra căreia scria „Ieşire" şi ajunseră într-un spațiu vast, care la o gară normală ar fi fost sala de aşteptare, dar care aici era împărțit prin panouri în birouri ce se înşiruiau pe ambele părți ale unui coridor lung. Intrară în prima încăpere, care se dovedi a fi în acelaşi timp anticameră şi birou exterior. Un bărbat care făcea munca de secretară se ridică de la maşina de scris, se înclină şi dispăru prin uşa de pe peretele opus. Reapăru în scurt timp, se înclină din nou şi ținu uşa larg deschisă.

— Poftiți vă rog pe aici, comandante.

Bond păşi peste prag şi uşa se închise cu grijă după el. Silueta pătrată şi solidă pe care i-o descrisese Dikko se apropie de el păşind peste un frumos covor roşu şi-i întinse o mână dură şi uscată.

— Dragă comandante! Bună dimineața, e o plăcere să vă cunosc!

Zâmbetul larg ce dezvelea şirul dinților îmbrăcați în aur emana ospitalitate, iar ochii străluceau între cele două şiruri de gene lungi şi dese, aproape feminine.

— Poftiți, luați loc. Cum vă place biroul meu? Nu mă îndoiesc că e mult diferit de cel al şefului dumneavoastră. Noul nostru metrou va fi gata din păcate abia peste zece ani, iar în Tokio se găseşte foarte puțin spațiu pentru birouri, aşa că mi-a trecut prin minte să folosesc gara asta subterană scoasă din uz. Aici e linişte, avem intimitate suficientă şi e răcoare. O să-mi pară rău dacă o vor repune în folosință şi va trebui să ne mutăm la suprafață.

Bond se aşeză în fotoliul indicat de Tanaka, de

— E o idee excelentă. Şi mi-a făcut mare plăcere vizita prin "Oficiul pentru tradiții şi cultură". Chiar există în lume atât de mulți oameni interesați de tradițiile asiatice?

Tiger Tanaka ridică scurt din umeri.

— Ce importanță are? Toată literatura de-acolo se împarte gratuit. Nu l-am întrebat pe director dacă o citeşte cineva. Din câte cred eu, americanii şi probabil germanii. Eventual şi ceva elvețieni. Oamenii cu preocupări serioase vor fi interesați întotdeauna de lucruri de genul acesta. E un paravan costisitor, recunosc, dar din fericire cheltuielile nu sunt suportate de Ministerul de Interne, de care aparțin eu. Ştiți, aici, în subsolul nostru, trebuie să se socotim cu grijă fiecare bănuț. Bănuiesc că şi cu bugetul instituției dumneavoastră se întâmplă la fel. Bond îşi spuse că interlocutorul lui era probabil la curent cu cifrele publicate ale bugetului Serviciilor Secrete recent votat.

— Mai puțin de zece milioane de lire sterline nu e mare lucru atunci când ai de acoperit o întreagă lume.

Dinții îmbrăcați în aur luciră răsfrângând lumina puternică a tubului de neon.

— Măcar în ultimii zece ani ați economisit ceva bani din închiderea birourilor din zona asta.

— Da Ne bazăm pe CIA să ne susțină interesele aici. Sunt foarte eficienți şi îndatoritori.

— Tot atât de îndatoritori sub conducerea lui McCone pe cât erau pe vremea lui Allen Dulles?

Vulpe bătrână!

— Aproape la fel. În prezent, sunt chiar mai înclinați să considere Pacificul drept grădina din spatele casei lor.

— Din care dumneavoastră vreți să împrumutați o cositoare electrică. Fără ca ei să ştie, spuse Tiger cu un zâmbet crud de felină.

Bond trebui să râdă. Diavolul acela viclean adunase cu siguranță doi cu doi. Tiger îi răspunse şi el râzând, însă ceva mai circumspect.

— Am avut pe vremuri un om, căpitanul Cook şi alții vreo câțiva care au descoperit o bună parte din această grădină. Australia şi Noua Zeelandă sunt două țări foarte mari. Trebuie să recunoaşteți că interesele noastre în această jumătate de lume sunt perfect legitime.

— Dragă comandante, ați avut noroc că am atacat Pearl Harbour şi nu Australia! Vă îndoiți cumva că am fi ocupat această țară şi Noua Zeelandă, dacă am fi vrut cu adevărat? Amândouă țările sunt teritorii mari şi importante, dar insuficient dezvoltate. Anglia nu le-ar fi putut apăra, iar americanii n-ar fi vrut s-o facă. Dacă am fi practicat o altă politică, la ora asta am fi deținut jumătate din Commonwealthul britanic. În ce mă priveşte, n-am înțeles niciodată strategia care a stat la baza atacului de la Pearl Harbour. Am vrut că cucerim America? N-am fi putut să susținem alimentarea trupelor pe o distanță atât de mare. Pe de altă parte, Australia şi Noua Zeelandă erau coapte şi gata să fie culese.

Tanaka împinse în fața lui Bond pachet de țigări.

— Fumați? Astea sunt Shinsei, o marcă acceptabilă.

Țigările lui Bond, Morland Specials, erau pe terminate şi trebuia curând să treacă pe produse autohtone. În plus, avea nevoie să-şi adune gândurile, căci se simțea de parcă ar fi participat la o întrunire politică la nivel înalt între Marea Britanie şi Japonia şi avea sentimentul clar că este cu totul depăşit. Aşa că luă o țigară şi o aprinse. Ardea repede şi puternic, semănând cu o artificie cu ardere lentă. Avea un gust vag de tutun american, dar era bună şi tare ca un alcool de nouăzeci de grade. Expiră fumul cu un sâsâit înăbuşit şi zâmbi.

— Domnule Tanaka, astea sunt chestiuni care țin de specialiştii în istoria politicii, pe când preocuparea mea vizează aspecte mult mai puțin elevate şi care privesc mai mult viitorul decât trecutul.

— Mda, înțeleg, comandante, spuse Tanaka evident nemulțumit că englezul evitase să se lase prins în capcana discuției pe subiecte generale. Atâta doar că noi avem o zicală: „Dacă vorbeşti despre anul viitor, îl faci pe diavol să râdă". Viitorul este inscrutabil. Dar spuneți-mi, ce impresie v-a făcut Japonia? Vă simțiți bine în țara noastră?

— Îmi imaginez că oricine s-ar simți foarte bine în compania lui Dikko Henderson.

— Da, e un om care trăieşte de parcă ar urma să moară a doua zi. Iată, un mod de viaţă corect Mi-e prieten foarte bun, iar compania lui îmi face extrem de mare plăcere. Avem anumite înclinaţii în comun.

— Tradiţiile japoneze? întrebă Bond ironic.

— Exact.

— Are o mare afecţiune pentru dumneavoastră. Nu-l cunosc foarte bine, dar bănuiesc că e un om singuratic. E o combinaţie de-a dreptul nefericită să fii în acelaşi timp singuratic şi inteligent. N-ar fi bine pentru el să se însoare cu o tânără japoneză şi să se stabilească aici? N-aţi putea să-i găsiţi o fată potrivită?

Bond constată mulţumit că discuţia coborâse la un nivel mai personal, oferindu-i o modalitate de abordare mult mai comodă decât conversaţia anterioară, pe teme de politică înaltă. Deocamdată totul se desfăşura bine, însă curând avea să vină momentul neplăcut când trebuia să treacă la afaceri concrete — o perspectivă care nu-l încânta deloc.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Tiger se grăbi să-i răspundă.

— Am aranjat ca prietenul nostru să cunoască câteva tinere japoneze, dar de fiecare dată rezultatul a fost negativ ori, în cel mai bun caz, evaziv. Dar, comandante, nu ne-am întâlnit aici ca să discutăm viaţa personală a lui Henderson. Spuneţi-mi, în ce fel vă pot fi de folos? E vorba de cositoarea electrică?

— Exact. Marca de înregistrare a producătorului acestui dispozitiv este MAGIC 44, spuse Bond zâmbind.

— Ah, da, un dispozitiv extrem de valoros, cu utilizări multiple. Vă voi oferi o exemplificare concretă a capacităţilor lui, ajunsă în mâinile mele dimineaţa asta.

Tiger Tanaka deschise un sertar al mesei de lucru şi scoase din el un dosar cu copertă verzuie, pe care era stampilat într-un cadru dreptunghiular cuvântul GOKUHI, cu litere negre, japoneze şi latine.

Bond îşi închipui că este echivalentul specificaţiei ULTRASECRET. Îşi împărtăşi supoziţia, iar japonezul i-o confirmă. Acesta luă din dosar două foi galbene de hârtie; una dintre ele era acoperită cu ideograme japoneze, iar cealaltă conţinea cam cincizeci de rânduri dactilografiate. Tanaka o împinse spre el pe cea scrisă la maşină

— Pot să vă rog să juraţi că nu veţi dezvălui nimănui ceea ce veţi citi aici?

— Dacă insistaţi, domnule Tanaka...

— Mă tem că sunt obligat să insist, comandante.

— Atunci aşa să fie.

Bond trase hârtia spre el. Textul era în engleză şi spunea următoarele:

„Pentru toate birourile teritoriale de gradul doi sau mai mare. A se descifra personal de către destinatar şi apoi a se distruge. După efectuarea distrugerii, confirmaţi cu codul «Saturn».

TEXT: Ca adăugire la conţinutul discursului publicat de preşedinte în faţa Sovietului Suprem la data de 1 septembrie, prezenta depeşă confirmă că suntem în posesia rachetei nucleare cu putere de două sute de megatone şi că la data de douăzeci septembrie va avea loc un test de tragere în zona Nova Zemlia, la mare altitudine. Se anticipează un eşec considerabil şi reacţii vehemente ale locuitorilor din zona Pacificului de Nord, Arcticii şi Alaskăi. Acest

fapt trebuie neutralizat şi va fi neutralizat de către Moscova prin referiri la recentele teste efectuate în America şi la repetatele solicitări ale preşedinţilor de state privind încetarea testării armelor cu fisiune nucleară şi prin măsuri ofensive concrete. Pentru exemplificare, o asemenea rachetă trasă asupra Londrei va nimici toate vieţuitoarele şi clădirile la sudul liniei care uneşte Newcastle şi Carlisle. În consecinţă, o a doua rachetă trasă în împrejurimile oraşului Aberdeen va duce în mod inevitabil la distrugerea totală a Marii Britanii şi a Irlandei. Acest fapt va fi folosit În scurt timp de preşedinte ca argument suprem în demersul diplomatic destinat să obţină îndepărtarea tuturor bazelor şi armelor ofensive americane de pe teritoriul Marii Britanii, precum şi dezarmarea nucleară a acesteia din urma. Acest demers va constitui un test extrem de dur pentru relaţiile anglo-americane şi va duce probabil la distrugerea lor totală, atâta vreme cât se se poate presupune că America nu îşi va asuma riscul unui război nuclear pe teritoriul său de dragul salvării unui aliat mai mult sau mai puţin valoros — aliat pe care Washingtonul îl caracterizează în mod deschis ca având o importanţă mult mai mică decât Belgia ori Italia. Dacă acest demers diplomatic, care trebuie încadrat desigur într-o oarecare categorie de risc, va fi încununat de succes, se vor întreprinde demersuri similare în Europa şi mai târziu în zona Pacificului, ţările din aceste teritorii fiind singularizate una câte una în scopul terorizării şi demoralizării. Dacă roadele finale ale acestei stratageme măreţe vor avea succes, vor garanta securitatea URSS în viitorul apropiat, ducând în final la o coexistenţă paşnică cu America. În consecinţă, intenţiile paşnice ale URSS vor fi subliniate pe tot parcursul de către preşedinte şi de toate agenţiile guvernamentale. Veţi adopta exact aceeaşi atitudine în momentul când biroul vostru teritorial va fi implicat sau afectat. Toţi cetăţenii sovietici care activează în Marea Britanie vor fi retraşi din acea ţară cu o săptămână înaintea demersului iniţial. Nu se va da nici o explicaţie acestui demers, şi astfel se va ajunge o considerabilă şi dezirabilă sporire a tensiunii. Aceeaşi procedură, ce poate fi considerată drept o subminare a rezistenţei morale a ţării ţintă, va fi urmată în demersurile ulterioare la care s-a făcut referire mai sus. Deocamdată nu este necesar să se întreprindă acţiuni preliminare în biroul vostru, cu excepţia unei excelente pregătiri mentale desfăşurată în secret deplin, pentru eventualitatea că veţi putea să fiţi implicaţi la un moment ulterior. Într-o atare situaţie, evacuarea personalului şi arderea arhivelor vor deveni obligatorii la primirea parolei „Fulger" adresată dumneavoastră personal prin circuitul patruzeci şi patru. SFÂRŞITUL TEXTULUI. Semnat CENTRALA".

Bond împinse documentul departe de el, de parcă s-ar fi temut de contaminare şi expiră îndelung, cu un sâsâit sonor. Întinse mâna după pachetul cu ţigări Shinsei şi aprinse una, inhalând adânc în plămâni fumul aspru. Îşi ridică ochii spre Tiger, care îl privea cu interes politicos.

— Bănuiesc că preşedintele menţionat este Hruşciov?

— Absolut corect iar denumirea de birouri teritoriale de grad doi sau mai mare se referă la consulate şi ambasade. Nu sunteţi de părere că este un material interesant?

— E o greşeală că ne ascunderi existenţa acestui document. Avem un tratat de prietenie şi unul comercial încheiat cu ţara dumneavoastră! Nu consideraţi ascunderea unor asemenea informaţii vitale drept un gest neonorabil?

— În Japonia, onoarea este o noțiune extrem de serioasă, comandante. Oare n-ar fi cu mult mai necinstit să încălcăm înțelegerea pe care o avem cu prietenii noştri americani? Aceştia ne-au asigurat de nenumărate ori, pe mine şi guvernul meu, că orice informație de importanță vitală pentru alți prieteni şi aliați ai noştri le va fi transmisă acestora în aşa fel încât sursa ei să tiu fie divulgată. Nu dețin nici o dovadă că nu procedeaza întocmai.

— Domnule Tanaka, ştiți la fel de bine ca şi mine că reformularea şi adaptarea unui asemenea materiale în scopul ascunderii sursei lui îl reduce la o valoare cu nimic mai mare decât rapoartele secrete primite din partea nenumăratelor altor surse „delicate şi de absolută încredere". Natura acestei surse anume şi faptul că ajungi să citeşti efectiv cuvintele dușmanului însumează cel puțin cincizeci la sută din valoarea informațiilor pe care le conține acest mesaj. Washingtonul va transmite Londrei, fără o îndoială, o versiune pieptănată a acestei depeşe, sper că au şi făcut-o deja. Dar vă dați seama că păstrarea tăcerii în legătură cu amenințarea cumplită ce atârnă deasupra Angliei ar putea să fie în interesul lor? În acelaşi timp însă, interesul țării mele este să folosească fiecare oră pentru conceperea unui plan care să anihileze această maşinațiune diabolică. Un pas mărunt, care tocmai mi-a venit în minte, ar fi pregătirile pentru reținerea tuturor cetățenilor sovietici aflați în Marea Britanie, la primul semn că se pun în practică măsurile de evacuare menționate în depeşă.

— Vă apreciez punctul de vedere, comandante. În acest caz, există desigur o modalitate alternativă prin care informațiile să ajungă la guvernul dumneavoastră.

Chipul lui Tanaka se schimonosi devenind o mască de răutate şi cruzime. Bond se aplecă brusc peste masa de lucru, ca împins de un arc.

— Dar mi-am dat cuvântul de onoare!

Pe fața japonezului se petrecu o schimbare ciudată — toate ridurile îndreptate în sus se lăsară în jus. Ochii negri îşi pierdură lucirea amenințătoare, adoptând o expresie interiorizată şi, într-un mod cu totul ciudat, pe întregul chip se întipări o puternică expresie de melancolie.

— Comandante, eu am fost foarte fericit în Anglia Oamenii de-acolo au fost buni cu mine şi eu nu i-am răsplătit aşa cu meritau (Ah! îşi spuse Bond în sinea lui. Faimoasa lor ON!) Nu pot invoca în apărarea mea decât entuziasmul tinereții şi înfierbântarea produsă de un război care credeam că va aduce multă glorie țării mele. Dar m-am înşelat. Am fost înfrânți. Spălarea obrazului țării de această mare dezonoare e o chestiune serioasă, care priveşte întreg tineretul japonez. Nu sunt politician şi nu ştiu cum se va proceda în acest scop. În momentul de față, trecem prin obişnuita perioadă de tranziție cu care se confruntă toți învinşii. Dar eu, Tanaka am propriile mele conturi care trebuie reglate! Am o datorie enormă față de țara dumneavoastră Dimineața asta am trădat, dezvăluindu-vă un secret de stat. Am fost încurajat în acțiunea mea de prietenia care mă leagă de Dikko şi am mai fost încurajat de purtarea dumneavoastră, de onestitatea cu care ați abordat misiunea ce vi s-a încredințat. Îmi dau pe deplin seama de importanța pe care o are pentru Marea Britanie această foaie de hârtie. Vă amintiți conținutul ei?

— Cu exactitate, din câte îmi dau seama

— Şi ați jurat pe propria onoare să nu-l dezvăluiți nimănui.

— Da

Tiger Tanaka se ridică în picioare şi-i întinse mâna

— Deocamdată la revedere, comandante. Sper că ne vom mai întâlni.

Chipul cu trăsături impresionante se lumină din nou. Zâmbetul larg, aurit, nu mai vădea nici urmă de prefăcătorie.

— Onoarea este un tipar de comportament, comandante. *Bambusul trebuie să se încline în bătaia brizei, dar în aceeaşi măsură trebuie să se încline şi cedrul în fața taifunului.* Sensul acestei zicale este că uneori îndeplinirea datoriei este mai necesară decât orice cuvinte. Vă aşteaptă o maşină care vă va duce la hotel. Vă rog transmiteți-i lui Dikko respectele mele şi spuneți-i că-mi datorează o mie de yeni pentru repararea echipamentului electronic care este proprietatea statului japonez.

James Bond strânse laba aspră şi grea şi spuse din suflet:

— Vă mulțumesc, domnule Tanaka!

Părăsi clădirea cu două destinații obsedat de un singur gând. Cât de rapid putea Dikko să comunice cu cei din Melbourne? Şi cât de repede puteau cei din Melbourne să ia legătura cu Londra?

Capitolul 6

Tiger, Tiger!

Trecuse o lună de atunci, răstimp în care domnul Tanaka devenise „Tiger”, iar comandantul Bond devenise „Bondo-san”. Tiger îi explicase de ce alesese acest nume.

— James, spusese el, e un nume greu de pronunțat pentru un japonez. Şi nici nu impune suficient respect. „Bondo-san” seamnă mult cu cuvântul japonez „bonsan”, care înseamnă preot, „barbă-cenuşie”. Consoanele dure de la sfârşitul cuvântului „Bond” nu sunt nici ele prea uşor de pronunțat pentru noi, aşa că obişnuit să le adăugăm vocala „o” când apar într-un cuvând străin. Aşadar, eşti Bondo-san. Ți se pare acceptabil?

— Dar Bondo nu înseamnă porc sau altceva de genul ăsta în japoneză?

— Nu. Cuvântul n-are nici un sens.

— Iartă-mă că te-am întrebat asta, dar se pare că japonezii se delectează cu glume cu înțeles ascuns pe seama gaijinilor. Deunăzi am pomenit un prieten de-al meu, Monkey McCall, pe care obişnuiam să-l strigăm „Munko”, iar tu mi-a spus că în limba voastră e un cuvânt ruşinos. Aşa că m-am gândit că şi „Bondo” ar putea fi un cuvânt ruşinos.

— Nu te teme, e un nume absolut respectabil.

Săptămânile trecuseră fără ca Bond să înregistreze vreun progres semnificativ în misiunea sa, cu excepția unei prietenii adevărate ce se înfiripase între el, Tiger şi Dikko. După orele de serviciu, cei trei deveneau companioni inseparabili pentru o bună bucată de noapte, iar el simțea mereu că este cântărit în mod constant, dar cu mare discreție, în timpul excursiilor făcute la țară sau al petrecerilor zgomotoase. Îi confirmase şi Dikko această impresie.

— Faci progrese frumuşele, campionule! Tiger considera că e total neonorabil să te conducă la plimbare prin toată grădina şi-apoi să-ți tragă premii de sub picioare cu un refuz net. Sunt convins că vulpoiul ăla coace ceva, dar n-am nici cea mai vagă ulcea ce anume. Cred că superiorii îi bagă bețe în roate, dar el îți ține partea. Tiger are ceea ce în limbajul local se

numeşte „obraz pentru străini” — ceea ce înseamnă că are mari abilități de intermediator. Ir această ON pe care consideră că o are față de Marea Britanie este un factor uriaş în favoarea ta. Ceea ce ți-a dăruit la prima voastră întâlnire a fost un nemaiauzit *presento*; cum îl numim noi aici. Dar fii atent! Acumulezi o mare cantitate de ON față de el şi dacă se va ajunge vreodată la un târg, sper să ai în mânecă un *presento* cel puțin la fel de mare, în uşa fel ca ON să fie cât de cât în echilibru de ambele părți. Aici nu mai ține figura cu somonul şi creveta! Ai priceput? Te descurci?

— Nu sunt sigur, spuse el cu îndoială.

Îi trecuse deja prin minte, de mai multe ori, că materialul obținut prin „Ruta Albastră” din Macao avea dimensiunile unei plevuşte față de somonul pe care Tiger avea să i-l dăruiască sau refuze. Impactul micii fărâme pe care o primise deja de la el fusese formidabil. Testarea bombei de 200 megatone avusese loc aproape în ascuns şi fusese întâmpinată cu protestele publice deja anticipate de Moscova. Cu toate acestea răspunsul puterilor occidentale fusese prompt. Sub pretextul protejării de manifestări ale animozității publice, personalului sovietic ce lucra în Anglia i se restrânsese accesul la o rază de patruzeci de kilometri de locuință şi, tot pentru „protecție”, zona din jurul ambasadei, a consulatelor şi a diferitelor reprezentanțe comerciale sovietice era înțesată de polițişti. Avuseseră loc, desigur, represalii asupra diplomaților şi jurnaliştilor britanici aflați în Rusia, dar era de aşteptat să se întâmple aşa. Preşedintele Kennedy ținuse cel mai dur discurs din cariera sa şi promisese represalii totale din partea Statelor Unite în eventualitatea că Uniunea Sovietică ar fi detonat fie şi o singură bombă în orice țară din lume aflată în afara teritoriilor sovietice. Această sentință dură, care provocase mormăitul nemulțumit al americanului de rând, a căpătat de la Moscova o ripostă destul de anemică — amenințarea că se vor lua măsuri similare dacă puterile occidentale ar fi detonat o rachetă nucleară pe teritoriul URSS sau al aliaților săi

Câteva zile mai târziu, Bond fusese invitat din nou în bârlogul subteran al lui Tanaka

— Nu vei transmite asta mai departe, sunt convins, îi spusese japonezul cu zâmbetul lui şiret, dar acțiunile legate de chestiunea de care ai luat cunoştință în mod personal au fost amânate pe termen nedefinit de către autoritatea centrală.

— Îți mulțumesc pentru această informație personală. Sper că eşti conştient că amabilitatea pe care ai manifestat-o cu trei săptămâni în urmă a diminuat în mod considerabil tensiunea internațională mai ales în ce priveşte țara mea. Marea Britanie ți-ar fi enorm recunoscătoare dacă ar cunoaşte generozitatea pe care ai manifestat-o față ea. Am temeiuri să sper în bunăvoința ta şi pe viitor.

Bond se obişnuise cu formalismul circumlocuțiunilor orientale, cu toate că nu atinsese rafinamentul cu care Dikko i se adresa lui Tiger şi care includea spre marele amuzament al japonezului, cel puțin un cuvânt de patru litere în fiecare propoziție înflorită.

— Bondo-san, acest instrument pe care doreşti să-l închiriezi de la noi, în eventualitatea cel puțin improbabilă că ți se va pune la dispoziție, va

implica un preț extrem de ridicat. Ce are de oferit țara ta, ca un negustor cinstit ce se află, în schimbul folosirii în deplină posesie a lui MAGIC 44?

— Avem o rețea foarte importantă de spionaj în China, cunoscută sub denumirea drept „Ruta Albastră" din Macao. Fructele acestei surse vor fi puse în întregime la dispoziția voastră.

Pe chipul masiv al lui Tiger se întipări o expresie de melancolie, dar în străfundul ochilor lui de tătar trecu o lucire răutăcioasă.

— Mă tem foarte tare că am veşti proaste pentru tine, Bondo-san. „Ruta Albastră" a fost penetrată de organizația mea încă aproape de la înființare, aşa că beneficiem de toate fructele acestei surse. Aş putea să-ți arăt dosarele dacă doreşti. Am redenumit pur şi simplu rețeaua, numind-o „Ruta Portocalie", dar trebuie să recunosc că materialele ei sunt foarte acceptabile. Atâta doar că le avem deja. Ce alte bunuri ai în minte pentru a fi oferite la schimb?

Bond râse scurt şi amar. Mândria Secției J — şi a lui M., dacă tot veni vorba! Munca, cheltuielile, pericolul implicat de activitatea rețelei aceleia! Şi cel puțin jumătate din ele treceau în beneficiul Japoniei! Pentru Dumnezeu, călătoria asta începuse să-i deschidă ochii! Vestea asta va cam stârni valuri undeva, la nivel foarte înalt.

— Avem multe alte oferte atrăgătoare, spuse el aton. Acum, că ai demonstrat valoarea incontestabilă a dispozitivului vostru, pot îndrăzni să te rog să rosteşti un preț?

— Consideri că ai în mânecă ceva de o valoare considerabilă? Poate materiale de la o sursă similara, deşi fără îndoială inferioară, care să aibă importanță egală în apărarea țării noastre?

— Fără îndoială, spuse Bond hotărât. Dar, dragă Tiger, n-ar fi o idee bună ca, odată ce te-ai hotărât, să faci o vizită la Londra şi să inspectezi *mânecile* cu ochii tăi? Sunt sigur că Şeful va fi onorat să te primească.

— Nu ți s-au dat puteri depline de negociere?

— Aşa ceva ar fi imposibil, dragă Tiger. Sistemul nostru de securitate este în aşa fel conceput încât nici chiar eu nu am cunoştințe complete despre mărfurile pe care le avem în stoc. În ce mă priveşte, am doar capacitatea de a-i transmite şefului meu spusele tale sau de a-ți face orice serviciu personal pe care mi l-ai solicita.

Tiger Tanaka rămase pe gânduri. Părea să răsucească în minte, pe toate părțile, ultimele vorbe rostite de Bond. După o vreme încheie întrevederea cu o invitație la un restaurant cu gheişe, iar englezul plecă de la el cu sentimente amestecate, să raporteze la Melbourne şi Londra informațiile pe care tocmai le ciugulise.

În camera unde stăteau după petrecerea cu gheişe şi unde Tiger îl amenințase vesel cu moartea, capete de tigru rânjeau la el de pe pereți şi îşi arătau colții de pe podea. Scrumiera pe care o folosea era montată într-o labă împăiată de tigru, iar fotoliul în care stătea era tapițat cu blană de tigru. Domnul Tanaka fusese născut în anul Tigrului şi repeta cu mare plăcere faptul că Bond se născuse în cel al Şobolanului.

Bond luă o înghițitură bună de sake şi spuse:

— Dragă Tiger, n-aş suporta gândul să te pun în situația neplăcută de a mă şterge de pe fața pământului. Vrei să spui că de data asta cedrul nu se pleacă în fața taifunului? Atunci aşa să fie. Acum îmi pun chezăşie întreaga onoare.

Tiger îşi trase un fotoliu în faţa lui, de cealaltă 0 parte a măsuţei scunde, îşi turnă o porţie serioasă de whisky Suntory şi o aţâţă cu un şfichi de sifon. Zgomotul traficului nocturn de pe şoseaua Tokio — Yokohama răzbătea din depărtare, de după casele din jur, dintre care numai la câteva se mai vedeau pătratele de casă de păpuşi ale ferestrelor luminate. Era sfârşitul lunii septembrie, dar vremea continua să rămână caldă. Trecuse cu zece minute de miezul nopţii. Tiger începu să vorbească cu glas aproape şoptit:

— În cazul acesta, dragă Bondo-san, cum te cunosc a fi un om de onoare, desigur cu excepţia cazurilor care privesc siguranţa ţării tale şi cum cele ce-ţi vor spune nu au nici o legătură cu ea, vei auzi o poveste foarte interesantă. Uite cum a fost.

Se ridică de pe fotoliu şi se aşează pe tatami, aranjându-şi picioarele în poziţia lotus. Se vedea limpede că stă mult mai comod astfel.

— Încă de la începutul epocii Meiji, care, după cum bine ştii, a fost împăratul care a iniţiat modernizarea şi occidentalizarea Japoniei încă de la începutul domniei sale, cu aproape o sută de ani în urmă, au existat din când în când străini care au venit în această ţară şi s-au stabilit aici. În mare parte erau excentrici sau oameni de ştiinţă, iar Lafcadio Hearn, americanul de origine europeană care a devenit cetăţean japonez este un exemplu tipic pentru ei. Prezenţa lor a fost tolerată, de obicei cu oarecare amuzament. La fel ar fi privit probabil un japonez care ar cumpăra un castel în munţii Scoţiei, ar învăţa să vorbească limba galică cu vecinii lui şi ar manifesta un interes neobişnuit şi adesea impertinent faţă de tradiţiile scoţiene. Dacă şi-ar desfăşura cercetările într-un mod politicos şi paşnic, ar fi etichetat drept un excentric simpatic. Aşa a fost cazul şi cu occidentalii care s-au stabilit şi şi-au petrecut viaţa în Japonia, cu toate că ocazional, în perioada războiului, au fost consideraţi spioni, închişi în lagăre şi trataţi cu destulă cruzime — cum de altfel s-ar fi întâmplat şi cu ipoteticul japonez din Scoţia. Ei bine, după ocupaţie au apărut numeroşi astfel de oameni, care în marea lor majoritate sunt, după cum îţi poţi închipui, americani. Modul de viaţă oriental este deosebit de atrăgător pentru un american care-şi doreşte să scape de o cultură care, sunt convins că vei fi de acord cu mine, a devenit, ca să nu spun prea multe, din ce în ce mai neatrăgătoare pentru el, cu excepţia straturilor de jos ale rasei umane care năzuiesc doar la mâncare din belşug, jucării lucioase precum automobilele şi televizoarele şi la bani câştigaţi uşor, adesea pe căi necinstite, în schimbul unor aptitudini sau activităţi minimale şi care constituie pentru ei *summum bonum*, dacă îmi permiţi acest ecou sentimental venit din educaţia meala Oxford.

— Sigur că da. Dar spune-mi, nu ai schiţat de fapt imaginea modului de viaţă care este acum încurajat în mod oficial şi în Japonia?

Chipul lui Tiger Tanaka se întunecă într-o clipă.

— Deocamdată, spuse el cu dezgust, suntem supuşi la ceea ce aş putea descrie cel mai bine prin termenul „Şcoala Coca-Cola". Baseball, jocuri mecanice, hot dog, sâni hidos de mari, iluminat cu neon — toate astea sunt parte din preţul pe care-l plătim pentru că am fost înfrânţi în război şi aparţin modului de viaţă călduţ şi diluat pe care noi îl numim *oidemokorasu*, negarea frenetică a ţapilor ispăşitori oficial răspunzători pentru înfrângerea noastră — negarea spiritului samuraiului, aşa cum este el înglobat în codul kami-kaze, negarea strămoşilor noştri, negarea zeilor noştri. E imaginea unui mod de

viață absolut dezgustător, dar din fericire efemer, care are o importanță la fel de mare în istoria Japoniei precum o libelulă Dar să revin la istorisirea mea. Rezidenții noştri americani sunt tipi simpatici — la un nivel mărunt, desigur. Sunt atraşi de rămăşițele tiparelor stricte ale modului nostru de viață, în primul rând de simetrie şi echilibru, în contrast cu haosul ce domneşte în America Le place simplitatea noastră, cu substratul ei de înțelepciune profundă, aşa cum este exprimată ea în ceremonialul ceaiului, de exemplu sau în arta aranjării florilor, în piesele GO, din care desigur că nu înțeleg o iotă. Şi le mai place, fireşte, pentru că nu au strămoşi şi o viață de familie despre care să merite să vorbească, felul în care venerăm trecutul şi pe cei din vechime. În lumea lor efemeră, ei recunosc, în felul lor ignorant şi pueril, perenitatea valorilor noastre, însă admiră şi ficțiunea Vestului sălbatic şi a altor rnituri americane despre care au luat cunoştință nu prin educație, pentru că n-au, ci prin televiziune.

— Spui vorbe aspre, Tiger. Am destui prieteni americani care nu se potrivesc deloc descrierii tale. Bănuiesc că te referi la americanul de rând, la doua generație de locuitori ai Statelor Unite, ai căror părinți sunt în majoritate irlandezi, germani, cehi sau polonezi care ar fi făcut probabil mai bine să rămână şi să muncească pe ogoarele ori în minele patriei lor de origine. Acesta e genul care vine si i se împăuneze cu buzunarele prea pline de bani, într-o țară cucerită, sub acoperirea binecuvântată a *Dungilor şi Stelelor*. Îmi închipui că din când în când se căsătoresc cu o japoneză şi se stabilesc aici, iar de cele mai multe ori se grăbesc s-o şteargă. La fel au făcut şi ai noştri în Germania. Dar asemenea indivizi de proastă calitate sunt mult diferiți de toți Lafcadio Hearn din lumea asta.

Tiger Tanaka se înclină până aproape de pământ.

— Iartă-mă, Bondo-san. Fireşte că ai dreptate, iar eu am fost distras de la istorisirea mea şi am ajuns pe cărări ce nu merită a fi călcate. Nu te-am invitat aici ca să mă plîng ție destăinuindu-ți felul în care mă face să sufăr faptul că țara mea se află sub ocupație americană. E evident că sentimentele mele conțin o doză serioasă de suferință pentru fap— t ul de a fi fost înfrânți. Îmi cer iertare. Şi desigur că ui dreptate. Există destui americani culți care s-au stabilit la noi în țară şi care sunt cetățeni admirabili.

Ai avut dreptate să mă corectezi, căci am şi eu prieteni printre oamenii aceştia oameni care activează în domeniul artei, al ştiinței, al literaturii şi care sunt membri valoroşi ai comunității. Hai să spunem că am fost luat de val. Mă înțelegi?

— Desigur, Tiger. Țara mea n-a mai fost ocupată de foarte multe secole. Noi n-am suferit efectul impunerii unei culturi noi asupra celei vechi, a noastre. Nu-mi pot imagina cum aş reacționa în circumstanțe similare. Probabil la fel ca tine. Acum te rog, continuă-ți povestirea.

Bond întinse mâna după butelca cu sake, ținută într-un vas cu apă încălzită de flacăra molcomă a unei sobițe cu cărbuni îşi umplu paharul şi bău cu poftă. Tiger se foi de câteva ori pe tatami şi apoi reluă:

— După cum spuneam, există destul de mulți străini care şi-au stabilit reşedința în Japonia; mare parte din ei sunt nişte excentrici inofensivi. Dar mai există şi o persoană, intrată în țară anul acesta, în ianuarie, care s-a dovedit a fi un excentric de felul cel mai diabolic. Un adevărat monstru. Poti să

râzi de mine, Bondo-san, dar este un demon ascuns într-un trup de om, nici mai mult nici mai puțin.

— Am întâlnit o mulțime de oameni diabolici la viața mea şi pot spune că toți erau cam nebuni. Nu aşa stau lucrurile şi cu personajul tău?

— Deloc, ci chiar pe dos! Ingeniozitatea calculată a acestui om, capacitatea pătrunzătoare de a înțelege psihologia poporului meu îl dovedesc a fi o persoană pur şi simplu genială. În opinia celor mai mari savanți şi oameni de ştiință japonezi, el este un cercetător ştiințific şi un colecționar probabil unic în istoria lumii.

— Şi ce colecționează?

— Colecționează moarte.

Capitolul 7

Colecţionarul de moarte

Dramatismul exprimării îl făcu pe Bond să zâmbească.

— Un om care colecționează moarte? Vrei să spui că omoară oameni?

— Nu, Bondo-san, nu-i chiar aşa de simplu. El îi convinge sau mai degrabă îi ademeneşte pe oameni să se sinucidă, îi explică Tiger încruntat. De fapt, nici aşa nu m-am exprimat corect. Hai să spunem că furnizează o oportunitate, un mijloc uşor şi atractiv celor care vor să-şi ia zilele. În mai puțin de şase luni, colecția lui numără peste cinci sute de japonezi.

— Dar de ce nu-l arestați, de ce nu-l spânzurați?

— Nu-i chiar aşa de uşor, Bondo-san. Ar fi mai bine să-ți spun totul de la început. În luna ianuarie a acestui an, a intrat în țară în mod cât se poate de legal un domn ce poartă numele de doctor Guntram Shatterhand, însoțit de Frau Emmy Shatterhand, născută de Bedon. Aveau paşapoarte elvețiene, iar doctorul s-a recomandat ca fiind horticultor şi botanist specializat în speciile subtropicale. Era înarmat cu referințe de la Jardin des Plantes din Paris, de la Grădinile Kew şi de la alte autorități în domeniu, dar toate erau formulate în termeni mai degrabă nebuloşi. În scurt timp, a intrat în contact cu autoritățile echivalente din Japonia şi cu experți din Ministerul Agriculturii şi toți aceşti specialişti au aflat cu uimire şi încântare că doctorul Shatterhand era pregătit să cheltuiască nu mai puțin de un milion de lire sterline pentru fondarea în țara noastră a unei grădini botanice cu plante exotice, în care să adune neprețuite colecții de plante rare şi arbuşti din toată lumea. Intenționa să le importe pe cheltuiala lui, într-o stare de maturizare suficientă, în aşa fel încât grădina să fie plantată cu minimum de întârziere — procedeu extrem de scump, dacă ai oarecare cunoştințe de horticultura.

— Nu ştiu o iotă! Nu face la fel ca milionarii texani care importă din Florida palmieri şi arbuşti ajunşi la maturitate?

— Exact la fel. Ei bine, grădina botanică nu era destinată vizitatorilor obişnuiți, ci se afla la dispoziția experților japonezi în domeniu, pentru studiu şi muncă de cercetare. Până aici totul a fost bine. Guvernul meu a acceptat cu entuziasm oferta şi l-a răsplătit pe bunul doctor cu un permis de şedere pe o durată de zece ani — privilegiu foarte rar şi greu de dobândit. În acelaşi timp, autoritățile de la imigrări au întreprins o investigație de rutină asupra doctorului, prin intermediul departamentului meu. Cum nu avem birou teritorial în Elveția, am înaintat solicitarea prietenilor noştri de la CIA şi în scurt timp am

căpătat datele cerute. Se pare că e de origine suedeză şi că nu e prea bine cunoscut în Elveția unde îndeplineşte doar cerințele minime pentru statutul de rezident, concretizate într-un apartament cu două camere într-un bloc de locuințe din Lausanne. În acelaşi timp însă, situația lui financiară înregistrată la Union de Banques Suisses e cea a unui client privilegiat — statut care am înțeles că se acordă doar multimilionarilor. Cum în Elveția banii sunt aproape unicul criteriu social, situația lui a fost caracterizată drept impecabilă, deşi nu s-a obținut nici o informație legată de statutul său de botanist. La întrebările noastre, specialiştii de la Jardin des Plantes şi Kew Gardens l-au descris ca pe un amator entuziast care a făcut instituțiilor lor importante donații constând din specii de plante tropicale şi subtropicale adunate de el în expedițiile pe care le finanțase. Mda!... Aşadar, omul nostru era un cetățean deosebit şi foarte bine înzestrat la capitolul financiar, ale cărui scopuri inofensive aduceau oarecare beneficii Japoniei. Am dreptate?

— Cam aşa se pare.

— După ce a călătorit prin toată țara în stil mare, doctorul s-a ataşat în mod desoebit de un castel pe jumătate ruinat din Kyushu, insula noastră din sud. Castelul e situat într-o zonă extrem de izolată, pe coastă, nu departe de Fukuoka — prefectura principală a insulei. În vremurile de demult, făcea parte dintr-un şir de castele orientate cu fața spre strâmtoarea Tsushima — scena faimoasei înfrângeri a marinei sovietice. Destinația lor inițială era respingerea atacurilor inițiate de coreeni. Multe din ele s-au transformat în ruine, dar cel ales de doctor fusese ocupat până la ultimul război de către o familie excentrică de textilişti milionari, iar monumentalul lui zid împrejmuitor era tocmai ceea ce căuta doctorul pentru a asigura intimitatea necesară demersurilor sale. În scurt timp, o întreagă armată de constructori şi decoratori a luat în stăpânire castelul. Între timp au început să sosească din toată lumea plantele comandate de doctor, care au fost imediat plantate în soluri şi locații adecvate pe baza unei autorizații în căpătate de la Ministerul Agriculturii. Trebuie să adaug că unul din motivele pentru care doctorul a ales castelul acela a fost terenul aferent clădirii, care se întinde pe aproximativ cinci sute de acri, are în componență o mare cantitate de rocă vulcanică şi este presărat cu numeroase plante şi fumarole care sunt obişnuite în Japonia. Acestea vor furniza pe tot timpul anului temperatura necesară pentru buna dezvoltare a arbuştilor, copacilor şi plantelor tropicale. Doctorul şi soția lui care, dacă tot veni vorba, e groaznic de urâtă, s-au mutat în castel în mare grabă şi s-au apucat să angajeze dintre localnici personal pentru întreținerea locuinței şi a terenurilor.

Tiger facu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea şi trăsăturile chipului său căpătară din nou un sens descendent, oglindind o mâhnire profundă.

— Şi a venit momentul în care n-ar fi trebuit cu nici un chip să caracterizez drept aiurite rapoartele primite de la şeful poliției din Fukuoka! în ele mi se atrăgea atenția că doctorul îşi recruta angajații numai dintre foştii membri ai Societății Dragonului Negru.

— Ce e societatea asta?

— Ce a fost, îl corectă Tiger. Societatea a fost desființată în mod oficial înainte de izbucnirea războiului, dar în zilele ei de glorie a fost cea mai temută şi puternică societate secretă din Japonia. La originile ei, era alcătuită din soshi, drojdia luptătorilor — samurai pe care restaurația Meiji, de acum o

sută de ani, i-a lăsat fară stăpân — dar mai târziu a început să recruteze terorişti, bandiți, membri ai organizațiilor fasciste, ofițeri dați afară din marină şi armată, mercenari şi tot soiul de scursuri, dar şi oameni bogați de afaceri din industrie şi finanțe, ba chiar şi un ministru care a considerat că organizația poate fi folosită în scopuri mult mai practice comparativ cu activitatea murdară pe care o desfăşurase până atunci. Dar lucrul cel mai ciudat a fost acela că doctorul şi-a ales tocmai colțul acesta în depărtat al Japoniei care, lăsând la o parte avantajele de ordin practic, adăpostise pe vremuri sediul central al Societății Dragonului Negru şi fusese mereu un cuib de extremişti. Astăzi însă, nu mi se mai pare deloc ciudat. Toyama Mitsuru, fostul conducător al societății era din Fukuoka la fel şi anarhistul Hirota şi Nakano, conducătorul facțiunii fasciste din Dietă numită Tokohai. Districtul acesta a fost dintotdeauna un cuib de bandiți şi aşa a rămas şi astăzi. Aceste secte extremiste nu mor niciodată în întregime, dragă Bondo-san, aşa cum ai putut să constați şi singur din recenta resurgență a organizației Cămăşile Negre din Anglia aşa că doctorului Shatterhand nu i-a fost deloc greu să adune vreo douăzeci de personaje extrem de dure şi periculoase în jurul lui — toți îmbrăcați impecabili în servitori şi grădinari şi, fără îndoială, deosebiți de înzestrați pentru aceste îndeletniciri de fațadă. După ce familia s-a instalat, prefectul poliției a considerat că e de datoria lui să vacă o vizită de politețe şi să-i avertizeze pe distinşii locuitori ai castelului cu privire la calitatea proaspeților angajați, însă doctorul a închis net subiectul, motivând că are nevoie de gărzi competente care să-i asigure intimitatea şi să împiedice accesul intruşilor în grădina ce-i adăposteşte valoroasa colecție de plante. Motivul a părut destul de rezonabil si-apoi se ştia că doctorul are protectori înalți la Tokio. Prefectul s-a înclinat adânc şi a ieşit, foarte impresionat de etalarea exagerată de opulență în inima provinciei sale atât de sărace.

Tiger Tanaka se opri din istorisit, turnă sake pentru Bond şi Suntory pentru el. Bond folosi ocazia pentru a-l întreba cât de periculoasă fusese în realitate Societatea Dragonului Negru şi dacă era echivalentul *tongurilor* chinezeşti.

— Mult mai puternică decât ele. Probabil ai auzit de tongurile Ching-Pang şi Hung-Pang, care erau atât de temute în China pe vremea Kuomintangului. Nu? Ei bine, dragonii negri erau de o sută de ori mai răi. Dacă se porneau împotriva ta, singura alternativă care-ți rămânea era moartea. Oamenii ăia erau de o cruzime înspăimântătoare şi operau numai pentru bani gheață, independent de orice criteriu politic.

— Ei bine, au făcut vreun rău de când se află în serviciul doctorului?

— O, nu! Acum nu sunt cu nimic mai mult decât ceea ce a spus el — angajați personali sau, în cel mai rău caz dacă vrei, gărzi de corp. Problema ecu totul alta şi mult mai complexă. Vezi tu, acest Shatterhand a creat ceva ce nu pot denumi altfel decât o grădină a morții.

Bond ridică o sprânceană. Zău aşa, Tiger folosea metafore ridicol de dramatice pentru un conducător al Serviciilor Secrete japoneze!

Parcă citindu-i gândul, Tiger zâmbi larg şi auriu.

— Bondo-san, văd pe chipul tău că mă consideri fie beat, fie nebun. Dar ascultă-mă puțin! Acest doctor Shatterhand şi-a umplut faimoasa grădină botanică numai cu plante otrăvitoare, lacurile şi pâraiele le-a populat cu peşti

otrăvitori, a infestat toată proprietatea cu şerpi, scorpioni şi păianjeni veninoşi. El şi nevasta lui cea hidoasă nu sunt atacați de creaturile astea, pentru că ies din castel echipați corespunzător — el cu o armură de secol şaptestrezece, ea cu un soi ciudat de pelerină protectoare. Nici muncitorii lui nu sunt vătămați, pentru că poartă cizme de cauciuc înalte până la genunchi şi măşti de protecție, cu care mulți dintre japonezi îşi acoperă gura şi nasul pentru a evita molipsirea sau răspândirea unei infecții

— Ce scenariu cretin!

Tiger căută prin faldurile yukatei în care se schimbase după ce intraseră în casă şi scoase dintr-un buzunar câteva foi de hârtie prinse laolaltă cu un ac cu gămălie. I le întinse lui Bond, căruia îi ceru:

— Ai răbdare. Nu judeca ceea ce nu înțelegi. Eu nu ştiu nimic despre aceste plante otrăvitoare şi probabi că nici tu. Iată o listă cu cele care au fost plantate până acum în grădina doctorului împreună cu comentariile unor specialişti din Ministerul Agriculturii. Citeşte-o pe-ndelete, nu te grăbi. Va fi interesant să afli ce vegetație fermecătoare creşte pe suprafața globului!

Bond luă foile de hârtie. Prima conținä o serie de generalități referitoare a otrăvurile vegetale. Celelalte alcătuiau o listă adnotată Toate purtau sigiliul Ministerului Agriculturii Se apucă să citească

Plantele otrăvitoare continute în listă erau încadrate în şase categorii principale:

1. *Cauzatoare de delir*. Manifestări: halucinații, delir; pupile dilatate; senzație de sete şi uscăciune; lipsă de coordonare în mişcări; apoi paralizie şi spasme.
2. *Cauzatoare de ebrietate*. Manifestări: excitare a funcțiilor cerebrale şi a circulației sanguine; pierderea capacității de coordonare a mişcărilor şi spasme musculare involuntare; vedere dublă; apoi somn şi comă profundă.
3. *Cauzatoare de convulsii*. Manifestări: spasme intermitente, de la cap şi în jos. Moartea, provocată de epuizare, survine de obicei în termen de trei ore; dacă se iau cu promptitudine măsurile necesare, persoana otrăvită îşi poate reveni în scurt timp.
4. *Cauzatoare de depresii*. Manifestări: amețeală, vomă, dureri abdominale, vedere distorsionată, convulsii, paralizie, leşin, uneori asfixie.
5. *Cauzatoare de astenii*. Manifestări: amorțeală, usturimi ale gurii, dureri abdominale, vomă, diaree, delir, leşin, paralizie.
6. *Iritante*. Manifestări: senzație de arsură pe gât şi în stomac, sete, amețeală, vomă. Moarte provocată de şoc, convulsii sau epuizare, ori prin înfometare, datorită rănirii grave a gâtului şi stomacului.

LISTA SPECIMENELOR IMPORTATE DE DOCTORUL GUNTRAM SHATTERHAND, ALCĂTUITĂ DE DEPARTAMENTUL DE VAMĂ ŞI ACCIZE:

Arborele otrăvitor jamaican *(Piscidia erythrina)*: Arbore care atinge înălțimea de 9 metri, cu flori albe sau de culoarea sîngelui. Cauzator de ebrietate. Substanță toxică: piscidina. Indiile de Vest.

Turta lupului sau nuca vomica *(Strychnos toxifera)*: Plantă agățătoare; răşină negricioasă extrasă din coajă folosită la otrăvirea săgeților. Moartea survine în termen de o oră şi este provocată de paralizia căilor respiratorii Substanțe toxice: curarra, stricnina, brucina. Guiana.

Fasolea Sfântului Ignaz *(Strychnos Ignatii)*: Arbore scund, ale cărui semințe conțin brucină. Cauzatoare de convulsii Filipine.

Arborele Upas *(Strychnos tiente)*: Arbust cățărător. Din frunze, semințe şi coaja tulpinei şi a rădăcinei se extrage stricnina sau brucină. Java

Lemnul şarpelui *(Strychnos colubrina)*: Arbore cățărător. Conține stricnină, brucină. Cauzatoare de convulsii. Java Timor.

Ipeca *(Psychotria ipecacuanha*): Arbust. Substabță toxică: emetina extrasă din rădăcină. Cauzatoare de depresii. Brazilia

Strofantul *(Strophantus hispidus)*: Plantă cățărătoare, ajunge până la aproape doi metri înălțime. Substanțe toxice: strofantina incina Cauzatoare de astenie. Africa de Vest.

Calvarul de Madagascar (*Tanghinia venenífera sau cerbera tanghin)*: Arbore peren, scund. Fructe purpurii cu pete verzi Substanță toxică: tanghinina cerberina Cauzatoare de astenie. Madagascar.

Arborele otrăvitor malaiezian *(Antiaria toxicaría)*: Arbore care creşte în junglă. Ramurile apar pe tulpină la 9 m deasupra solului Lemn uşor, alb, foarte dur, cu sevă lăptoasă. Substanță toxică: anti-arina extrasă din sevă. Cauzatoare de astenie. Java Borneo, Sumatra, Filipine.

Iedera otrăvitoare *(Bhus toxicodendron)*: Arbust cățărător, flori galbene-verzui. Tulpina conține o sevă lăptoasă — iritantă. Substanță toxică: toxico-dendrolul. Statele Unite ale Americii

Oleandrul galben *(Thevetia peruviana)*: Arbore scund Toate părțile lui sunt fatal toxice, dar în special fructele. Pulsul încetineşte, apar stări de vomă, se instalează şocul. Hawaii

Ricinul *(Ricinus communis*): Din semințe se extrage un ulei care conține substanța toxică – ricina. Inofensiv dacă este ingerat. Dacă intră în circulația sanguină prin zgârieturi sau julituri, este fatal în 7-l0 zile. O sutime de miligram poate omorî un om de nouăzeci de kilograme. Pierderea poftei de mâncare, vomă, diaree, delir, leşin şi moarte. Hawaii, America de Sud.

Leandrul *(Nerium Indicum)*: Arbust veşnic verde. Rădăcinile, coaja, seva, florile şi frunzele sunt fatal toxice. Acționează în principal asupra inimii. Folosit în India pentru tratarea leprei, provocarea avorturilor şi sinucideri. 0 persoană care a mâncat carne friptă la foc deschis, în care se strecurase şi o rămurică de leandru, a murit otrăvită. India, Hawaii.

Ochiul crabului *(Abrus precatorius)*: Arbust cățărător, cu semințe lucioase, roşu intens ce cântăresc aproxitativ 1,75 grame, folosite de aurarii indieni ca şi greutăți la cântărire. Semințele se pisează şi se transformă în pastă cu puțină apă rece. Această pastă se modelează sub forma unor mici cilindri ascuțiți la un capăt care, dacă sunt introduşi sub pielea unui om sau animal, provoacă moartea acestuia în răstimp de patru ore. India Hawaii.

Ciumăfaia *(Datura stramonium)*: varietate din familia Solanacee, creşte în nordul Africii, India. În Mexic se întâlneşte Datura meteloides, iar în America Centrală şi de Sud, Datura tatula. Toate plantele din această familie sunt puternic halucinogene. Fructele Daturei stramonium sunt fumate se către arabi şi swahili, negrii din Africa de est îi mănâncă frunzele, iar bengalezii îi adaugă semințele la haşiş şi frunzele la marihuana. Datura tatula era folosit ca drog al adevărului în tribunalele indienilor zapoteci. Dependența de toloachi, o băutură preparată din Datura tatula, cauzează imbecilitate cronică

Crinul cățărător *(Gloriosa superba)*: Varietate cățărătoare de crin spectaculos de frumoasă Rădăcina, tulpina şi frunzele conțin un narcotic cu gust acru, superbina, precum şi colchicină şi colină. Trei boabe de colchicină sunt fatale. Hawaii.

Arborele vacă sau Nisiparul *(Hura crepitans)*: întregul arbore conține un emetocatartic activ, folosit în Brazilia ca otravă. De asemenea, conține crepitină din acelaşi grup de otrăvuri ca şi ricina. Inofensivă dacă este ingerată trebuie să ajungă în circuitul sanguin prin intermediul unei răni ca să fie fatală. Moartea survine în 7-l0 zile. America Centrală şi de Sud.

Liliacul indian (*Melia azedarach*): Arbore scund, cu frunze verde-închis şi flori violacee. Fructele lui conțin un narcotic toxic care atacă întregul sistem nervos central. Hawaii, America Centrală şi de Sud.

Jatropha curcas: Arbust ale cărui semințe crude au un efect violent de purgație, deseori fatal. Zona Caraibelor.

Cartoful mexican: Cartof sălbatic, creşte spontan. Tradiția indiană spune că trebuie curățat de coajă în perioada cât luna este în descreştere; se pretinde că este nevoie de acelaşi număr de zile până să-şi declanşeze efectul mortal, câte a fost ținut depozitat după recoltare. Substanță toxică; solanina. America Centrală şi de Sud

Ciuperca divină sau Carnea zeilor (*Amanita mexicana*): înrudită îndeaproape cu Pălăria şarpelui, ciupercă otrăvitoare întâlnită în Europa Ciupercă neagră, se consuă proaspătă sau opărită în lapte şi stropită cu alcool de agava. Provoacă hipersensibilitatea suprafeței pielii, exacerbarea auzului şi văzului, apoi halucinații care durează câteva ore, urmate de o melancolie profundă. Substanță activă necunoscută. America Centrală şi de Sud

Bond termină de citit şi restitui hârtiile.

— Să mă ferească Dumnezeu, spuse el ca o concluzie, grădina doctorului Shatterhand e cu adevărat un loc adorabil.

— Sunt convins că ai auzit de peştii piranha din America de Sud. Pot să curețe toată carnea de pe oasele unui cal în mai puțin de o oră. Denumirea lor ştiințifică este *Serrasalmus*. Subspecia *Nattereri* este cea mai feroce. Bunul nostru doctor a preferat să-şi populeze lacurile cu ei, în locul obişnuiților noştri caraşi aurii înțelegi la ce mă refer?

— Nu Sincer, nu pricep nimic. Care este obiectul strădaniilor bunului doctor?

Capitolul 8

Ucis cu flori

Era ora trei a dimineții. Zgomotul traficului spre Yokohama se stinsese. James Bond nu se simțea obosit, căci era total absorbit de povestea extraordinară a doctorului elvețian care, după cum se exprimase Tiger cu atâta originalitate, „colecționa moarte". Era convins că japonezul nu-i spusese povestea asta bizară doar ca să petreacă o seară plăcută. Simțea că punctul culminant se apropie cu fiecare clipă Dar în ce anume va consta acesta?

Tiger îşi trecu palmele peste față

— Ai citit articolul din ediția de seară a ziarului Asahi! Era vorba de o sinucidere.

— Nu.

— Sinucigaşul era un elev în vârstă de optsprezece ani, care căzuse pentru a doua oară examenul de admitere la Universitate. Locuia într-o suburbie a Tokioului. Aproape de locuința lui se află şantiarul unui nou magazin universal. Băiatul a ieşit din casă şi s-a dus pe şantier. S-a apropiat de o sonetă care bătea în pământ pilonii pentru betonul armat al fundației, s-a strecurat printre muncitori şi, când a văzut berbecele coborând, şi-a pus capul pe pilonul de sub el.

— Ce întâmplare înfiorătoare! Dar de ce?

— Eşecul lui adusese dezonoare părinților, strămoşilor şi aşa a considerat el că îşi poate ispăşi vina. Sinuciderea este cel mai nefericit aspect al modului de viață tradițional japonez. Sau poate cel mai nobil… Depinde din ce perspectivă priveşti lucrurile.

Băiatul acela şi familia lui au câştigat multă cinste a obrazului în vecinătate.

— Nu poți să aduci cinste unui obraz transformat în peltea de căpşuni.

— Mai gândeşte-te, Bondo-san! Ce părere ai, de pildă despre decorațiile voastre post-mortem?

— Nu sunt decernate cuiva care s-a sinucis pentru că a picat la examen.

— Noi nu suntem la fel de demokorasu ca şi voi, spuse Tiger ironic. Conform codului acelora dintre noi care am rămas, după cum ai zice tu, demodați, dezonoarea trebuie ştearsă. Nu există scuze mai sincere decât gestul de a-ți oferi în sprijinul lor propria viață — căci asta este, efectiv, tot ce ai de dat.

— Dar băiatul ăsta, chiar dacă a căzut la Universitate, putea să opteze pentru o instituție de învățământ de grad mai mic. După cum bine ştii, noi în Marea Britanie exclamăm „Fir-ar!” sau chiar un cuvânt la fel de scurt dar mult mai dur dacă picăm un examen. După aceea ne reajustăm opțiunile, sau o fac părinții pentru noi şi o luăm de la capăt. Dar în nici un caz nu ne punem capăt zilelor. Nici nu ne-ar trece prin minte una ca asta, căci ar fi un gest mai degrabă neonorabil decât onorabil, o dovadă de laşitate, un refuz de a te confrunta cu adversitățile vieții. În plus, ar provoca o mare suferință părinților noştri şi, fără îndoială nici un strop de satisfacție străbunilor.

— La noi e cu totul altfel. Şi, în ciuda tuturor principiilor *demokorasu*, părinții acestui tânăr se vor bucura în seara aceasta, iar vecinii lor se vor bucura împreună cu ei. Onoarea e mult mai importantă pentru noi decât viața, mai valoroasă mai frumoasă!

Bond ridică din umeri.

— Ei bine, eu consider că dacă băiatul acela a avut destul curaj să se sinucidă gestul lui a dus la risipirea în van a vieții unui bun japonez. De fapt, în Japonia această chestune a sinuciderii nu e altceva decât o formă de isterie — o expresie a filonului de violență care străbate tot cursul istoriei acestei țări. Dacă vă prețuiți atât de puțin propria viață, se poate deduce u uşurință că puneți un preț chiar mai mic pe viețile altora. Deunăzi am văzut un accident rutier într-una din intersecțiile principale ale oraşului, nu ştiu cum se numeşte. Au fost implicate mai multe maşini şi în jur erau o mulțime de oameni care zăceau pe jos. Au apărut polițiştii, dar în loc să se concentreze asupra răniților şi să-i trimită la spital, au insistat să rămână fiecare unde era

pentru ca ei să poată trasa cu cretă conturul lor şi să facă fotografii, pentru cazul că se ciungea la tribunal.

— Aşa obişnuim noi să facem spuse Tiger cu indiferență. Suferim prea mult din cauza suprapopulării. Avorturile sunt legale. Şi ne e de folos dacă mai moare din când în când câte cineva într-un accident de maşină. Dar e ceva adevărat în ceea ce-ai spus mai devreme. Cuvântul pe care-l folosim pentru sinucidere este *jiatsu*, în traducere exactă „ucidere de sine" şi, cu toate că e o rezolvare violentă a unei probleme personale, nu atrage nici un stigmat aşa cum s-ar întâmpla în lumea voastră. De fapt, unul din cele mai frumoase basme ale noastre, cunoscut de toți copii, este cel despre patruzeci şi şapte de ronini — adică gărzi de corp. Din pricina neglijenței lor, Asano, stăpânul lor, a fost asasinat. Ei au jurat să-l răzbune şi aşa au făcut. Dar după aceea sau adunat într-un loc numit Ako şi şi-au făcut cu toții seppuku pentru a-şi ispăşi neglijența. Voi cunoaşteți acest act sub numele de hara-kiri, care este un termen vulgar care înseamnă „tăierea burții". În zilele noastre, în perioada festivalului de la altarul din Ako, se suplimentează numărul de trenuri care circulă într-acolo, pentru a face față numărului mare de pelerini.

— Păi dacă vă creşteți copiii cu asemenea basme, nu vă puteți aştepta să nu venereze actul sinuciderii.

— Chiar aşa, spuse Tiger cu mândrie. În fiecare un, douăzeci şi cinci de mii de japonezi se sinucid şi doar birocrații consideră că e o statistică ruşinoasă. În plus, cu cât e mai spectaculoasă sinuciderea, cu atât e mai călduros aprobată. Nu demult, un tânăr student şi-a dobândit un mare renume încercând să-şi taie capul cu un fierăstrău. Îndrăgostiții îşi leagă mâinile şi se aruncă din vârful unei stânci foarte înalte în cascada Kegon, din Nikko. Vulcanul Mihara din insula Oshima este un alt loc favorit al sinucigaşilor. Oamenii îşi dau drumul pe panta încinsă a craterului şi se aruncă cu încălțările aprinse, în ceaunul clocotitor din centrul lui Pentru a combate această modalitate populară de petrecere a timpului liber, autoritățile băgăcioase au deschis pe vârful muntelui, cu mari cheltuieli un „Birou pentru Prevenirea Sinuciderilor". Însă tot roțile bunului şi demodatului tren constituie cea mai convenabilă ghilotină căci au meritul de a fi operate de alții. Nu trebuie decât să faci câțiva paşi şi să te arunci.

— Eşti un nemernic bătrân şi însetat de sînge, Tiger! Dar ce scop are totuşi prelegerea ta pe tema sinuciderii? Şi ce legătură este între ea şi grădina minunată a amicului Shatterhand?

— Totul se leagă Bondo-san, absolut totul. Vezi tu, oarecum împotriva dorințelor bunului doctor, grădina lui otrăvitoare a devenit pentru sinucigaşi cel mai râvnit loc din toată Japonia. Are toate elementele necesare: o călătorie cu faimosul nostru expres „Romance" până la Kyoto; o alta cu barca, peste frumoasa noastră mare interioară atât de încărcată de istorie; apoi trenul local până la Fukuoka, luat de la terminalul portului Beppu şi, în sfârşit, o plimbare pe jos sau cu taxiul de-a lungul coastei pitoreşti, până la meterezele venerabile ale acestui misterios Castel al Morții. Escaladezi zidurile sau intri pe furiş ascuns într-o căruță cu provizii şi apoi te bucuri de o ultimă şi contemplativă plimbare, poate mână în mână cu ființa iubită, printre plantele bine îngrijite. Şi în sfârşit, marele joc, jocul de *pachinko* pe care japonezii îl iubesc atât de mult. Care dintre mingi va avea înscris pe ea numărul tău? Moartea ta va fi uşoară sau dureroasă? Va fi adusă de veninul unei vipere cu

corn în timp ce te plimbi liniştit pe aleile bine greblate? Sau va cădea pe tine vreun soi de rouă dulce şi mortală în timp ce-ți petreci noaptea la adăpostul unui arbore splendid? Ori poate că foamea sau curiozitatea te vor împinge să mesteci o mână de liobițe din acelea mici şi roşii sau să culegi un fruct portocaliu din vârful copacului? Desigur, dacă vrei să sfârşeşti imediat, ai întotdeauna la îndemână o fumarolă clocotitoare ce răspândeşte duhoare de sulf. Dacă intri într-una din ele, temperatura de peste 1100° Celsius îți va lăsa timp doar pentru un țipăt. Locul acela nu e altceva decât un magazin universal al morții, cu rafturile încărcate de delicioase pachete cu autodistrugere, toate aflate la dispoziția ta gratuit. Nu-ți imaginezi cum se îndreaptă într-acolo din ce în ce mai mulți, tineri şi bătrâni, ca spre un altar? Poliția a ridicat baricade cu care blochează şoseaua, iar adevărații vizitatori ai grădinii, botanişti şi oameni de ştiință, trebuie să prezinte un permis de liberă trecere. Chiar şi aşa, sinucigaşii îşi croiesc drumul către altar peste câmpuri şi prin mlaştini, escaladează cu mâinile goale zidul înalt, îşi rup unghiile încercând să ajungă înăuntru. Fireşte, bunul doctor e foarte dezamăgit. A afişat peste tot pancarte de avertizare scrise pe un ton sever, cu craniul şi oasele încrucişate pe ele, dar s-au transformat mai degrabă în panouri publicitare! A investit chiar într-un balon din acelea mare, cu heliu, pe care l-a agățat de acoperişul castelului. Bannerele care atârnă de el amenință cu închisoarea persoanele care intră prin efracție. Însă în ciuda precauțiilor doctorului, balonul ce pluteşte pe cer funcționează ca un miraj. „Moartea e aici!" proclamă el „Vino să o iei!"

— Eşti idiot, Tiger! De ce nu-l arestezi? De ce nu dai foc la întreaga proprietate?

— Pentru ce să-l arestez? Pentru că a furnizat Japoniei această colecție unică de plante rare? Să ard o reşedință ce valorează peste un milion de lire sterline şi aparține unui respectabil rezident gaijiri? Omul ăsta n-a comis nici un delict. Dacă poate fi cineva învinuit pentru ceea ce se întâmplă, acesta e numai poporul japonez. E adevărat că ar putea să asigure o pază mai atentă, să le ceară oamenilor lui să patruleze prin grădină mai des. Şi, ceea ce e şi mai ciudat, de fiecare dată când cheamă ambulanța victimele sunt deja moarte şi de obicei se prezintă sub forma unei boccele calcinate pescuită dintr-o fumarolă. Din lista pe care ți-am arătat-o, te-ai fi aşteptat ca victimele să fie doar ologite sau oarbe. Iar cel mai nedumerit în privința asta se dovedeşte a fi *Herr* Doktor. Ba chiar a sugerat că în cazurile de orbire sau amnezie, victimele au căzut într-una din fumarole din greşeală. Se poate să fie şi aşa. Dar, după cum ți-am mai spus, numărul victimelor din grădina lor a depăşit deja cinci sute de persoane şi, din pricina publicității, din ce în ce mai mulți oameni vor fi atraşi de Castelul Morții. Trebuie să punem capăt chestiunii ăsteia!

— Ce s-a întreprins până acum?

— Doctorul a primit vizita câtorva comisii de investigare. Au fost tratate cu cea mai perfectă curtoazie, iar doctorul însuşi a implorat să fie protejat împotriva celor care pătrund prin efracție pe proprietatea lui. S-a plâns că îi tulbură activitatea că rup ramurile prețioşilor lui arbori, că culeg plante de o valoare inestimabilă. S-a arătat doritor să coopereze deplin la orice măsură s-ar lua, cu excepția abandonării proiectului care este atât de drag inimii lui şi atât de mult apreciat de specialiştii japonezi în botanică bla-bla-bla. Mai mult, a făcut şi o ofertă generoasă va construi un departament de cercetare — care

va fi condus de oamenii lui, îți dai seama — unde se vor extrage otrăvuri din plante şi arbori, urmând ca substanțele să fie donate unor centre de cercetări în domeniul medical stabilite de autoritățile noastre. Bănuiesc că ai reținut din lectura făcută că într-o formă diluată multe din aceste otrăvuri sunt medicamente deosebit de eficiente.

— Dar cum de au ajuns să te preocupe toate astea?

Bond începea să se simtă somnoros. Se făcuse ora patru şi o geană cenuşie de lumină începuse să apară la orizont. Goli restul de sake din butelcă şi bău. Avea gustul neplăcut al paharului băut în plus. Era vremea să se ducă la culcare, dar Tiger era evident obsedat de povestea asta nebunească, a cărei țesătura ridicolă şi coşmarescă cu accente de Edgar Poe, Bram Stoker şi Ambrose Pierce lăsa din când în când să se întrevadă imagini subtile şi fugare ale Japoniei autentice.

Tiger nu părea afectat de ora târzie. Chipul lui de samurai era brăzdat cu riduri mai sinistre, mai brutale, iar sugestia vagă a descendenței tătare, îmblânzită şi civilizată ca un animal în cuşcă, răzbătea tot mai des până la suprafață în luciul întunecat al ochilor negri. Rarele schimbări de poziție erau singurul semn că era interesat, ba chiar incitat de povestea pe care o istorisea.

— Cu o lună în urmă, Bondo-san, la solicitarea ministrului meu, ministrul de interne, am trimis acolo unul din cei mai buni oameni ai mei, cerându-i să descopere ce se petrece de fapt. Superiorul meu primise la rândul său ordine în acest sens de la primul ministru, căci chestiunea devenise deja de interes public. Am ales un om excelent, Bondo-san şi i-am dat instrucțiuni să se ducă acolo, să observe şi să raporteze. Ei bine, o săptămână mai târziu marea l-a aruncat pe o plajă din apropierea Castelului Morții. Orbise şi delira. Avea arsuri cumplite pe partea inferioară a corpului şi îngăima un *haiku* — adică un vers care numără şaptesprezece silabe — despre libelule. Mai târziu am descoperit că, pe când era copil, practicase şi el una din distracțiile favorite ale tinerilor de la noi: legase cu un fir de ață o libelulă femelă şi-i dăduse drumul să zboare, transformând-o în momeală pentru libelulele masculi. În felul acesta, poți foarte uşor să prinzi un mascul, căci se lipeşte de femelă şi nu-i mai dă drumul. *Haiku*-ul pe care l-a tot recitat până să moară ceea ce s-a întâmplat foarte curând, suna aşa „Dezolare! Libelule roz plutind deasupra mormintelor!"

James Bond avea senzația că trăieşte într-un vis: încăperea micuță cu pereții construiți din panouri din imitație de hârtie de orez şi furnir de cedru, privelişte micii şi enigmaticei grădini în care picura cu sunet argintiu apa roşeața îndepărtată a zorilor pe cale să se ivească răstimpul îndelungat punctat cu sake şi țigări, glasul scăzut al naratorului istorisind un basm, aşa cum l-ar fi spus într-un cort, sub cerul liber. Şi totuşi, era un lucru ce se întâmplase deunăzi, recent — se întâmpla chiar atunci; un lucru pentru relatarea căruia Tiger îl adusese în mod special acolo. De ce? Pentru că se simțea singur? Pentru că n-avea pe nimeni altcineva de încredere? Îşi îndreptă umerii, pleoştiți de starea de moleşeală şi spuse:

— Îmi pare rău, Tiger. Ce ai făcut după aceea?

Tiger Tanaka păru că stă cu spatele şi mai drept pe dreptunghiul auriu, tivit cu negru, al rogojinei tatami. Îl privi țintă în ochi şi-i răspunse:

— Ce era să fac? Nimic, decât că le-am cerut scuze superiorilor mei Şi am aşteptat să se ivească o soluție onorabilă Am aşteptat să apari tu!

— Eu?!

— Tu mi-ai fost trimis. Dar se putea la fel de bine să fie un altul.

Bond nu reuşi să-şi înăbuşe un căscat. Avea senzaţia că noaptea aceea n-o să se mai termine niciodată Se vede că lui Tiger i se pusese o pată japoneză pe creierul lui de japonez — ce dracu' ar fi putut el să facă?

— Tiger, e vremea să dormim puţin. O să-mi spui restul poveştii mâine. Poţi fi convins că îţi voi da orice sfat îmi va sta în putinţă îmi dau seama că e o problemă dificilă dar e de genul celor peste care trebuie să laşi să treacă o noapte, ca să poţi găsi o soluţie cu mintea limpede.

— Stai jos, Bondo-san, spuse Tiger şi vorbele lui sunară ca o poruncă. Dacă ai vreun respect pentru ţara ta, vei pleca mâine. La ora douăsprezece şi douăzeci, din gara principală a oraşului, pleacă un tren cu destinaţia Fukuoka, pe insula sudică Kyushu. Nu te mai întorci la hotel şi n-o să-l întâlneşti pe Dikko. De acum înainte, te afli la ordinele mele. S-a înţeles? încheie el cu voce şoptită şi catifelată.

Bond sări în picioare de parcă l-ar fi înţepat ceva

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot îndrugi tu acolo, Tiger?

— Deunăzi, în biroul meu, ai făcut o afirmaţie foarte importantă. Ai spus că eşti împuternicit să-mi faci orice serviciu personal pe care ţi l-aş solicita în schimbul unui aparat MAGIC 44.

— N-am spus că sunt împuternicit, ci doar că aş face orice pentru tine, pe propria mea răspundere.

— E foarte bine şi aşa Ei bine, te-am crezut pe cuvânt şi am solicitat o audienţă la primul ministru. El mi-a dat instrucţiuni cum să procedez şi mi-a cerut să tratez acţiunea mea ca pe un secret de stat cunoscut doar de el şi de mine — şi, fireşte, de tine.

— Haide, Tiger, spuse Bond nerăbdător, mai lasă vorbăria! Ce vrei să fac?

Dar Tiger nu trebuia grăbit.

— Bondo-san, nu vreau nici să fiu necioplit cu tine, nici să te simţi jignit, pentru că suntem prieteni, nu-i aşa? E o tristă realitate că eu şi mulţi alţii ce deţin funcţii importante în Japonia ne-am format până la război o opinie nu tocmai bună despre britanici. Nu doar că aţi pierdut un imperiu măreţ, ci aţi părut aproape nerăbdători să-l azvârliţi cu amândouă mâinile. Bine, spuse el ridicând o mână, n-are rost să intrăm mai adânc în subiect şi să discutăm motivaţia acestei atitudini politice, dar când aţi încercat aparent să vă opriţi căderea în chestiunea Canalului Suez, n-aţi reuşit decât o cârpăceală jalnică, una din cele mai demne de milă din istoria lumii, dacă nu mai rău. După aceea guvernele voastre s-au dovedit, unul după altul, incapabile să conducă şi au cedat controlul efectiv al ţării în mâinile sindicatelor — care par să fie dedicate principiului muncii din ce în ce în ce mai puţine răsplătită cu bani din ce în ce mai mulţi. Acest huzur în puf, străduania de a se fofila de o zi cinstită de muncă subminează cu o viteză îngrijorătoare fibra morală a englezilor, cea atât de admirată pe vremuri de o lume întreagă în locul lor, ceea ce vedem acum e o hoardă inutilă şi dezorientată de căutători de plăceri care pariază la curse şi la bingo, se plâng de vreme şi de declinul economic al ţării şi îşi dau importanţă colportând bârfe despre ultimele activităţi ale familiei regale şi ale aşa-zisei voastre aristocraţii, în paginile celor mai josnice publicaţii din întreaga lume.

Bond izbucni într-un hohot copios de râs.

— Eşti de-a dreptul ireverenţios, Tiger! Ar trebui să-ţi consemnezi tirada în scris, s-o semnezi „Octogenarul” şi s-o trimiţi la *The Times*. Mai bine ai veni în Anglia, ca să poţi vedea la faţa locului ce se întâmplă Nu-i chiar aşa de negru dracul...

— Bondo-san, ai pledat „vinovat” cu gura ta „Nu-i chiar aşa de negru dracul”... ce să zic! Asta-i scuza miorlăită a unui băieţel care are medii foarte proaste la sfârşitul trimestrului. De fapt, în opinia puţinilor prieteni care v-au rămas, dracul vostru este negru de-a binelea. Iar tu vii la mine şi-mi ceri un aparat foarte important cu ajutorul căruia să vă mai cârpiţi ruinele a ceea ce a fost pe vremuri o putere cu adevărat măreaţă! De ce ţi l-aş da? Cu ce ne-ar ajuta pe noi asta? Cu ce v-ar ajuta pe voi asta, Bondo-san? E ca şi cum am oferi săruri de mirosit unui boxer de categorie grea ameţit de lovituri, chiar înaintea knock-outului inevitabil.

— Să te ia naiba Tiger! Să vă ia naiba pe toţi, izbucni Bond furios. Voi, care sunteţi o hoardă de militanţi naţionalişti, potenţiali criminali care tânjesc să scape de stăpânirea americană ca să se poate juca din nou în tihnă de-a samuraii, ca să poată să-şi ascundă rânjetul crud îndărătul zâmbetului încremenit al unei măşti, nu faceţi altceva decât să judecaţi oamenii după propriile voastre standarde de junglă. Dă-mi voie să-ţi spun, bunul meu prieten: poate că Anglia a sângerat destul de mult din pricina celor două războaie mondiale, poate că politica noastră de susţinere a bunăstării ne-a învăţat să aşteptăm prea mult fără să dăm nimic, poate că procesul de eliberare a coloniilor s-a petrecut prea rapid, dar tot noi urcăm pe muntele Everest, batem o mulţime de naţiuni la o mulţime de sporturi şi câştigăm premii Nobel! Politicienii noştri or fi ei superficiali şi uşor de corupt, dar nici cu ai voştri nu mi-e ruşine. Aşa sunt toţi politicienii din lume. Dar să ştii că trăsăturile acestea negative nu caracterizează poporul britanic — cu toate că numără doar cincizeci de milioane de suflete!

— Bine spus, Bondo-san, îl aprobă Tanaka vesel. Mă gândeam eu că voi reuşi să-ţi dărâm faimosul stoicism englez dacă lovesc destul de tare. Voiam doar să mă asigur. Şi, dacă binevoieşti să afli, vorbele tale sunt aproape similare cu cele pe care le-am adresat primului meu ministru. Şi ştii ce mi-a spus? Mi-a spus „Bine, domnule Tanaka, pune-l pe comandantul Bond la încercare. Dacă reuşeşte, voi recunoaşte că în Marea Britanie încă mai există o elită şi voi şti că valoroasa noastră aparatură va fi în siguranţă în mâinile lor. Dacă nu reuşeşte, îi vei refuza politicos solicitarea”.

Bond ridică din umeri, simţind că-şi pierde răbdarea Suferea din cauza atacurilor lui Tiger şi a jumătăţilor de adevăr pe care le simţise în spatele cuvintelor lui.

— Bine, Tiger. Ce-i cu încercarea asta caraghioasă? Probabil vreo aiureală tipică de-a voastră cu samurai!

— Mai mult sau mai puţin, îl aprobă Tanaka cu sinceritate. Va trebui să intri în Castelul Morţii şi să-l ucizi pe Dragonul care sălăşluieşte înăuntru.

Capitolul 9

Japonia instant

Maşina neagră se hurduca pe străzile pustii, lucioase şi umede de roua unei dimineți ce anunța vreme frumoasă. Tiger îmbrăcase haine lejere, ca pentru o ieşire în aer liber şi avea alături o geantă micuță, cu lucrurile necesare pentru noapte. Erau în drum spre o baie publică despre care spusese că este foarte specială şi că are o atmosferă deosebit de plăcută. În plus, era şi foarte discretă, ceea ce le oferea ocazia de a începe să transforme înfățişarea lui Bond într-una mai asemănătoare unui japonez.

Tiger înlăturase obiecțiunile ridicate rând pe rând de Bond. Toate dovezile obținute demonstrau limpede că acel doctor era un adevărat furnizor de moarte. Pentru că era nebun? Pentru că asta îl distra? El unul nu ştia, nici nu-i păsa Din evidente motive politice, asasinarea lui, aprobată în mod oficial, nuputeafidusă la îndeplinire de un japonez. În consecință, intrarea lui Bond în scenă era foarte oportună, căci avea o experiență foarte valoroasă în astfel de operațiuni clandestine. Dacă întâmplarea făcea să fie arestat de poliția japoneză, i se va asigura imediat o acoperire adecvată pe baza apartenenței la Serviciile Secrete ale unei țări străine. Va fi judecat, condamnat şi apoi scos în cel mai mare secret din țară. Dacă dădea greş, se putea presupune că doctorul sau paznicii lui îl vor ucide. Dar ar fi fost mare păcat! Bond argumentă că nu are nimic personal cu acel botanist elvețian Tiger îi replică liniştit că orice om de bună credință ar ridica mâna împotriva aceluia care a ucis deja cinci sute dintre semenii săi.

Sau nu? Şi, în orice caz, trebuia să ducă misiunea la îndeplinire în schimbul lui MAGIC 44 — asta nu-i liniştea conştiința? Bond recunoscu şovăitor că aşa era. În ultimă instanță Bond obiectă spunând că, în orice caz, operațiunea era imposibil de dus la bun sfârşit. Un străin putea fi observat în Japonia de la opt kilometri distanță. Tiger îi răspunse că în privința asta se luaseră deja măsuri şi că primul pas era vizita la acea foarte discretă baie publică. Acolo Bond va beneficia de primul său tratament şi apoi va dormi puțin înainte să prindă trenul cu care aveau să călătorească împreună. În final, japonezul îl asigură cu un rânjet diabolic că o parte din tratamentul de care va beneficia îi va oferi din plin relaxare şi plăcere.

Exteriorul băii publice semăna cu un han japonez — nişte lespezi de piatră care alcătuiau o scurtă alee sinuoasă printre pini pitici, o uşă larg deschisă şi puternic luminată dând la iveală o întindere vastă de podea impecabil lustruită trei femei zâmbitoare, îmbrăcate în chimonoul tradițional, care se înclinau politicos, vioaie ca nişte vrăbii cu toate că era cinci dimineața şi inevitabilul şir de papuci de casă de dimensiuni cam mici şi impecabil de curați. După multe plecăciuni şi contra-plecăciuni şi câteva fraze scurte rostite de Tiger, Bond îşi scoase pantofii şi, doar în şosete (explicații ale lui Tiger şi chicoteli politicoase pe după palmele mici şi albe ale femeilor), făcu ceea ce-i spusese prietenul lui şi o urmă pe una dintre femei de-a lungul unui coridor strălucitor de curat, până într-o încăpere ce părea o combinație miniaturală între un dormitor şi o baie turcească. O tânără îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni scurți şi foarte strâmți şi un sutien de un alb orbitor, se înclină adânc, spuse „Scuze, vă rog” şi începu să-i descheie nasturii de la

pantaloni. Bond opri mâna gingaşă în locul unde se afla şi-i spuse femeii mai vârstnice, care era pe punctul de a trage paravanul încăperii cu un glas care ruga şi poruncea în acelaşi timp:

— Tanaka-san!

Tiger apăru în scurt timp, îmbrăcat numai în chiloți.

— Ce mai e acum? întrebă el

— Ascultă, Tiger, sunt sigur că fata asta drăguță şi cu mine ne vom înțelege de minune, dar te rog să-mi spui care-i meniul. O mănânc eu pe ea sau mă mănâncă ea pe mine?

— Trebuie să înveți să te supui ordinelor fără să pui întrebări, Bondo-san, zise Tiger răbdător. Asta va fi esența relațiilor dintre noi în următoarele câteva zile. Vezi cutia aceea mare din lemn? După ce te va dezbrăca, fata te va băga în ea; trebuie să ştii că sub ea arde un foc de cărbuni. Vei transpira. După vreo cincisprezece minute te va ajuta să ieşi din cutie şi te va spăla din cap până-n picioare. Ba chiar îți va curăța cu multă blândețe urechile, folosind un beţişor special de fildeş. Apoi va turna o vopsea neagră, foarte puternică, în cada aceea îngropată în podea şi tu vei intra în ea Te vei relaxa îți vei înmuia în apa aceea fața şi părul. După aceea fata te va usca şi-ți va tunde părul în stilul japonez. Va urma un masaj pe canapeaua aceea din colț, pe care ea îl va face cât de plăcut şi de îndelungat îi vei cere tu în sfârşit, când va încheia masajul vei dormi. Când te vei trezi cu ouă, şuncă şi cafea îi vei da fetei un sărut de bună dimineața te vei bărbieri sau nu, după bunul tău plac şi asta va fi tot.

Tiger îi puse fetei o întrebare scurtă. Aceasta îşi feri de pe frunte bretonul negru cu un gest cochet şi răspunse.

— Fata spune că are optsprezece ani şi o cheamă Mariko Ichiban. Mariko înseamnă „adevăr”, iar Ichiban, „numărul unu”. În stabilimentele astea fetele poartă câte un număr. Iar acum, te rog să nu mă mai deranjezi. Sunt pe cale de a mă relaxa într-un mod similar, dar fără vopsea din fiertură de coajă de nucă. Şi, te rog, pe viitor să ai încredere. De-acum începi să treci printr-o perioadă în care vei experimenta senzații cu totul noi. Unele se vor putea dovedi ciudate şi surprinzătoare, dar în nici un caz nu vor fi dureroase – atâta vreme cât eşti sub autoritatea mea. Savurează-le din plin! Bucură-te de fiecare dintre ele ca şi cum ar fi ultima. Bine? Atunci noapte bună, dragă Bondo-san. Din păcate noaptea va fi scurtă, dar dacă o trăieşti din plin va fi plină de delicii până la ultima clipă de extaz. Iar după ea te vei trezi, după cum se spune, „un alt om”.

Cu o fluturare ironică din mână Tiger ieşi şi închise paravanul despărțitor.

Bond pricepuse mesajul, cel puțin o anumită parte a lui. În timp ce Mariko îi scotea cu degete experte pantalonii şi cămaşa îi ridică capul şi-i sărută apăsat gura moale şi înmiresmată ca un boboc de floare.

Mai târziu, pe când şedea şi reflecta în confortabila cutie de lemn. Foarte obosit, cam beat dar vesel, îşi aminti de gândurile sinistre nutrite în grădina de trandafiri Queen Mary. Îşi mai aminti şi discuția cu M. care îl asigurase că misiunea lui va fi pur diplomatică mult diferită de joaca lui cu puşti şi pistoale. Ridurile de ironie din jurul gurii lui se adânciră.

Mariko se admira în oglinda de perete, aranjându-şi cu mişcări iuți părul şi sprâncenele.

— Mariko, afară! ceru el pe un ton ferm.

Fata zâmbi şi se înclină îşi scoase cu mişcări încete sutienul şi se apropie de cutia de lemn în care stătea el Se întrebă dacă la asta se referise Tiger spunând că va deveni „un alt om", întinse mâinile spre Mariko şi-i văzu sfârcurile întărindu-se când o lipi de el.

Cel care-l urma pe Tiger prin sălile înţesate de oameni ale gării principale din Tokio era cu adevărat un alt om. Faţa şi mâinile lui căpătaseră o nuanţă maronie, părul negru şi strălucitor de la ulei era tuns şi pieptănat ordonant într-un breton scurt care îi ajungea până la jumătatea frunţii, colţurile exterioare ale sprâncenelor îi fuseseră rase cu atenţie, aşa că acum erau îndreptate în sus. Era îmbrăcat la fel cu majoritatea călătorilor, cu o cămaşă albă de bumbac încheiată până la ultimul nasture şi o cravată ieftină tricotată din mătase neagră prinsă cu un ac subţire de aur exact pe mijlocul cămăşii. Pantalonii negri cumpăraţi de gata şi susţinuţi de o curea ieftină din plastic negru erau cam largi între picioare, după moda japoneză, dar sandalele negre din imitaţie de piele şi şosetele de nylon bleumarin erau chiar pe măsura lui. Pe umăr îi atârna o geantă de voiaj micuţă şi uzată, cu sigla Liniilor Aeriene Japoneze, care conţinea o cămaşă de schimb, maieu chiloţi şi şosete, ţigări Shinsei şi câteva articole ieftine de toaletă, de proveniență japoneză, în buzunare avea un pieptene, un portmoneu ieftin şi uzat cu vreo cinci mii de yeni în bancnote mici şi un briceag scurt şi gros a cărui lamă măsura, în conformitate cu legile japoneze, nu mai mult de şase centimetri. Nu i se dăduse batistă, ci doar un pachet cu şerveţele de hârtie. Tiger îi explicase motivul:

— Bondo-san, ce părere ai de acest obicei al occidentalilor de a-şi sufla pe furiş nasul şi a împacheta apoi grijulii rezultatul în bucăţi de mătase ori bumbac fin, punându-l după aceea în buzunar ca şi cum ar fi ceva deosebit de preţios? Aţi proceda în acelaşi fel şi cu celelalte excreţii ale corpului vostru? Exact! Aşadar, dacă ai nevoie să-ţi sufli nasul cât timp eşti în Japonia, fă-o nestânjenit şi apoi aruncă imediat, într-un loc corespunzător, rezultatul!

În ciuda înălţimii, Bond se încadra destul de bine în mulţimea agitată şi mişcătoare de pasageri. „Deghizarea" lui apăruse în mod misterios în camera lui de la baia publică, iar Mariko se amuzase grozav îmbrăcându-l

— Acum gentleman japonez, spusese ea pe un ton admirativ şi după un ultim şi prelung sărut, se duse să răspundă la bătăile lui Tiger în panoul despărţitor.

Hainele şi obiectele personale ale lui Bond fuseseră deja luate din cameră.

— Vor fi duse, împreună cu lucrurile tale de la hotel, la apartamentul lui Dikko, îi explicase Tiger. Astăzi ceva mai târziu, Dikko îl va informa pe şeful tău că ai plecat împreună cu mine să vizităm sediul unde este produs şi exploatat MAGIC 44, situat la mare distanţă de Tokio şi că vei lipsi câteva zile. Dikko chiar crede că uşa este. Departamentul meu a fost informat că sunt plecat într-o misiune la Fukuoka, dar nu se ştie că mă însoţeşti. Acum vom lua expresul spre coasta de sud, până la Gamagori şi de acolo vom lua o ambarcaţiune cu aripi portante ce ne va duce în portul de pescuit Toba. Vom petrece noaptea acolo. Călătoria până la Fukuoka o să dureze mai mult, căci doresc să te antrenezi şi capeţi toate informaţiile necesare. E nevoie să te

familiarizezi cu obiceiurile japoneze şi cu modul nostru de viaţă, în aşa fel încât să faci cât mai puţine greşeli cu putinţă atunci când va veni vremea.

Expresul lucios, portocaliu cu argintiu, opri în faţa lor. Tiger îşi făcu loc cu coatele şi năvăli înăuntru, în timp ce Bond aşteptă politicos, lăsând câteva femei să treacă înaintea lui. Când se aşeză alături de Tiger, acesta îi şuieră enervat

— Prima lecţie, Bondo-san! Nu laşi femeile să treacă înainte! Le împingi din calea ta, le trânteşti la pământ dacă trebuie! În ţara asta femeile n-au nici un fel de prioritate. Poţi fi politicos cu oamenii foarte bătrâni dar cu nimeni altcineva. Ai înţeles?!

— Da stăpâne, îi răspunse Bond sarcastic.

— Şi termină cu glumele în stil occidental cât timp eşti elevul meu! Adu-ţi aminte că ne-am implicat într-o misiune foarte periculoasă

— Bine, Tiger, spuse Bond resemnat Dar să le ia toţi dracii de...

Tiger ridică o mână făcându-i semn să se oprească

— Aşta-i o altă chestiune serioasă. Fără înjurături, te rog! În limba japoneză nu există asemenea cuvinte şi folosirea unui limbaj urât nu există.

— Pe toţi sfinţii Tiger! Nici un bărbat care se respectă nu poate trăi o zi fără o rezervă considerabilă de cuvinte de patru litere, cu ajutorul cărora să poată suporta greutăţile vieţii şi să mai elibereze din presiune. Dacă ai întârzia la o convocare vitală în faţa superiorilor şi ţi-ai da seama că ai uitat toată documentaţia acasă ar fi firesc să spui „Freddie-Unchiule Charlie-Katie", mă rog, am formulat astfel ca să nu te ofensez.

— Nu, Bondo-san. Eu aş spune *shimata*, ceea ce înseamnă „am greşit".

— Nimic mai rău?

— Nu există nimic mai rău de spus.

— Ei bine, presupunând că documentaţia a fost uitată din cauza şoferului, nu i-ai zice vreo două de să-i ţiuie urechile?

— Dacă aş dori să-mi iau un şofer nou ar fi posibil să-i spun *bakyaro*, ceea ce înseamnă „prostănac afurisit" sau chiar *konchikisho*, adică „animalule". Dar acestea sunt insulte cumplite, care l-ar îndreptăţi pe deplin să mă lovească. Oricum, un lucru e sigur: ar coborî din maşină şi nu l-aş mai vedea în viaţa mea.

— Şi vrei să spui că ăstea sunt cuvintele cele mai urâte din limba japoneză! Dar cum e cu tabuurile voastre, cu împăratul, strămoşii şi zeii? Nu-i trimiteţi niciodată în iad, ori chiar mai rău?

— Nu, pentru că n-ar avea nici un sens.

— Bine atunci, s-o lăsăm baltă şi să trecem la cuvintele murdare. Cum staţi cu cele referitoare la sex?

— Avem două: *chimbo* pentru masculin şi *monko* pentru feminin, dar nu sunt altceva decât descrieri anatomice grosolane şi nu au nici un sens ca înjurătură. Ţi-am mai spus, în limba noastră nu există înjurături.

— Ei bine, eu... adică... vreau să spun că sunt uluit. Un popor violent care nu are limbaj violent! Trebuie să scriu un articol ştiinţific pe tema asta. Nu-i de mirare că nu vă mai rămâne nimic de făcut când picaţi la un examen decât să vă sinucideti sau să îi tăiaţi iubitei gâtul dacă vă plictiseşte.

— De obicei le împingem sub trenuri sau tramvaie, spuse Tiger râzând

— Păi, pe toți sfinții, v-ați simți mult mai bine dacă i-ați spune: „Tu…” Bond se grăbi să reprime potopul de injurii care-i venise cu ușurință pe limbă — şi să vă răcoriți.

— Cred că e destul, Bondo-san, îi spuse Tiger cu răbdare. Subiectul e închis. Dar vrei să fii atât de bun să te abții de la folosirea acestor cuvinte, chiar şi în minte? Fii calm, stoic, impasibil. Nu-ți arăta furia. Zâmbeşte când ai ghinion. Dacă-ți luxezi glezna trebuie să râzi.

— Eşti un maestru crud, Tiger.

Japonezul zâmbi mulțumit

— Bondo-san încă nu ştii nici jumătate din ceea ce ar trebui. Dar acum haide să mergem la vagonul restaurant, să mâncăm şi să bem ceva. Tot whiskyul ăla Suntoy pe care m-ai făcut să-l beau azi-noapte plânge după frățiorii lui.

— După frățiorul lui, îl corectă Bond.

— Un frățior nu-i destul, Bondo-san. Aş spune mai degrabă că am nevoie de toată familia!

Bond se lupta cu bucățelele şi feliuțele de caracatiță crudă aşezate pe o movilită de orez („Trebuie să te obişnuieşti cu specialitățile locale, Bondo-san”) şi privea linia zdrențuită a coastei, semănată din loc în loc cu mici fâşii de terenuri cultivate. Era dus pe gânduri când simți un ghiont puternic în spate. Căpătase constant ghionturi cât stătuse la tejghea — japonezii erau mari specialişti — dar de data asta se întoarse şi zări spatele solid al unui bărbat care tocmai intra în compartimentul alăturat în jurul urechilor avea răsucite nişte fire albe, semn că purta mască şi îşi acoperise capul cu o pălărie urâtă din piele. În timp ce se întorceau la locurile lor, observă că fusese jefuit. Portmoneul îi dispăruse. Tiger fu uimit.

— E ceva foarte neobişnuit pentru Japonia spuse el defensiv, dar n-are importanță Vei primi altul la Toba. Ar fi o greşeală că chemăm conductorul, căci nu dorim să atragem atenția asupra noastră. În următoarea gară ar fi alertată poliția iar noi am avea de dat declarații şi de completat formulare. În plus, nu au nici o şansă să-l prindă pe hoț. Sunt convins că şi-a scos deja masca şi pălăria, devenind de nerecunoscut. Regret incidentul, Bondo-san şi sper că îl vei uita

— Sigur că da, n-are nici o importanță.

Coborâră din tren la Camagori, un sat pitoresc situat la malul mării, cu o insulă bombată în mijlocul golfului despre care Tiger îi spuse că adăposteşte un altar important. Călătoria până la Toba, cu o ambarcațiune cu aripi portante ce îi purtă pe mare cu o viteză de cincizeci de noduri, se dovedi o experiență fantastică. În timp ce coborau pe țărm, Bond surprinse printre pasageri imaginea unei siluete scunde şi îndesate. Oare era hoțul din tren? Dar bărbatul acela purta ochelari cu rame groase de corn şi nu era singurul bărbat solid din mulțime. Alungă gândul şi-l urmă pe Tiger de-a lungul unor străduțe înguste, ornate vesel cu steaguri de hârtie şi lampioane, până la clădirea discretă cu pini pitici în față, cu al cărei aspect tipic se obişnuise deja Erau aşteptați şi fură întâmpinați cu mare deferență. Bond îşi spuse că i-a cam ajuns. Simțea că rezerva de plecăciuni şi de zîmbete i se înputinase simțitor, aşa că se bucură când fu lăsat singur în camera lui înnebunitor de curată, cu obişnuitul servici de ceai impecabil de curat, împachetat în hârtie de orez. Se aşează în fața panoului despărțitor ce dădea spre o grădină de

dimensiunile unei batiste după care se întindea cuprinsul nesfârşit al mării şi privi mohorât la statuia gigantică a unui bărbat cu melon şi frac, despre care Tiger îi spusese că îl reprezintă pe domnul Mikimoto, fondatorul industriei perlelor de cultură, care se născuse la Toba unde, pe vremea cât era doar un tânăr pescar sărac, inventase şmecheria cu introducerea unui fir de nisip într-o scoică vie pentru a obține o perlă . „În ce Dumnezeu m-am băgat”? se tot întreba el furios. Încă mai stătea acolo şi blestema în gând din belşug când apăru Tiger care-i porunci răstit să îmbrace una din *yukata* care atârnau împreună cu aşternutul în singurul dulap din încăpere.

— Trebuie neapărat să te concentrezi, Bondo-san îi spuse el apoi pe un ton mai blând. Dar vreau să ştii că faci progrese şi, ca răsplată, am cerut să ni se aducă o mare cantitate de sake şi-apoi cina — homar, specialitatea zonei.

Dispoziția englezului se îmbunătăți într-o clipă. Îşi scoase pantalonii şi îmbrăcă *yukata*.

— Stai! Pune partea dreaptă pe deasupra, Numai la morți se pune cu partea stângă!

Bond se înfăşură ascultător în yukata şi se aşeză în poziția lotus la măsuța scundă față în față cu Tiger. Trebuia să recunoască faptul că chimonoul era comod şi aerisit

— Trebuie să recunosc că e un program pe placul meu, spuse el înclinându-se. Ştii ce, Tiger, povesteşte-mi despre perioada când ai fost antrenat ca şi kami-kaze. Cât mai amănunțit! Cum a fost acolo?

Li se aduse băutura. Chelnerița tânără şi drăguță îngenunche pe tatami şi turnă sake pentru amândoi. Tiger fusese prevăzător şi ceruse să li se aducă parare. Bond îl bău pe-al lui dintr-o înghițitură.

— Obiceiurile tale grosonale de băutor se potrivesc foarte bine cu viitoarea ta identitate, constată el

— Şi care va fi aceea?

— Vei fi un miner din Fukuoka, căci în profesia asta se întâlnesc mulți bărbați înalți. Mâinile tale nu sunt bătătorite, dar se va considera că ai împins cărucioare în subteran. La momentul potrivit unghiile îți vor fi murdărite cu praf de cărbune. Ai fost prea prost ca să-ți treacă prin minte să ți le cureți cu o scobitoare.

Tiger îi aruncă peste masă o carte de vizită soioasă cu colțurile răsucite în sus, pe care se vedeau mai multe ideograme japoneze.

— Aici scrie Tsumbo *deoshi* — surd şi cretin Dizabilitatea ta va inspira milă şi oarecare dezgust. Dacă ți se adresează cineva arată-i asta şi te va lăsa în pace. S-ar putea să capeți uneori ceva mărunțiş. Acceptă-l şi înclină-te adânc.

— Mulțumesc foarte mult. Bănuiesc că va trebui să vărs aceste bacşişuri în fondurile tale secrete?

— Nu va fi necesar, rosti sec japonezul, cu chipul brusc împietrit. Cheltuielile noastre în această misiune sunt achitate de primul ministru, din fondurile personale.

— Sunt onorat spuse Bond înclinându-se.

Câteva clipe în cameră se lăsă tăcerea, până când Bond îşi îndreptă spatele şi zise vesel.

— Şi-acum, nemernic bătrân, mai cere sake şi povesteşte-mi despre kami-kaze. Sunt pregătit să devin, atunci când va fi momentul, un miner surd

şi cretin din Fukuoka. Sunt pregătit să mă înclin şi să sâsâi în public precum cel mai bun dintre ei, dar, Doamne, când suntem singuri parola este *Freddie-Unchiul Charlie-Katie*, dacă nu, sunt gata să-mi pun capul sub o sonetă înainte să mă urci cu forța în vârful unei pagode! De-acord?

Tiger se înclină adânc.

— *Shimata*! Am greşit. Am fost prea insistent, iar îndatorirea mea este, în egală măsură, să distrez un prieten şi să educ un învățăcel. Ridică paharul de pe masă, Bondo-san! Până nu faci asta, fața n-o să-ți toarne. Aşadar, m-ai întrebat despre kami-kaze.

Tiger se clătină uşor în față şi-n spate, iar ochii lui întunecați, de assasin, deveniră introspectivi. Îşi începu istorisirea fără să-şi ridice privirile.

— Era cu aproape douăzeci de ani în urmă. Situația tării mele nu era deloc bună. Eu desfăşuram oarecare activități de spionaj la Berlin şi Roma. Mă aflam de parte de raidurile aeriene şi mai departe încă de linia frontului, dar în fiecare noapte când ascultam la radio ştirile transmise din țara mea şi aflam despre apropierea înceată dar sigură a forțelor americane, care cucereau insulă cu insulă, atac aerian cu atac aerian, nu dădeam atenție veştilor false ale naziştilor ci mă gândeam doar că patria mea e în pericol şi că eu trebuia să o apăr. Atunci vinul mi se acrea în gură şi fetele din patul meu se transformau în gheață. Apoi am aflat despre splendida idee de a înființa corpul kami-kaze. Cuvintele înseamnă „Vântul Divin", în amintirea vântului trimis de zei, care mi-a salvat țara de invazia hoardelor lui Kublai Khan în secolul al XIV-lea distrugându-i flota. Mi-am spus că acesta era modul onorabil de a muri — fără medalii, fără şanse de supraviețuire, poți să-i spui sinucidere dacă vrei, dar provocând pagube imense duşmanului. Mi-apărut cea mai eroică formă de luptă personală care se inventase vreodată. Aveam aproape patruzeci de ani. Trăisem din plin. Mi se părea firesc să iau locul unui tânăr. Tehnica era simplă căci oricine poate învăța să piloteze un avion. Escorta de avioane de luptă pornea la atac, după care nu mai trebuia să faci altceva decât să te lansezi asupra ambarcațiunii celei mai mari — de preferință un portavion ce transportase avioanele care îți bombardau pământul natal. Zburai până deasupra lui şi îți fixai direcția spre pista de decolare şi spre elevator; nu avea nici un rost să iei în calcul puntea sau chila căci erau puternic armate. Mai bine să iei ca țintă maşinăriile vulnerabile de pe puntea de zbor. Înțelegi?

Tiger era complet transportat. Se întorsese în timp şi lupta în război. Bond cunoştea bine simptomele, căci şi el se întorsese de nenumărate ori în pădurea bântuită a amintirilor. Îşi ridică paharul, iar fata îngenuncheată se înclină şi turnă

— Da, Tiger. Spune-mi mai departe.

— I-am obligat pe cei din *Kempeitai* să-mi accepte demisia m-am întors în Japonia şi am reuşit să intru, pe căi mai mult sau mai puțin legale, într-o tabără de instruire kami-kaze. Era foarte greu să ajungi în ele, căci tot tineretul japonez părea să dorească a-şi servi împăratul în felul ăsta. La vremea aceea începusem să rămânem fără avioane, aşa că am fost obligați să folosim mult mai dificilele *baku* — avioane mici confecționate din lemn cu o mie de tone de explozibil în bot, un soi de bombă zburătoare. Nu aveau motor, ci erau lăsate să cadă din burta unui avion de luptă. Pilotul avea o singură

manetă cu care le controla direcția. Nu-ți pot spune, Bondo-san, ce lucru cumplit şi minunat e să vezi cum se declanşează un asemenea atac.

Tinerii aceia, în chimonourile lor de un alb imaculat, cu eşarfele albe legate în jurul frunții — vechea emblemă a samurailor — alergând fericiți spre micile lor avioane ca şi cum s-ar fi grăbit să-şi îmbrățişeze iubitele! Mugetul motoarelor avioanelor mamă decolarea în zori sau la asfințit spre o țintă îndepărtată a cărei localizare fusese raportată de spioni sau interceptată prin radio. Era ca şi cum ar fi zburat în rai către strămoşii lor şi chiar aşa era căci, fireşte, nici unul din ei nu s-a întors şi n-a fost luat prizonier vreodată

— Dar ce realizați cu atacurile acestea? Recunosc, înspăimântați flota americană şi cea britanică însă pierdeați mii din cei mai buni tineri ai voştri. Oare merita?

— Oare merită să scrii una din cele mai glorioase pagini din istoria țării tale? Ştii că aceşti kami-kaze sunt singura unitate din istoria aviației de război care şi-a minimalizat reuşitele? Unitatea a raportat 276 de nave scufundate sau avariate, când de fapt numărul lor a fost 322!

— Ai avut noroc că a venit capitularea înainte să fii trimis în misiune.

— Poate. Şi totuşi Bondo-san, în zilele de azi a devenit visul cel mai prețuit să te arunci din înaltul cerului prin grindina tirului anti-aerian, să vezi siluetele micuțe alergând înspăimântate în căutarea unui adăpost pe puntea unui portavion ce îşi schimbă disperat direcția, să ştii că eşti pe cale să omori o sută sau chiar mai mulți dintre ei şi să distrugi o ambarcațiune de luptă ce valorează un milion de lire sterline — şi toate astea de unul singur!

— Bănuiesc că amiralul Ohnishi, care a avut ideea $_0$ înființării acestor trupe, s-a sinucis la capitulare?

— Fireşte. Şi într-un mod cât se poate de onorabil. Cel care comite seppuku îşi invită de obicei doi prieteni să-i fie secondanți, care să încheie în caz că el nu reuşeşte să ducă actul până la capăt. Amiralul a executat admirabil tăietura oblică a burții, de la stânga la dreapta, apoi pe cea ascendentă până la stern,dar aceste tăieturi nu l-au omorât. Cu toate acestea, a refuzat să primească lovitura de grație. A rămas nemişcat contemplându-şi măruntaiele timp de o zi întreagă până să moară. Şi-a cerut în mod impresionant iertare de la împărat. Mă rog, ar fi mai bine să nu-ți tulbur cina. E evident că unele dintre cele mai onorabile obiceiuri ale noastre îți lezează susceptibilitățile de occidental în plus, ni se aduce homarul. Nu-i aşa că e o vietate minunată?

Cutiuțe lăcuite cu orez, ouă de prepeliță fierte tari, cu sos şi boluri cu alge tăiate mărunt fură aşezate în fața lor. Apoi li se aduse fiecăruia câte o farfurie ovală din porțelan fin, pe care trona un homar mare, căruia i se lăsaseră capul şi coada ca ornament pentru carnea rozalie, tăiată felii subțiri, din mijloc. Bond luă din carne cu beţişoarele şi constată cu surprindere că este crudă. Fu încă şi mai surprins când observă capul homarului începând să se mişte în farfurie şi vietatea coborând şontâcăind pe masă

— Sfinte Dumnezeule, Tiger! Chestia asta blestemată e vie!

Tiger sâsâi enervat

— Zău aşa, Bondo-san! Sunt foarte dezamăgit de tine. Pici test după test. Sper sincer că te ve îndrepta în cursul restului călătoriei. Acum mănâncă şi nu mai fă mofturi! Asta e o delicatesă japoneză cu totul specială.

Bond se înclină ironic.

— *Shimata*! Am făcut o greşeală. Mi-a trecut prin minte că acestui onorabil homar japonez ar putea să nu-i convină că e mâncat de viu. Mulțumesc că mi-ai corectat gândul nedemn

— În curând te vei obişnui cu stilul de viață al japonezilor, spuse Tiger politicos.

— Stilul lor de a muri e cel care mă nedumereşte puțin spuse Bond împăciuitor şi îi întinse chelneriței îngenuncheate paharul ca să-i mai toarne sake.

Simțea nevoie să-şi întărească moralul înainte de a ataca bolurile cu alge.

Capitolul 10

Studii aprofundate

Tiger şi Bond stăteau la marginea şoselei, adăpostiți la umbra unui şir de *cryptomeria* uriaşi şi priveau pelerinii înarmați cu aparate de fotografiat, care vizitau faimosul tempul exterior al lui Ise — cel mai important în religia şintoistă.

— Bine, spuse Tiger. Ai observat oamenii ăştia şi felul cum se comportă. Ai văzut că toți rostesc rugăciuni pentru zeița soarelui. Acum du-te şi spune şi tu o rugăciune, fără să atragi atenția asupra ta.

Bond străbătu aleea bine greblată, trecu pe sub o arcadă de lemn şi se alătură mulțimii adunate în fața altarului. Doi preoți, arătând bizar cu chimonourile lor roşii şi tichiile negre, priveau nemişcați. Bond se înclină în fața altarului, aruncă o monedă pe plasa de sârmă destinată să rețină ofrandele, bătu sonor din palme, îşi plecă adânc capul într-o atitudine de rugăciune, bătu din nou din palme, se înclină şi ieşi.

— Te-ai descurcat bine, îl întâmpină Tiger. Unul din preoți abia dacă s-a uitat la tine, iar pelerinii nu ți-ai dat nici o atenție. Poate că ar fi trebuit să bați din palme mai tare. Procedezi astfel ca să atragi atenția zeiței şi strămoşilor tăi asupra prezenței tale la altar. În felul acesta ei vor acorda mai multă atenție rugăciunii pe care o rosteşti. De fapt pentru ce te-ai rugat?

— Mă tem că nu m-am rugat deloc, Tiger. Mă concentrasem ca să-mi amintesc ordinea exactă a mişcărilor.

— Zeița a luat asta în seamă, Bondo-san şi te va ajuta să te concentrezi şi mai mult de-aici înainte. Acum ne vom întoarce la maşină şi vom fi martorii unui alt ceremonial interesant, la care vei participa şi tu.

Bond gemu în sinea lui în parcarea din fața arcadei enorme ce străjuia intrarea hoarde de elevi coborau din autocare în timp ce femei înarmate cu fluiere scoteau şuierături ascuțite străduindu-se să dirijeze manevrele vehiculelor din parcare. Fetele erau sobru îmbrăcate în albastru închis, cu şosete negre de bumbac. Băieții purtau frumoasa uniformă cu guler înalt a elevilor japonezi. Tiger îşi croi drum prin mijlocul mulțimii. Când ajunseră la maşină, părea mulțumit.

— Ai observat ceva Bondo-san?

— Doar o mulțime de fete drăguțe, dar prea tinere pentru mine.

— Greşit! Cu câteva zile în urmă multe dintre ele s-ar fi holbat la tine, ar fi chicotit ascunzându-şi obrajii cu palmele şi-ar fi zis *gaijin*. Astăzi n-ai fost remarcat ca străin. Înfățişarea ta e mult schimbată dar şi comportamentul ți

s-a îmbunătățit. Emani mai multă încredere în sine, te porți mai firesc. Sistemul Tanaka nu e chiar atât de prostesc pe cât crezi tu, încheie el scânteindu-şi dinții într-un zâmbet plin de încântare.

Situat pe şoseaua care trece peste munte către vechea capitală Kyoto, Wadakin e un cătun oarecare. Tiger dădu instrucțiuni precise şoferului maşinii închiriate, care îi duse până la o clădire înaltă cu aspect de hambar, de pe o străduță dosnică. Se simțea un miros puternic de vite şi bălegar. Văcarul şef îi întâmpină cu plecăciuni. Avea obraji rotunzi şi roşii ca mărul şi ochii buni, înțelepți ai tuturor muntenilor care se ocupă de vite, fie ei din Scoția ori Tirol. Tiger purtă o discuție lungă cu el. Văcarul privi înspre Bond şi ochii îi străluciră. Se înclină politicos şi-i invită să intre. Înăuntru era o răcoare plăcută după fierbințeala soarelui. Se vedeau şiruri lungi de boxe în care şedeau culcate şi rumegau alene vaci roşcate şi foarte grase. Un cățeluş cu blană gri o lingea pe bot pe una din ele şi din când în când aceasta îl lingea şi ea drept răsplată. Văcarul ridică o barieră şi spuse ceva unei vaci care se ridică nesigură pe picioarele tremurătoare din pricina lipsei de mişcare. Animalul păşi şovăitor spre lumină, aruncând priviri îngrijorate spre Tiger şi Bond. Văcarul trase dintr-un ungher o lădiță cu sticle de bere, deschise una şi i-o întinse englezului

— Dă-i vacii să bea! spuse Tiger pe un ton poruncitor.

Bond luă sticla şi merse cutezător spre vacă. Aceasta îşi ridică alene capul şi-şi deschise fălcile băloase. Bond fixă sticla între ele şi turnă. Vaca era gata să înghită şi sticla de plăcere şi îşi trecu recunoscătoare limba aspră pe dosul palmei lui Bond. Acesta se strădui să-şi păstreze calmul, căci se obişnuise deja cu maşinațiunile lui Tiger şi era hotărât să dovedească cu orice preț un spirit cât mai apropiat de al unui kami-kaze, indiferent de încercarea la care era supus.

Apoi văcarul îi întinse lui Bond o sticlă ce părea să conțină apă

— Acesta e *shochu,* îi explică Tiger. Un gin foarte tare. Umple-ți gura cu el, pulverizează-l pe spatele vacii şi apoi masează ca să intre în piele.

Bond îşi închipui că Tiger se aşteaptă să înghită parte din gin şi să se înece. Îşi umplu gura cu mare grijă strânse buzele şi suflă puternic, atent să nu-i intre în nas vaporii băuturii. Apoi îşi şterse cu dosul palmei buzele care începuseră să-l usture din cauza alcoolului tare şi se apucă să maseze cu putere spinarea vacii. Copleşit de plăcere, animalul îşi lăsă capul în jos. Când sfârşi, se îndepărtă câțiva paşi

— Acum ce mai urmează? se răsti el. E rândul vacii să-mi facă plăcere!

Tiger râse şi-i traduse văcarului care se amuză şi el şi-l privi pe englez cu respect. Nişte bani îşi schimbară proprietarul şi-apoi, după vorbărie interminabilă şi nenumărate plecăciuni, se întoarseră la maşină şi reveniră în centrul satului, unde fură deosebit de bine primiți într-un restaurant retras şi discret, impecabil de curat şi Domnul fie lăudat!, absolut gol. Tiger comandă şi se aşezară pe scaune în stil occidental, la o masă adevărată, în timp ce obişnuita chelneriță îmbrăcată în chimono le aduse sake. Bond îşi bău prima butelcă dintr-o înghițitură, ca să spele gustul aspru al ginului.

— Ei bine, ce au însemnat toate astea? întrebă el

— Vei constata singur ce au însemnat toate astea, spuse Tiger foarte mulțumit de sine. Vei savura cea mai fină şi mai suculentă carne de vită din lume — carnea de vită de Kobe, dar de o calitate pe care n-ai cum s-o

întâlneşti nici în cel mai scump restaurant din Tokio. Cireada pe care ai văzut-o e proprietatea unui prieten de-al meu. Văcarul e-un tip cumsecade, nu-i aşa? Le dă vacilor să bea doi litri de bere zilnic şi le face masaj cu *shochu* aşa cum ai făcut tu. Hrana lor de bază e o fiertură din făină de ovăz. Îți place carnea de vită?

— Nu, spuse Bond indiferent De fapt, nu-mi place chiar deloc.

— Ce păcat zise Tiger deşi pe chipul lui nu se citea nici strop de părere de rău. Pentru că vei fi servit curând cu cea mai minunată friptură de vită care poate fi mâncată azi oriunde în lume, cu excepția Argentinei. Ți-ai câştigat din plin dreptul de a o savura. Văcarul a fost sincer impresionat de interacțiunea ta sinceră cu vaca.

— Şi ce dovedeşte asta? întrebă Bond cu acreală. Ce experiență onorabilă mă mai aşteaptă în după-amiaza asta?

Li se aduseră fripturile, însoțite de o mulțime de garnituri suculente, inclusiv un castronel cu sânge pe care Bond îl refuză net. Dar carnea era atât de fragedă încât putea fi tăiată cu furculița şi se dovedi a fi o experiență fără egal pentru el

— După-amiază te duc la unul din centrele secrete de pregătire ale Serviciilor mele, îi răspunse Tiger la întrebare mestecând cu poftă. Se află în munți nu departe de-aici, într-un vechi castel fortificat şi este cunoscut sub denumirea de „Şcoala Centrală de Montaniarzi". N-a atras deloc atenția localnicilor, ceea ce e foarte bine, căci acesta este locul unde agenții mei sunt antrenați într-una din artele cele mai temute din Japonia — *ninjutsu*, ceea ce înseamnă în traducere liberală arta invizibilității. Toți bărbații pe care-i vei întâlni acolo stăpânesc deja cel puțin zece din cele optsprezece arte marțiale ale *bushido* sau „calea războinicului", iar acum învață să fie ninja sau oameni care se fac nevăzuți. Arta aceasta a făcut parte, vreme de secole, din instruirea de bază a spionilor, asasinilor şi sabotorilor. Vei vedea oameni care merg pe suprafața apei, care urcă zidurile cu mâinile goale şi umblă pe tavan şi ți se va arăta echipamentul care le permite să rămână scufundați sub apă timp de o zi întreagă. Plus multe ale şmecherii. Căci desigur, lăsând la o parte dexteritatea cu totul specială, ninja n-au fost niciodată supraoamenii a căror imagine a fost creată de imaginația populară. În orice caz, secretele *ninjutsu* sunt păstrate cu cea mai mare strictețe şi în zilele noastre, şi se află în posesia a două mari şcoli, Iga şi Togakure, din care provin instructorii mei. Cred că va fi o experiență interesantă pentru tine şi chiar că vei învăța câte ceva de-acolo. N-am fost niciodată de acord ca agenții mei să poarte pistoale sau alte arme vizibile. În China, Coreea şi Rusia orientală care sunt, ca să spun aşa, fiefurile mele principale, descoperirea la arestare a unei arme ofensive echivalează cu o mărturisire a vinovăției Aşa că le pretind oamenilor mei să poată omori fără arme. Tot ce li se îngăduie să poarte asupra lor e un băț şi o bucată de lanț subțire, al căror scop poate fi explicat cu uşurință. Mă înțelegi?

— Da, are sens. Avem şi noi şcoli similare pentru antrenament în tactici de comando şi luptă fără arme clasice, ataşate sediului nostru. Dar, fireşte, tehnicile voastre judo sau karate sunt cu totul speciale şi necesită ani de exercițiu. Cât de sus ai ajuns în ierarhia judoka, Tiger?

Tiger îşi scobea dinții, părând dus pe gânduri

— Nu mai sus decât centura neagră cu şapte dani. N-am reuşit încă să o obțin pe cea roşie, care se acordă de la al optulea la al unsprezecelea *dan*.

Dacă m-aş concentra acum asupra judo, ar însemna să abandonez tot restul activităților mele. Şi care ar fi scopul? Să ajung până la al doisprezecelea *dan* şi ultimul ce poate fi obținut, cu prețul vieții mele? Să-mi petrec tot restul zilelor rostogolindu-mă pe jos în Academia Kodokan din Tokio? Nu, mulțumesc! Asta e ambiția unui lunatic! Gândeşte-te şi tu: fără sake, fără fete frumoase şi, mai rău, fără şansa de a-mi exercita arta la furie făcând arşice un ucigaş sau un jefuitor! La nivelul superior al practicării, un judoka nu e altceva decât un amestec între un călugăr şi-un balerin. Nu e de mine!

Ajunşi înapoi pe drumul prăfos, instinctul îl făcu pe Bond să arunce o privire în spate prin fereastra din spate a maşinii, acoperită cu storurile de dantelă subțire care sunt în acelaşi timp însemnul unei maşini închiriate şi un impediment periculos pentru vederea şoferului În spatele lor, la mare distanță, se zărea un motociclist solitar. Mai târziu, la o curbă în ac de păr văzu din nou. Îi atrase lui Tiger atenția dar acesta ridică din umeri

— Poate fi un polițist de la circulație. Dacă e oricine altcineva şi-a ales prost momentul şi locul.

Castelul se dovedi a fi clădirea obişnuită cu acoperişul semănat cu hornuri pe care o vezi în tablourile japoneze. Era ridicat într-o falie largă dintre doi munți care pe vremuri fusese probabil o trecătoare importantă, căci pe crestele zidurilor împrejmuitoare uriaşe şi uşor înclinate, ridicate din blocuri de granit negru, se vedeau şi acum țevile unor tunuri străvechi. Fură opriți la poarta unui podeț din lemn ce se arcuia pe deasupra unui şanț adânc cu apă, apoi încă o dată la intrarea în castel Tiger îşi arătă permisul, ceea ce stârni o mulțime de sâsâituri şi plecăciuni adânci ale gărzilor îmbrăcate în haine civile. Din vârful turnului celui mai înalt răsună dangătul sonor al unui clopot care, văzut în curtea interioară dovedea că are mare nevoie de un strat proaspăt de vopsea. Când maşina opri, tineri echipați cu pantaloni scurți şi pantofi de gimnastică ieşiră alergând din castel şi se aliniară în spatele a trei bărbați mai vârstnici. Se înclinară cu toții până aproape la pământ când Tiger coborî din maşină cu o atitudine regală. Tiger şi Bond se înclinară la rândul lor. După ce schimbă saluturi scurte cu cei trei, Tiger dădu drumul unui şuvoi staccato de cuvinte japoneze, punctate cu câte un respectuos *Hai!* de către bărbatul de vârstă mijlocie care era evident comandantul grupului. După un ultim *Hai! Tanaka-san!* acesta se întoarse către cei douăzeci şi ceva de elevi, ale căror vârste păreau să se situeze între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani Rosti nişte numere şi şase dintre ei ieşiră din rând, primiră nişte ordine scurte şi alergară înapoi în castel. Tiger îi explică lui Bond:

— Îşi vor îmbrăca ținutele de camuflaj şi vor cerceta munții prin care am venit. Dacă cineva dă târcoale, îl vor aduce aici. Şi acum vom vedea o mică demonstrație, un atac simulat asupra castelului.

Tiger mai urlă câteva ordine, iar tinerii îşi schimbară formația dublînd distanța dintre ei. Apoi Tiger, Bond şi instructorul şef se întoarseră la podețul de lemn. Cei doi japonezi purtară o discuție lungă şi animată. Un sfert de oră mai târziu de pe meterezele castelului se auzi un fluierat şi în aceeaşi clipă zece bărbați ieşiră din pădurea ca se întindea în stânga lor. Aceştia erau îmbrăcați din cap până-n picioare într-un fel de stofă neagră şi nu li se vedeau decât ochii prin despicăturile măştilor negre. Alergară până la malul şanțului cu apă, îşi prinseră pe picioare nişte plăcuțe dintr-un lemn uşor ce părea a fi balsa şi trecură uşor peste suprafața apei executând mişcări ca de schiori,

până ajunseră la baza uriaşului zid împrejmuitor. Acolo îşi scoaseră plăcuțele din picioare, dădură la iveală colaci de frânghie şi nişte pitoane mici de fier din buzunarele robelor negre şi porniră să urce aproape în fugă spre creasta zidului, ca nişte păianjeni iuți şi negri.

Tiger se întoarse spre Bond.

— Iți dai seama că acțiunea asta se desfăşoară teoretic pe timpul nopții. Peste câteva zile, va trebui să faci acelaşi lucru. Observă că frânghia de care se folosesc are la capăt câte un cârlig din fier pe care-l aruncă făcându-l să se agațe în crăpăturile dintre blocurile de piatră

Instructorul îi spuse ceva lui Tiger şi arătă spre oamenii care escaladau zidul. Acesta dădu din cap şi-i explică lui Bond:

— Cel de la coada şirului e cel mai slab din echipă. Instructorul crede că o să cadă curând.

Şirul de cățărători se apropiase mult de muchia de sus a zidului înalt de şaizeci de metri. Pe când mai aveau de parcurs doar câțiva metri ultimul dintre ei îşi pierdu punctul de sprijin al picioarelor şi, cu membrele fluturând haotic şi un urlet cumplit de groază se prăbuşi pe lângă suprafața neagră a zidului lovi cu bufnet surd pământul şi impactul îl aruncă în şanțul plin de apă. Instructorul bombăni ceva îşi scoase cămaşa sări peste balustrada podețului şi se aruncă în apa adâncă de treizeci de metri. După săritura executată perfect, înotă într-un craul rapid spre corpul ce zăcea nemişcat cu fața în jos. Tiger se întoarse spre Bond.

— Aici nu ne mai interesează nimic. Omul acela era oricum sortit pieirii. Acum vino să mergem în curte. Invadatorii au escaladat zidul şi acum vor lupta *bojutsu* cu apărătorii — adică folosind bastoane.

Bond aruncă o ultimă privire spre instructorul care trăgea cadavrul — căci asta era, cu siguranță — spre mal, ținându-l de masca cea neagră Se întrebă dacă va pica la test vreun elev şi în lupta *bojutsu*. În tabăra de instruire alui Tiger, eşecul însemna cu siguranță moarte!

În curtea interioară a castelului elevii grupați doi câte doi luptau cu furie dansând pe picioare şi eschivând, cu bastoane groase şi lungi de vreo doi metri. Se legănau şi parau cu amândouă mâinile încleştate pe baston, țintind pântecul adversarului, foloseau bastonul ca pe o lance sau executau mişcări complicate de luptă corp la corp, cu fața aproape lipită de a celuilalt. Bond observă uluit cum lansări înfricoşătoare şi lovituri cumplite în vintre treceau aproape neobservate de către victimă, când el unul s-ar fi zvârcolit pe jos în agonie. ÎI întrebă pe Tiger cum era posibil, dar acesta urmărea cu ochi strălucitori de entuziasm confruntarea şi-i răspunse scurt că îi va explica mai târziu. Încet-încet, invadatorii fură copleşiți de apărători. Siluete negre se prăvăleau inconştiente sau zăceau la pământ cu mâinile încleştate de cap, pântece sau bărbie şi gemeau înăbuşit. Unul dintre instructori scoase un şuierat ascuțit şi lupta luă sfârşit. Apărătorii cîştigaseră. Apăru un medic care se ocupă de cei căzuți, iar cei rămaşi în picioare se înclinară adânc unul în fața celuilalt, apoi cu toții în fața lui Tiger. Acesta ținu un discurs scurt dar înflăcărat în care îşi felicită agenții pentru autenticitatea cu care executaseră simularea, după care îşi invită oaspetele în castel, să bea ceai şi să viziteze muzeul armelor ninja. Acolo erau expuse roți din oțel cu țepi, de mărimea unui dolar de argint, ce puteau fi învârtite pe deget şi aruncate, lanțuri cu greutăți acoperite cu țepi la ambele capete care se foloseau precum lasourile

sud-americane, cuie ascuțite la ambele capete şi răsucite într-un nod folosite împotriva luptătorilor desculți. Bond îşi aminti că cei din Rezistență utilizau obiecte similare pe care le împrăştiau pe şosele ca să găurească cauciucurile maşinile ofițerilor germani. Mai erau tulpini goale de bambus, folosite pentru respirația pe sub apă, care îi amintiră că folosise şi el ceva similar în timpul unei misiuni în arhipelagul Caraibelor, diferite varietăți de mănuşi cu întăriturI de alamă la articulațiile degetelor, ale căror palme erau prevăzute cu cuie foarte ascuțite şi puțin curbate, folosite la escaladarea zidurilor şi la „mersul" pe tavan, precum şi nenumărate alte obiecte destul de primitive destinate atacului şi apărării. Scoase sunetele adecvate de admirație şi uimire, reflectând la armamentul inventat de ruşi şi folosit cu atâta succes în Germania Federală, în principal la pistolul cu gaz de cianură ce nu lăsa nici o urmă, doar un diagnostic de atac de cord. Aceşti atât de lăudați *ninjutsu* ai lui Tiger nu aparțineau aceleiaşi epoci! Când ieşiră din nou în curte, conducătorul grupului pornit în recunoaştere raportă despre nişte urme lăsate de cauciucurile unei motociclete, care se opreau şi apoi porneau în sens invers la distanță de vreo doi kilometri de castel. Asta era singura urmă pe care o descoperiseră. Apoi urmară, din fericire pentru Bond, cuvenitele plecăciuni şi saluturi şi o porniră iar la drum, în direcția Kyoto.

— Ei bine, Bondo-san ce părere ai de centrul meu de antrenament?

— Mi-a făcut o impresie deosebită. Sunt convins că abilitățile deprinse aici sunt de foarte mare valoare, dar după părerea mea echipamentul negru de noapte şi diferitele arme pe care le-am văzut se dovedesc, în cazul capturării, la fel de incriminatoare ca şi un pistol. Dar recunosc că s-au cățărat pe zid al naibii de repede şi că lupta *bojutsu* s-ar dovedi foarte eficientă împotriva unui infractor de noapte obişnuit, înarmat cu un lanț de bicicletă sau un cuțit cu arc. Trebuie să scriu companiei Swaine and Adency, să-mi confecționeze un baston lung de doi metri.

Tiger îşi supse dinții nerăbdător.

— Vorbeşti ca un om care nu cunoaşte alte modalități de luptă decât cele văzute în westernurile ieftine! Cu metoda ta n-ai ajunge prea departe, dacă ai încerca să pătrunzi în Coreea de Nord îmbărcat ca un simplu țăran şi înarmat cu un băț. Bond se simțea extenuat de ziua plină de experiențe noi şi-i părea rău de elevul care murise într-un spectacol destinat delectării lui şi a lui Tiger.

— Nici unul din aceşti ninja ai tăi n-ar rezista prea mult în Berlinul de Est, spuse el scurt şi se cufundă într-o tăcere mohorâtă.

Capitolul 11

Lecţia de anatomie

Spre uşurarea indescriptibilă a lui Bond, în noaptea aceea se opriră la Myako, cel mai modern hotel din Kyoto. Patul comod, sistemul de aer condiționat şi wc-ul pe care puteai să te aşezi erau o adevărată binecuvântare! Mai mult chiar, Tiger îl anunță că din nefericire trebuia să ia cina cu şeful politiei din acea prefectură, aşa că îşi comandă o jumătate de litru de whisky Jack Daniels şi o porție dublă de ouă Benedict prin serviciul la cameră. După aceea, dintr-un simț al datoriei cu efect oarecum întârziat, urmări la televizor „Cei şapte detectivi", un serial polițist faimos în Japonia, nu reuşi să-l

depisteze pe răufăcător în primele zece minute, apoi se duse la culcare şi dormi neîntors timp de douăsprezece ore.

A doua zi dimineață, mahmur şi cu conştiința încărcată, aprobă cu obediență planul lui Tiger de a vizita cel mai vechi bordel din Japonia înainte să meargă la Osaka, de unde urmau să ia o ambarcațiune ce avea să-i ducă, traversând marea interioară, pană pe insula Kyushu.

— E puțin cam devreme pentru o vizită la bordel, fusese singurul său comentariu.

— Faptul că instinctele tale primare ies la suprafață atât de rapid va fi mereu un motiv de întristare profundă pentru mine, îi răspunse Tiger râzând. În zilele noastre, prostituția este ilegală în Japonia, Bondo-san! Ceea ce vom vizita noi curând e un monument național.

— O, minunat atunci!

La fostul bordel avu parte de porția obişnuită de plecăciuni şi sâsâieli. Vizitară stabilimentul spațios, situat pe fosta stradă a felinarelor roşii din vechea capitală şi un curator cinstit le oferi broşuri descriptive frumos legate. Străbătură agale podelele lustruite trecând dintr-o cameră în alta şi inspectară cu gravitate tăieturile de spadă din pilonii de susținere din lemn, făcute, conform explicațiilor lui Tiger, de samuraii orbiți de dorință şi nerăbdare. Bond întrebă câte dormitoare avusese bordelul, căci lui i se părea că toată clădirea fusese alcătuită dintr-o bucătărie vastă şi mai multe sufragerii.

— Patru dormitoare, răspunse curatorul.

— Cum se poate desfăşura activitatea unui bordel în condițiile astea? Trebuie să te mişti rapid, de parcă ai fi pe o alee lăturalnică sau între nişte tufe.

— Bondo-san se plânse Tiger, te rog să te străduieşti să renunți la veşnica comparație dintre felul nostru de viață şi al vostru în vremurile de demult, ăsta era un loc de odihnă şi recreere. Se servea mâncare, se asculta muzică, se spuneau basme vechi. Oamenii scriau *tanka*. Uită-te la inscripția aceea de pe perete! Ştii ce spune? ”Mâine, totul este nou”. Probabil că cel care a scris asta avea o minte deosebit de profundă.

— Da, şi după aceea a aruncat pana cât colo, şi-a înşfăcat spada şi a urlat „Când se eliberează camera numărul 4?!” Monument național ce să zic! E la fel ca în statele africane nou înființate unde ți se spune că uriaşul cazan în care se gătea mâncarea şefului de trib canibal era folosit la fiertul rădăcinilor de ignam pentru copilaşii flămânzi. Toate popoarele încearcă să-şi uite trecutul dubios, în loc să se laude cu el. La urma-urmei, cu toții ne tragem din Bloody Morgan sau Nell Gwyne. Ucigaşul temut şi târfa vestită fac parte din istoria fiecărui neam. N-are rost să te prefaci că cel mai vechi bordel al vostru e un fel de Stratford-on-Avon!

Tiger izbucni în hohote nestăpînite de râs.

— Bondo-san comentariile tale referitoare la stilul japonez de viață sunt din ce în ce mai ireverențioase! Vino, e vremea să-ți limpezeşti mintea în briza purificatoare a mării interioare.

Murasaki Maru era o navă foarte modernă cu capacitate de trei mii de tone, înzestrată cu tot luxul unui transatlantic. Oamenii îşi luau rămas-bun zgomotos şi fluturau din mâini de parcă ar fi pornit să traverseze oceanul, nu să facă o călătorie de-o zi străbătând o întindere de apă de dimensiunile unui

lac mare. Se aruncau panglici colorate de hârtie ce uneau călătorii cu grupul spectatorilor de pe țărm, care stăteau grupați şi purtau pancarte pe care scria pe cine reprezentau — grupuri de oameni de afaceri plecați în excursie, şcoli, cluburi — o părticică a populației japoneze aflată în continuă mişcare, gata oricând să iasă la picnic, să-şi viziteze rudele ori altarele sau doar să admire peisajele țării Nava se strecura miestuos printre numeroasele insulițe de origine vulcanică. Tiger spuse că în câteva dintre ele existau nişte abisuri amețitor de adânci, parcă destinate în mod special sinucigaşilor.

Se aflau amândoi în sufrageria de la clasa întâi, mâncând „şunlete" — omlete cu şuncă şi bând sake. Tiger avea chef de ținut prelegeri şi era hotărât să corecteze ignoranța înăpățânată manifestată de Bond față de cultura japoneză.

— Bondo-san, mă întreb dacă vei ajunge vreodată să apreciezi nuanțele minunatelor *haiku* şi *tanka* japoneze, care sunt cele două forme clasice ale versificației noastre. Ai auzit vreodată de Basho, de pildă?

— Nu, răspunse Bond cu interes politicos. Cine este?

— Zău aşa! Sunt convins că m-ai considera un ignorant necioplit dacă ți-aş spune că n-am auzit de Shakespeare, Homer, Dante, Cervantes sau Goethe. Şi totuşi Basho, care a trăit în secolul al XVII-lea, este egalul oricăruia din ei.

— Şi ce a scris?

— A fost poet itinerant. Avea un talent deosebit pentru *haiku*, versul de şaptesprezece silabe.

Tiger adoptă o poză contamplativă şi intona— „în ridichea amară care mă muşcă, simt vântul toamnei".

— Nu-ți spune nimic? Atunci ascultă asta: „Fluturele îşi parfumează aripile în mireasma orhideei".

— Nu prinzi frumusețea acestei imagini?

— E destul de vagă în comparație cu Shakespeare. „În coliba pescarului ascunşi printre creveți uscați, țârâie greierii".

Tiger îl privi plin de speranță.

— Pe asta chiar nu reuşesc s-o pricep.

— Nu prinzi vitalitatea delicată a acestui vers? Finețea cu care pătrunde esența umanității, a naturii? Ştii ceva Bondo-san? Fă-mi o favoare, scrie un *haiku* pentru mine. Sunt sigur că pe acela o să-l pricepi. În definitiv, trebuie să ai o oarecare educație!

— În principal una clasică, latină şi greacă, râse Bond. Ştiu totul despre Caesar, Balbus şi aşa mai departe. După ce am terminat şcoala eram absolut incapabil să comand un ceai sau o cafea la Roma ori în Atena. Şi am mai învățat şi ceva trigonometrie, pe care am uitat-o cu totul. Dar dă-mi un stilou şi o foaie de hârtie şi mă voi strădui să mă las lovit de inspirație, dacă-mi ierți expresia nu tocmai adecvată.

Tiger îi dădu ce ceruse, iar Bond rămase tăcut, cu capul în mâini. În sfârşit, după multe tăieturi şi reformulări, spuse:

— Ascută, Tiger, ce părere ai de asta? Are la fel de mult sens ca şi cea a bătrânului Basho şi e mult mai plină de miez!

„Trăieşti doar de două ori/O dată când te naşti/Şi a doua oară când priveşti moartea în față".

Tiger bătu uşurel din palme şi spuse cu reală încântare:

— Dar e excelent, Bondo-san! Şi foarte sincer.

Luă stiloul şi foaia de hârtie, desenă câteva ideograme şi clătină din cap.

— Nu, în japoneză nu merge. Ai greşit numărul silabelor, dar e o încercare desoebit de onorabilă. Te-ai gândit cumva la misiunea ta? întrebă el privindu-l pătrunzător.

— Îți preocupă gândurile?

— Numai din pricina dificultăților de ordin practic, căci am înlăturat principiile morale pe care le implică.Lucrurile fiind aşa cum sunt, trebuie să accept că scopul scuză mijloacele.

— Atunci nu eşti preocupat de propria ta siguranță?

— Poate, răspunse Bond cu indiferență.

— Nu în mod deosebit Am avut de îndeplinit misiuni mai grele decât asta!

— Trebuie să te felicit pentru stoicismul de care dai dovadă. Se pare că nu-ți prețuieşti viața în aceeaşi măsură ca şi majoritatea occidentalilor. Ai poate un motiv anume pentru atitudinea ta? întrebă Tiger privindu-l cu bunătate.

Bond se simți stânjenit.

— Nu-mi vine în minte nici unul în mod deosebit. Dar acum, pentru numele lui Dumnezeu las-o baltă Tiger! Nu începe iar cu spălarea de creier în stil japonez! Mai bine să cerem încă nişte sake şi să-mi răspunzi la întrebarea de ieri. De ce n-au reacționat oamenii ăia la nişte lovituri atât de cumplite în vintre? Explicația ta ar avea o reală valoare practică pentru mine, în locul vorbăriei ăsteia goale despre poezie.

Tiger comandă sake şi-i spuse râzând:

— Din păcate, eşti prea bătrân ca să mai beneficiezi de învățătura asta. Ar fi trebuit să ne întâlnim pe când aveai paisprezece ani. Uite cum stau lucrurile. Ştii luptătorii de sumo? Ei sunt cei care au inventat şmecheria cu multe secole în urmă. Pentru ei este vital să fie imuni la loviturile primite în acea zonă a corpului. Ştii că la bărbați testiculele, care până la pubertate au stat în interiorul corpului sunt eliberate de un anumit muşchi şi coboară între picioare?

— Da

— Ei bine, luptătorii de sumo sunt selectați pentru profesiunea asta în perioada pubertății, uneori datorită greutății şi forței deosebite, alteori pentru că provin dintr-o familie de luptători. După un exercițiu îndelungat, aceştia sunt capabili, printr-un masaj asiduu să facă testiculele să reintre în corp prin canalul inghinal pe care au coborât inițial.

— Pe Dumnezeul meu, ce ți-e şi cu voi japonezii! exclamă Bond plin de admirație. Zău că stăpâniți nişte şmecherii nemaipomenite! Vrei să spun că oamenii ăia şi le ascund la adăpostul oaselor pelvisului şi ce-o mai fi pe-acolo?

— Cunoştințele tale de anatomie sunt la fel de vagi ca şi cele despre poezie, însă da, cam aşa se întâmplă. Înaintea unei lupte, îşi leagă cât mai strâns acea parte a corpului ca să țină aceste organe vulnerabile în ascunzătoarea lor. După la baie, le eliberează şi le lasă să atârne normal. E mare păcat că pentru tine e prea târziu să mai începi să practici arta aceasta; ți-ai fi abordat misiunea cu mai multă încredere. Experiența m-a învățat că agenții se tem cel mai tare pentru această parte â corpului când ajung la confruntări

directe sau când riscă să fie capturați. După cum ştii, aceste organe sunt cele mai susceptibile la tortură în scopul extragerii de informații.

— Mie-mi spui! Unii din băieții noştri şi le protejează cu un soi de apărătoare când se aşteaptă la o confruntare directă. Eu nu am folosit niciodată. Sunt prea incomode!

— Ce fel de apărătoare?

— Jucătorii noştri de cricket o folosesc ca să-şi protejeze părțile sensibile când ies să lovească mingea. E un soi de scut uşor din aluminiu căptuşit cu bumbac moalele interior.

— Îmi pare rău că nu avem nimic de soiul ăsta În Japonia nu se joacă cricket, ci doar baseball.

— Norocul vostru că n-ați fost ocupați de britanici, comentă Bond Cricketul e un joc mult mai dificil şi necesită o îndemânare mult mai mare.

— Americanii susțin exact contrariul.

— Fireşte, scopul lor e să vă vândă echipament de baseball.

Sosiră la Beppu orăşelul port de pe insula sudică Kyushu pe la asfintit. Tiger spuse că era tocmai momentul să admire gheizerele şi fumarolele din grădina micului centru de balneoterapie. În orice caz, dimineața nu aveau timp de asta, căci trebuiau să pornească devreme spre Fukuoka destinația lor finală. Bond simți cum îl străbate un fior la auzul numelui. Se apropia cu repeziciune momentul când va trebui să renunțe la sake şi la admirarea peisajelor japoneze.

Cele zece „iaduri" spectaculoase, după cum erau numite de localnici erau situate deasupra oraşului Beppu. Duhoarea de sulf era dezgustătoare şi fiecare cuib clocotitor al fumarolei vulcanice era mai înspăimântător decât cel dinainte. Noroiul din care ieşeau aburi şi gheizerele aveau culori diferite — roşii, albastre şi portocalii — şi peste tot se vedeau pancarte de avertizare cu craniul şi oasele încrucişate, destinate să țină vizitatorii la o distanță sigură. Lângă cel de-al zecelea „iad", o pancartă anunța în engleză şi japoneză că avea loc câte o erupție la fiecare douăzeci de minute. Se alăturară unui grup de privitori sub reflectoarele ațintite asupra unui crater mic şi țuguiat ce se ridica pe o suprafață acoperită cu noroi fierbinte şi semănată cu bolovani. Peste exact cinci minute se auzi un huruit puternic de sub pământ şi un jet de noroi cenuşiu ce răspândea aburi denşi țâşni la o înălțime de şase metri, căzând apoi în zona împrejmuită din jurul fumarolei. Pe când se întorceau să plece, Bond observă o roată mare, vopsită în roşu, înconjurată cu o rețea de sârmă şi încuiată cu mai multe lacăte. Pancartele de avertizare din apropierea ei erau mai numeroase, cu clasica imagine a craniului şi oaselor desenată mai mare şi mai amenințător. Îl întrebă pe Tiger ce era acolo.

— Se spune că roata aceea controlează ritmul de erupție al gheizerelor şi că dacă ar fi deschisă în întregime, întreaga zonă ar fi distrusă. Dacă însă valva de evacuare a gheizerelor ar fi închisă, aceste izvoare cu apă fierbinte ar căpăta forța explozivă a unui vulcan, echivalentă cu o mie de kilograme de TNT. După părerea mea, e doar o prostie destinată să atragă turiştii. Dar e vremea să ne întoarcem în oraş, Bondo-san! Cum este ultima zi pe care o petrecem împreună, în această călătorie, se grăbi el să adauge, am pregătit ceva special. Am comandat prin radio, de pe nava cu care am venit, o cină cu *fugu*.

Bond blestemă pe înfundate. Amintirea ouălor Benedict cu care se delectase cu o seară în urmă era insuportabil de dulce, acum.

— Ce nouă monstruozitate mai e şi asta?

— *Fugu* eşte peştele-balon japonez. Când se află în apă, arată ca o bufniță cafenie, dar când e prins se umflă ca un balon acoperit cu țepi foarte ascuțiți. Uneori le uscăm pielea, punem lumânări înăuntru şi o folosim pe post de lampion, dar carnea este absolut delicioasă. E alimentul de bază al luptătorilor sumo, deoarece se presupune că dă foarte multă energie. Peştele ăsta e foarte popular în rândurile sinucigaşilor şi asasinilor, pentru că ficatul lui şi glandele sexuale conțin o otravă ce provoacă moartea instantaneu.

— Exact asta aş fi ales şi eu pentru cină. Cât de prevenitor te-ai dovedit, Tiger!

— Nu te teme, Bondo-san. Datorită periculoaselor proprietăți ale acestui peşte, fiecare restaurant unde se serveşte *fugu* trebuie să fie deservit de experți şi e nevoie să primească o licență specială de funcționare de la stat.

Îşi lăsară bagajul la hanul unde Tiger rezervase camere, savurară o *furo* — o onorabilă baie împreună într-o piscină miniaturală căptuşită cu plăcuțe ceramice albastre, a cărei apă era foarte fierbinte şi mirosea a sulf şi apoi, total relaxați, ieşiră şi o luară pe o stradă ce cobora spre mare.

(Bond se îndrăgostise de-a binelea de obiceiul civilizat vag roman, al îmbăiatului la japonezi. Oare datorită faptului că îşi spălau corpul în afara căzii de baie, în loc să se bălăcească în propriile lor efluvii, îi făcea să miroasă toți atât de curat? Tiger i-o retezase scurt, spunându-i că occidentalii miros, în cel mai bun caz, a purcel de lapte.)

Deasupra intrării în restaurant era atârnat un peşte-balon gigantic, iar înăuntru, spre marea uşurare a lui Bond, era scaune şi mese occidentale la care şedeau câțiva oameni, mâncând cu concetrația intensă tipic japoneză. Erau aşteptați, iar masa lor fusese pregătită

— Ei bine, Tiger, spuse Bond după ce se aşezară te anunț că nu am de gând să comit o onorabilă sinucidere fără să înghit măcar cinci sticle de sake înainte.

O chelneriță aferată le aduse toate cele cinci butelci de sake cerute. Bond dădu pe gât pahar după pahar, până se simți satisfăcut.

— Acum poți să spui să ni se aducă blestematul ăla de peşte-balon, spuse el răstit, iar dacă mă omoară să ştii că-i va face un mare serviciu prietenului nostru, bunul doctor care locuieşte în castel.

Li se aduse, cu multă ceremonie, o foarte frumoasă farfurie de porțelan alb, de mărimea unei roți de bicicletă. Pe ea erau aranjate, alcătuind modelul unei flori uriaşe, felii subțiri, aproape transparente, de carne albă de peşte. Bond urmă exemplul lui Tiger şi atacă mâncarea cu beţişoarele. Era mândru că ajunsese la stadiul centurii negre în folosirea acestor instrumente, după ce reuşise să mănânce cu ele un ou ținut foarte puțin timp în ulei încălzit.

Peştele nu avea gust de nimic, nici măcar de peşte, dar era aşezat foarte frumos pe platou, aşa că se pierdu în nenumărate complimente, pentru că Tiger, care mânca cu poftă nespusă bucată după bucată, aştepta în mod evident asta de la el. Urmară câteva feluri secundare, fiecare conținând alte porțiuni ale peştelui şi li se mai aduse sake. De această dată, în băutură se adăugaseră înotătoare crude de *fugu*.

Bond se sprijini de spătarul scaunului şi aprinse o țigară.

— Ei bine, Tiger, am ajuns aproape la sfârşitul stagiului meu de instruire. Spui că mâine va trebui să zbor din cuib. Câte puncte am obținut din maximumul de o sută?

— Te-ai descurcat bine, Bondo-san, îi răspunse japonezul cu o expresie imposibil de desluşit. Cu excepția înclinației de a face glume occidentale pe seama obiceiurilor orientale. Din fericire, eu sunt înzestrat cu multă răbdare şi trebuie să reunosc că compania ta mi-a făcut mare plăcere, procurându-mi chiar şi o anumită doză de amuzament. Îți acord un punctaj de şaptezeci şi cinci din o sută posibile.

Pe când se ridicau să plece, un bărbat se frecă de Bond în drum spre ieşire. Era un ins scund şi îndesat, cu o gura acoperită de o mască albă şi cu o pălărie urâtă din piele neagră pe cap. Bărbatul din tren!

Măi, măi! îşi zise Bond Dacă apare şi la Fukuoka, pun mâna pe el. Dacă nu, va trebui să-l înregistrez, cu şovăiala adecvată, la departamentul coincidențelor ciudate. Oricum asta înseamnă zero puncte pentru Tiger la capitolul spirit de observație!

PARTEA A DOUA

„... decât să soseşti”

Capitolul 12

Întâlnire în Samara

La ora şase dimineața, veni după ei o maşină trimisă de prefectul poliției din Fukuoka. Pe locurile din față stăteau doi caporali de poliție. O luară spre nord, pe şoseaua de coastă, cu o viteză destul de mare. După o vreme, Bond zise:

— Tiger, suntem urmăriți Nu-mi pasă ce-o să spui. Tipul care mi-a furat portmoneul era aseară în restaurantul *fugu*, iar acum e la vreun kilometru în urma noastră, pe o motocicletă. Dacă n-am dreptate, îmi înghit pălăria! Fii băiat de treabă şi spune-i şoferului s-o ia pe un drum lateral. Aşteptăm să treacă şi-apoi punem mâna pe ei. Am un miros foarte ascuțit în chestiile astea aşa că îți cer să faci ce-ți spun.

Tiger mormăi ceva neinteligibil, se uită în urmă, apoi îi dădu câteva instrucțiuni rapide şoferului. Acesta răspunse cu un *Hai!* însuflețit, iar camaradul lui deschise tocul armei automate M-l4 pe care o ținea alături Tiger îşi îndoi şi dezdoi de câteva ori la rând degetele puternice.

Ajunseră la un drumeag de țară ce se deschidea la stânga şi se pierdea într-un desiş. Şoferul luă curba ca un profesionist şi opri într-un loc unde să nu fie zăriți de pe şosea. Opri motoarele şi rămaseră toți patru ascultând atenți. Huruitul motocicletei se apropie, apoi începu să se îndepărteze. Şoferul țâşni ca din puşcă pe şosea şi porni în urmărirea ei. Tiger mai dădu un şir de instrucțiuni răstite.

— I-am spus că încerce să-l avertizeze cu sirena să se oprească, dar dacă nu vrea, să-l împingă cu maşina în şanţ.

— Ei bine, mă bucur că îi dai o şansă, spuse Bond care începea să aibă remuşcări. S-ar putea totuşi să mă înşel şi să fie doar un agent de vânzări al companiei Fuller care vinde mături şi perii din uşă în uşă.

Străbăteau şoseaua sinuoasă cu o viteză de o sută treizeci de kilometri la oră, aşa că văzură în scurt timp norul de praf stârnit de motocicletă, apoi motocicleta încăşi. Individul era aplecat peste ghidon şi conducea ca urmărit de diavol.

Şoferul spuse ceva, iar Tiger îi traduse.

— Spune că e o Honda de 500 cc, cu care poate scăpa cu uşurinţă de noi. Dar chiar şi infractorii japonezi sunt indivizi cu oarecare disciplină, aşa că va prefera probabil să se supună somaţiei sonore a sirenei.

Sirena începu să şuiere, apoi să urle. Masca cea albă luci în bătaia soarelui când bărbatul aruncă o privire scurtă peste umăr. Motociclistul frână cu intenţia să se oprească şi băgă mâna dreaptă în buzunarul jachetei. Bond ţinea mâna pe clanţa portierei.

— Ai grijă, Tiger, e înarmat! strigă el şi, când maşina ajunse în dreptul lui, sări afară şi se izbi de individ răsturnându-l cu tot cu motocicletă. Caporalul de lângă şofer plonjă peste el şi cele două trupuri se rostogoliră în şanţ. Caporalul se ridică aproape imediat, ţinând în mână un cuţit plin de sânge, pe care-l aruncă în lături. Se aplecă deasupra celui căzut, îi descheie haina şi cămaşa şi clătină din cap. Tiger îi strigă ceva şi poliţistul începu să-l izbească pe bărbat cu toată puterea, când peste un obraz, când peste celălalt. Masca albă zbură cât colo şi Bond recunoscu pe dată rictusul rânjit al morţii.

— Opreşte-l, Tiger! Omul ăla e mort.

Tiger cobori în şanţ. Luă de pe jos cuţitul caporalului, se aplecă şi sfâşie mâneca mortului până la umăr, apoi se uită atent şi-l chemă pe Bond. Pe îndoitura braţului se vedea tatuată o ideogramă neagră.

— Ai avut dreptate, Bondo-san. E un dragon negru.

Apoi se ridică în picioare şi scuipă cuvântul cu faţa contorsionată

— *Shimata*!

Cei doi poliţişti stăteau deoparte, cu un aer de nedumerire politicoasă. Tiger le dădu câteva ordine scurte. Aceştia scotociră îmbrăcămintea mortului dând la iveală o serie de obiecte obişnuite, inclusiv portmoneul lui Bond cu cei cinci mii de yeni neatinşi şi un jurnal ieftin. I le dădură pe toate lui Tiger, apoi înşfăcară cadavrul şi-l îndesară fără prea multă ceremonie în portbagajul maşinii. După aceea ascunseră motocicleta în tufe, se scuturară cu toţii de praf şi porniră la drum

După câteva momente, Tiger spuse gânditor:

— E incredibil! Oamenii ăştia m-au urmărit în permanenţă încă de la Tokio.

Deschise jurnalul şi începu să-l citească

— Da, sunt notate aici toate mişcările mele din săptămâna trecută şi toate locurile unde am oprit pe parcursul călătoriei Tu eşti descris doar ca gaijin, dar ar fi putut să-ţi transmită telefonic semnalmentele. Ce situaţie neplăcută Bondo-san! Te rog să primeşti scuzele mele cele mai umile! S-ar putea ca ei să fie deja cu ochii pe tine, aşa că intenţionez să te absolv de misiunea încredinţată. E întregime vina mea, pentru că am fost neglijent. Nu i-am

luat destul de în serios pe oamenii ăştia. Trebuie să telefonez la Tokio imediat ce sosim la Fukuoka. Cel puțin ai văzut cu ochii tăi ce măsuri ia doctorul Shatterhand pentru a se proteja. Sunt convins că individul ăsta ascunde mai multe decât se pot observa la prima vedere. La un anumit moment al vieții lui a fost cu siguranță un agent secret cu mare experiență. Pentru că mi-a descoperit identitatea, care este secret de stat; pentru că a recunoscut în mine duşmanul lui cel mai mare; pentru că a luat măsurile necesare ca să-şi asigure intimitatea. Asta e ori un mare nebun, ori un mare criminal. Eşti de acord cu mine, Bondo-san?

— Cam aşa pare. Zău că devin din ce în ce mai nerăbdător să dau cu ochii de tipul ăsta Şi nu-ți face griji în privința misiunii. Probabil că întâmplarea de-acum a fost exact impulsul care să mă pună în mişcare.

Sediul departamentului local pentru insula Kyushu al *Sosaka*, divizia de investigații criminale, se afla chiar la capătul străzii principale din Fukuoka. Era o clădire cu aspect sever, îmbrăcată în cărămidă gălbuie într-un stil ce amintea de cel german. Tiger îi confirmă că acolo fusese sediul *Kempeitai*, Gestapoul japonez, înainte de război şi în timpul lui Tiger fu primit cu mare pompă. Biroul şefului diviziei era mic şi înghesuit. Lui Bond îi păru că însuşi inspectorul şef Ando arăta ca un salariat oarecare, cu toate că avea o ținută militărească, iar ochii ascunşi de ochelarii cu rame groase îi erau iuți şi cruzi. Englezul stătu şi fumă răbdător în timpul desfăşurării unei discuții lungi şi animate. La un moment dat, fu scosă dintr-un fişet şi întinsă pe masa de o fotografie foarte mare, luată din avion ce înfățişa Castelul Morții şi terenul aferent. Ando îi fixă colțurile cu scrumiere şi alte obiecte grele, iar Tiger îl invită să se apropie cu un respect pe care nu-l manifestase față de inspectorul şef. Bond îşi spuse că Tiger acumulase o mare ON față de el, respectiv că pierduse multă cinste a obrazului în fața lui din pricima afacerii cu dragonul negru.

— Te rog să examinezi această imagine, Bondo-san. Inspectorul şef spune că o abordare clandestină dinspre uscat a devenit foarte dificilă acum. Sinucigaşii îi plătesc pe localnici ca să-i conducă prin mlaştinile astea iar în zidurile care înconjoară proprietatea există nişte deschizături care sunt schimbate constant şi ținute deschise pentru cei ce vor să-şi ia viața. De fiecare dată cînd inspectorul şef postează un paznic în fața uneia dintre ele, gărzile castelului îi anunță pe țărani de existența alteia Spune că a ajuns la capătul puterilor. Săptămâna trecută au fost aduse la morgă douăzeci de cadavre, iar el se gândeşte din ce în ce mai serios să-şi dea demisia

— Fireşte, spuse Bond. Şi după aceea probabil o onorabilă otrăvire cu *fugu*. Hai să aruncăm o privire.

La vederea fotografiei, simți că-i sare inima din piept. Ar fi putut la fel de bine să încerce să dărâme castelul Windsor cu o singură mână! Proprietatea acoperea întreaga întindere a unui mic promontoriu ce țâşnea în mare dintr-o coastă stâncoasă, iar stâncile înalte de şaizeci de metri ce îl înconjurau fuseseră dublate cu lespezi enorme de piatră până jos, la linia apei, pentru a forma un zid imposibil de escaladat ce urca uşor înclinat până la ambrazuri şi la turnurile de pază ridicate la distanțe neregulate. Din vârful acestui zid părea să fie o distanță de cam trei metri până jos în parcul cu arbori şi arbuşti deşi, câteva pâraie sinuoase şi un lac cu o insuliță în mijloc. În partea din spate se ridica maiestuos castelul, protejat de un zid mai scund decât cel

dinspre mare. Prin acesta reuşeau sinucigaşii să intre în parc. Castelul era o clădire enormă cu cinci etaje construită în stilul tradiţional japonez, cu acoperişuri foarte înclinate de ţiglă glazurată. Etajul de sus era decorat cu sculpturi ornamentale ce înfăţişau delfini, balcoane micuţe, turnuleţe izolate şi foişoare, astfel încât întregul edificiu despre care Tiger îi spuse că era vopsit în negru, cu ornamentele aurii, părea o încercare strălucită de a crea mediul perfect pentru Dracula. Bond luă o lupă mare şi studie amănunţit planul, centimetru cu centimetru, dar nu descoperi nimic deosebit, nici un punct vulnerabil. Lăsă jos lupa şi spuse descurajat:

— Ăsta nu-i castel, ci fortăreaţă! Cum aş putea să pătrund în locul ăsta blestemat?

— Inspectorul şef întreabă dacă eşti bun înotător. Am luat cu mine un echipament complet de la centrul *ninjutsu*. Zidul dinspre mare n-ar trebui să-ţi pună nici o problemă

— Pot înota destul de bine, dar cum ajung la baza zidului? Şi de unde pornesc?

— Inspectorul şef spune că există o insulă *ama*, numită Kuro, la o distanţă de numai un kilometru în largul mării.

— Ce e o insulă *ama*?

— Insulele *ama* există în locuri diferite din jurul Japoniei. Din câte ştiu eu, sunt vreo cincizeci *ama.* Sunt triburile ale căror fete se scufundă ca să adune cochilii de *awabi* — ăstea sunt ghiocii care se găsesc în apele noastre, consideraţi obiecte decorative de mare valoare. Uneori se scufundă şi după scoici cu perle, înoată goale şi unele dintre ele sunt foarte frumoase. Atâta doar că sunt o comunitate foarte închisă, aşa că prezenţa vizitatorilor pe insulă nu este deloc încurajată. Îşi au propria cultură primitivă şi propriile obiceiuri bănuiesc că ar putea fi comparaţi cu ţiganii. Se căsătoresc rareori în afara tribului şi asta îi face să fie o rasă atât de aparte.

— Sună foarte interesant, dar cum voi putea să-mi stabilesc baza pe insula Kuro? S-ar putea să fiu nevoit să aştept o zi cu vreme bună.

Tiger îi spuse ceva inspectorului şef al cărui răspuns dură destul de mult.

— *Ah, so desu ka*, spuse Tiger cu interes şi entuziasm, apoi se întoarse către Bond. Se pare că inspectorul şef e rudă îndepărtată cu o familie de pe insulă una foarte interesantă. E alcătuită din tată mamă şi fiică. Pe fată o cheamă Kissy Suzuki am auzit de ea. Pe când avea optsprezece ani a devenit faimoasă în toată Japonia fiindcă a fost invitată să facă un film la Hollywood. Cei de-acolo căutau o scufundătoare japoneză deosebit de frumoasă şi cineva le-a spus despre ea A făcut filmul, dar nu i-a plăcut deloc la Hollywood şi a tânjit tot timpul după tribul ei. Ar fi putut să facă avere, dar s-a întors pe insula asta obscură. Presa a făcut o mulţime de valuri atunci, dar toţi au fost de părere că s-a purtat cât se poate de onorabil Au botezat-o „Garbo a Japoniei". Dar Kissy are acum douăzeci şi trei de ani iar lumea a uitat-o. Inspectorul şef spune că ar putea aranja să locuieşti la această familie, care are nişte obligaţii faţă de el. Mai spune că au o casă simplă dar confortabilă mulţumită banilor câştigaţi de fiică în America. Celelalte case de pe insulă sunt doar nişte colibe de pescari.

— Dar restul comunităţii n-o să fie ostil prezenţei mele?

— Nu! Oamenii acelei insule practică religia *shinto*. Inspectorul şef va discuta cu preotul şi totul va fi în ordine.

— Bine. Aşadar stau pe insulă şi într-o noapte înot până la zid. Cum îl voi escalada?

— Vei avea echipamentul ninja. E aici. Ai văzut cum se foloseşte, aşa că îl vei folosi şi tu. E foarte simplu.

— După cum a demonstrat tânărul care a căzut în şanțul cu apă. După aceea ce fac?

— Te ascunzi undeva şi aştepți o ocazie ca să-l poți omori. Cum o vei face, e treaba ta. După cum ți-am spus, iese din castel echipat cu o armură iar un om în armură e foarte vulnerabil. Nu trebuie decât să-l trânteşti la pământ, după aceea îl poți strangula cu lanțul ninja pe care-l vei purta la brâu. Dacă e şi soția lui cu ei o strangulezi şi pe ea. Sunt convins că e implicată până peste cap în afacerea asta, şi-apoi e mult prea urâtă ca să fie lăsată vie. După aceea urci înapoi zidul şi înoți până la insula Kuro. De acolo vei fi luat de o ambarcațiune a poliției care va sosi în scurt timp pe insulă. Veştile despre moartea doctorului se vor răspândi cu repeziciune.

— Ei bine, totul pare destul de simplu, spuse Bond cu îndoială. Dar ce mă fac cu gărzile care mişună peste tot?

— Trebuie să te fereşti de ele. După cum ai văzut, parcul e plin de locuri unde te poți ascunde.

— Mulțumesc foarte mult! Într-unul din tufişurile alea otrăvitoare sau în vârful unui copac! Nu vreau să mă trezesc orb sau nebun.

— Îmbrăcămintea ninja îți va oferi protecție completă. Vei avea o ținută neagră pentru noapte şi una de camuflaj pentru zi. Vei arunca peste zid tot acest echipament, în punga de plastic în care îți va fi furnizată.

— Dragul meu Tiger, te-ai gîndit la toate! Dar zău că aş prefera să am şi un pistol mititel.

— Asta ar fi nebunie curată, Bondo-san. Ştii foarte bine că e esențial ca totul să se desfăşoare în linişte deplină. Ti-ar fi foarte greu să înoți cărând un amortizor de sunet, iar viteza glonțului ar fi mult redusă din pricina lui, aşa că s-ar putea să nu pătrundă prin armură. Nu, prietene, foloseşte *ninjutsu*, e singura cale.

— Of bine, acceptă Bond resemnat. Acum haide să vedem cum arată tipul ăsta. Nu are cumva inspectorul şef vreo fotografie de-alui?

Fotografia fusese luată de la mare distanță, cu un aparat dotat cu lentilă de conversie şi înfățişa o siluetă uriaşă îmbrăcată în armură de zale medievală completă şi coifirl zimțat al războinicilor japonezi. Un scut de metal îi proteja zona vintrelor. Din talie îi atârna o sabie de samurai cu lamă lată, dar nu se vedea nici o altă armă.

— Nu pare chiar atât de ridicol pe cât ar trebui. Probabil din cauza fundalului în stil Dracula. Dar nu are una în care să-i văd fața? Poate că privit de aproape arată ceva mai nebun.

Ando scoase de la sfârşitul dosarului o copie mărită a pozei de pe paşaportul doctorul Guntram Shatterhand şi i-o întinse.

Bond o luă nonşalant dar când o privi simți că încremeneşte. Dumnezeule atotputernic! exclamă în sinea lui Dumnezeule atotputernic! Da! Nu era nici cea mai mică umbră de îndoială! Îşi lăsase să crească o mustață stufoasă, cu colțurile lăsate în jos; îşi reparase nasul de sifilitic; printre

incisivii frontali de sus licărea un dinte îmbrăcat în aur, dar nu putea să se înşele! Îşi ridică privirea şi întrebă scurt:

— Nu are cumva şi una a femeii?

Uimit de expresia de ură atent controlată ce se întipărise pe faţa englezului şi de paloarea ce răzbătea pe sub vopseaua de coajă de nucă, inspectorul şef se înclină şi răsfoi dosarul.

Da, iat-o şi pe ea, cățeaua cu față lătăreață şi urâtă de gardian de închisoare, cu ochi cretini şi părul rar pieptănat peste cap!

Bond ținea fotografiile în mână fără să le privească gândind concentrat. Ernst Stavro Blofeld. Irma Blunt. Aşadar aici veniseră să se ascundă! Şi lanțul lung şi puternic al sorții îi adusese pe amândoi la el! Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai ei! Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai el! În acest colțişor retras al Japoniei, la distanță de o cursă scurtă cu taxiul de locul unde se afla. Oare nu-l simțeau că se apropie? Dar poate că spionul cel mort îi aflase printr-o întâmplare numele şi li-l spusese? Puțin probabil. Puterea şi prestigiul lui Tiger îi protejaseră identitatea, iar cuvântul de ordine al hanurilor japoneze e intimitate şi discreție. Nu ştiau oare că duşmanul lor e pe drum că soarte aranjase această întâlnire în Samara? Bond îşi ridică ochii de pe fotografii şi îi privi pe ceilalți doi cu o stăpânire de gheață. De-acum totul devenea o chestiune personală Nu avea nici o legătură cu Tiger ori Japonia, nici chiar cu MAGIC 44. Era o vrajbă veche.

— Tiger, spuse el relaxat, ai putea să-l întrebi pe inspectorul şef ce au făcut detectivii lui cu agentul acela din Dragonul Negru? Şi cu obiectele lui personale? Aş dori în mod deosebit să aflu dacă a transmis prin telefon sau telegraf descrierea mea sau scopul venirii mele peinsulă.

În încăpere se lăsă o tăcere îndelungată încărcată de electricitate. Tiger examină chipul prietenului său cu interes pătrunzător înainte de a traduce inspectorului şef întrebarea.

Acesta ridică receptorul unui telefon demodat, cu furcă dublă. Rosti ceva în el şi, după obieiul japonez, suflă puternic în microfon ca să se elibereze linia şi-apoi vorbi din nou de data asta mai pe larg. În timpul convorbirii repetă de câteva ori ”so desu ka!”, apoi puse receptorul în furcă. După ce termină de vorbit, Tiger se întoarse spre Bond scrutându-l cu aceeaşi privire pătrunzătoare.

— Individul e localnic. Are dosar la poliție. Din fericire a avut parte de o educație sumară, aşa că e cunoscut drept un bătăuş prostănac. Pe prima pagină şi-a notat misiunea pe care o avea de îndeplinit, care consta doar din urmărirea mea până la destinație, după care trebuia să raporteze totul stăpânului său. Pare puțin probabil să i se li pus la dispoziție fonduri pentru modalități de complicare costisitoare. Dar ce s-a întâmplat, Bondo-san? Ii cunoşti cumva pe oamenii aceştia?

James Bond râse. Era un râs care zgâria auzul; chiar şi pentru el însuşi sunase aspru şi fals în încăperea micuță. Se hotărî într-o clipă să păstreze pentru sine informațiile. Dacă dezvăluia identitatea doctorului Shatterhand cazul ar fi trecut pe canalele oficiale. Serviciile Secrete japoneze şi CIA ar fi năvălit în Fukuoka, Blofeld şi Irma Bunt ar fi fost arestați, iar lui James Bond i s-ar fi suflat prada de sub nas. Şi n-ar mai fi avut loc nici o răzbunare.

— Doamne Dumnezeule, nici vorbă! Atâta doar că am ceva cunoştințe despre descifrarea fizionomiilor. Când am văzut faţa omului ăluia, a fost ca şi

cum mi-ar fi călcat cineva pe mormânt. Am avut sentimentul că misiunea aceasta va fi decisivă pentru unul sau pentru celălalt dintre noi, fie că voi reuşi sau nu. Oricum nu va fi remiză. Dar deocamdată am câteva întrebări suplimentare cu care trebuie să vă necăjesc pe tine şi pe inspectorul şef. Sunt chestiuni mărunte, de detaliu, dar vreau să-mi iau absolut toate măsurile de prevedere

Tiger păru uşurat. Cruzimea animalică de pe chipul lui Bond era atât de diferită de chipul stoic şi ironic al lui Bondo-san cel pentru care ajunsese să simtă o 0 afecțiune atât de puternică!

— Cu plăcere, prietene. Sunt mulțumit de strădуința cu care te asiguri că totul este pus la punct înainte de a porni. Mă vei ierta dacă-ți citez un vechi proverb japonez. Sună aşa; „Un număr rezonabil de purici e benefic pentru un câine; altfel, câinele poate uita că e câine".

— Simpatic băiat, bătrînul Basho! zise Bond.

Capitolul 13

Kissy Suzuki

James Bond îşi petrecu restul dimineții mişcându-se ca un automat. În timp ce proba echipamentul ninja şi urmărea cum fiecare obiect este împachetat cu atenție în recipiente de plastic, mintea îi era absorbită în întregime de imaginea duşmanului său — acel Blofeld, gangsterul care fondase SPECTRE — Organizația executivă specială pentru contraspionaj, terorism, răzbunare şi extorcare — omul căutat de polițiile tuturor țărilor din NATO, cel care o omorâse cu aproape nouă luni în urmă pe Tracy, soția lui pentru mai puțin de o zi. În răstimpul celor nouă luni, acel geniu malefic inventase o altă modalitate de a colecționa moarte — după cum se exprimase Tiger. Acoperirea furnizată de identitatea doctorului elvețian Shatterhand, botanist bogat, era probabil una din multele pe care şi le construise cu înțelepciune de-a lungul anilor. Nici nu-i fusese prea greu — câteva plante foarte rare dăruite unor grădini botanice celebre, finanțarea câtorva expediții, toate susținute de gândul constant că într-o bună zi se va retrage din afaceri ca să-şi „cultive grădina". Şi ce mai grădină! Una care să fie o adevărată hârtie de muşte mortală pentru oameni, o sticluță cu otravă pentru cei care doreau să moară. Situată, desigur, în Japonia, țara cu cea mai mare rată a sinuciderilor din întreaga lume, cu o sete de nepotolit pentru lucruri bizare, crude şi înspăimântătoare! Pesemne că Blofeld îşi pierduse mințile, dar era o nebunie monstruoasă, calculată, distorsionarea unei minți ce fusese cu adevărat genială. Întregul concept diabolic era dus la îndeplinire la scara măreață în care îşi desfăşura deobicei acțiunile — scara lui Caligula, Nero, Hitler sau a oricărui alt inamic al umanității. Viteza de execuție îți tăia respirația, cheltuielile se cifrau la sume fabuloase, planificarea meticuloasă — inclusiv ideea folosirii societății Dragonul Negru, iar acoperirea impecabilă, asemeni celei furnizate de Clinica *Piz Gloria* la a cărei distrugere dăduse şi Bond o mână de ajutor, cu mai puțin de un an în urmă. Iar acum cei doi duşmani se întâlneau din nou față în față, însă de data aceasta David era pornit să-şi ucidă Goliatul — nu din datorie, ci dintr-o vrajbă sângeroasă. Şi cu ce arme? Doar cu mâinile goale, un briceag cu lama de şase centimetri şi un lanț subțire de oțel. Ei bine, folosise şi înainte arme similare şi îi fuseseră

de ajutor, iar factorul surpriză va avea un rol hotărâtor. Adăugă echipamentului o pereche de labe negre din cauciuc pentru înotat, o cantitate mică de carne uscată, tablete de benzedrină şi un recipient de plastic pentru apă. Apoi anunță că este gata.

Străbătură cu maşina strada principală coborând în port, unde barca cu motor a poliției îi aştepta la debarcader. Imediat ce urcară la bord ambarcațiunea porni şi traversă frumosul golf cu o viteză de douăzeci de noduri, ocolind apoi capul Genkai şi ieşind în larg. Tiger scoase sandvişuri şi o butelcă cu sake şi îşi luară prânzul admirând coastele zimțate, mărginite de plaje şi petice de verdeață Tiger îi arătă cu mâna o moviliță.

— Acolo e insula Kuro. Înveseleşte-te, Bondo-san! Pari preocupat. Gândeşte-te la toate fetele alea frumoase, goale-puşcă alături de care vei înota curând! Şi la Greta Garbo a Japoniei, cu care îți vei petrece nopțile!

— Şi la rechinii care s-au adunat deja când au aflat că voi înota până la castel!

— Dacă nu-i mănâncă pe cei din tribul *ama* de ce ar muşca dintr-un englez cu carne ațoasă şi tare? Priveşte cei doi vulturi pescari care înoată în cercuri ce se profila la orizont deasupra noastră! Sunt un augur excelent Dacă ar fi fost numai unul singur, soarta ți s-ar fi arătat mai puțin propice. Patru ar fi prevestit un dezastru, pentru că la noi patru are aceeaşi semnificație cu treisprezece la voi — cel mai rău număr din toate. Dar, Bondo-san, nu te amuză gândut că balaurul acela prostănac picoteşte netulburat în castelul lui, în timp ce Sfanțul Gheorghe se apropie în tăcere de el, străbătând valurile până la vizuina lui? Situația asta ar putea fi un subiect excelent pentru o stampă.

— Ai un simț al umorului foarte ciudat, Tiger.

— E doar diferit de al tău În majoritatea anecdotelor noastre apar dezastrul sau moartea. Eu nu sunt un povestitor profesionist, dar îți voi spune anectoda mea preferată. E vorba despre o fată care ajunge la un pod pentru folosirea căruia se plăteşte taxă îi aruncă paznicul o monedă de un sen care are valoare foarte mică şi îşi continuă drumul. Paznicul strigă după ea „Hei! Ştii că taxa pentru traversarea podului este de doi seni!" Fata îi răspunde: „Dar nu am de gând să traversez podul, ci doar să ajung la jumătatea lui şi apoi să mă arunc în râu".

Tiger hohoti cu poftă Bond zâmbi politicos.

— Trebuie s-o țin minte şi să le-o spun celor de la Londra. Or să se strice de râs auzind-o.

Moviliția de la orizont devenea din ce în ce mai mare, până se arătă la dimensiunile reale — o insulă vulcanică cu circumferința de aproximativ zece kilometri, cu stânci foarte abrupte şi un mic port în partea nordică în direcția opusă se vedea uscatul, cu mica peninsulă a doctorului Shatterhand ce înainta în mare şi zidul uriaş de fortăreață udat la bază de valurile care se spărgeau de el. Deasupra zidului se zăreau vârfurile copacilor şi, mai departe, profilate la orizont, ultimul etaj şi acoperişul castelului. Clădirea impresionantă îi aminti vag lui Bond de fotografiile închisorii Alcatraz făcute de la nivelul mării. Gândul la distanța de un kilometru pe care o va parcurge înotând în timpul nopții şi la zidul pe care-l avea de escaladat ca un păianjen negru îl făcu să se cutremure uşor. O alungă din minte şi îşi concentră atenția asupra insulei Kuro.

Părea alcătuită din rocă vulcanică neagră, dar era acoperită de vegetație bogată până în vârf, unde pe o stâncă mică se vedea un soi de far din piatră. După ce ocoliră porțiunea de uscat ce alcătuia unul din brațele golfului, dădură cu ochii de un sătuc mic şi înghesuit şi de un ponton. În largul mării se vedeau vreo treizeci de bărci de pescuit. Copii goi se jucau printre bolovanii netezi şi negri semănați de-a lungul țărmului ca nişte hipopotami adormiți, pe care erau întinse la uscat plase verzi de pescuit. Era o imagine frumoasă şi delicată, cu o atmosferă uşor ireală de basm, pe care o poți întâlni în comunitățile mici de pescari de pe tot cuprinsul lumii. Bond simți imediat că locul acela îi devine drag, ca şi cum ar fi sosit la o destinație unde era aşteptat de multă vreme şi unde avea să fie întâmpinat cu căldură şi prietenie.

Un grup de săteni, bărbați vârstnici, gravi, cu trupuri noduroase şi expresia serioasă pe care o adoptă oamenii simpli în ocazii importante, conduşi de preotul *shinto*, se adunase pe ponton ca să-i întâmpine. Preotul era înveşmântat în hainele de ceremonie — un chimono negru cu roşu cu mâneci foarte largi şi lungi, un soi de fustă turcoaz croită în clini largi pe dedesubt şi tichia tradițională neagră, lucioasă, de forma unui con retezat. Omul emana o demnitate simplă şi o stăpânire de sine deosebită, era de vârstă mijlocie şi avea față rotundă, ochelari rotunzi şi o gură severă cu buze subțiri. Ochii şireți îi cântăriră unul câte unul în timp ce coborau pe țărm, dar se opriră cel mai mult asupra lui Bond. Inspectorul şef Ando fu întâmpinat cu prietenie şi respect. Bond reflectă în mod cu totul ireverențios că insula se afla sub jurisdicția lui şi el era cel care aproba eliberarea permiselor de pescuit, dar trebui să admită că deferența plecăciunilor nu era exagerată şi că avea noroc să se afle sub protecția lui. După schimbul de saluturi porniră să urce un drumeag pietruit până la casa preotului, o clădire modestă şi uzată de vreme ridicată din piatră şi lemn adus de ape. Intrară şi se aşezată în arc de cerc, față în față cu preotul, pe podeaua imaculată Inspectorul şef ținu un discurs lung punctat de exclamații serioase *Hai*! şi *Ah, so desu ka!* de către preot, ai cărui ochi gânditori se opreau din când în când asupra lui Bond. Când sfârşi, preotul îşi ținu şi el discursul, pe care Ando şi Tiger îl ascultară cu mare deferență. Urmă apoi replica lui Tiger, după care întreaga chestiune se încheie — cu excepția inevitabilului ceai.

Bond îl întrebă pe Tiger cum fusese explicată prezența şi misiunea lui. Acesta îi răspunse că n-ar fi avut nici un rost să-l mintă pe preot, care era un om cu minte ageră şi subtilă aşa că i se spusese adevărul aproape în întregime. Preotul îşi exprimase regretul pentru măsurile extreme la care erau obligați să recurgă dar se arătă de-acord că domeniul ce se întindea de cealaltă parte a mării era un loc malefic, iar proprietarul lui se afla în slujba diavolului. În atare condiții, binecuvânta proiectul lor şi-i acorda lui James Bond permisiunea să locuiască pe insulă în perioada minimă de timp neceară pentru îndeplinirea misiunii

Preotul va invita familia Suzuki să-l întâmpine în mod onorabil, iar bătrânilor satului li se va spune că Bond e un faimos antrolopog gaijin venit să studieze modul de viață al triburilor *ama*. În consecință englezul trebuia să-l studieze, iar preotul îl ruga că o facă într-o manieră sinceră.

— Asta înseamnă îi explică Tiger cu un rânjet răutăcios, că nu trebuie să te culci cu localnicele.

Seara se întoarseră pe ponton. Marea avea culoarea ardeziei şi era calmă. Micile bărci, decorate cu steguleţe colorate ce anunţau că ziua de pescuit fusese foarte rodnică se apropiau de ţărm. Întreaga populaţie a insulei, probabil vreo două sute de suflete, se aiiniase pe plajă pentru a saluta eroinele zilei. Cei mai vârstnici purtau în mâini şaluri şi pături grijuliu împăturite, în care fetele se înfăşurau ca să se încălzească în drumul spre casă unde, îi spusese Tiger, aveau să facă băi fierbinţi pentru a-şi restabili circulaţia sângelui şi a-şi curăţa pielea de sare. Seara la opt vor dormi deja, mai spusese el, căci în zori ieşeau din nou pe mare.

— Va trebui să-ţi modifici programul, Bondo-san, zise el plin de înţelegere. Şi modul de viaţă. Cei din tribul *ama* trăiesc foarte frugal, foarte ieftin, căci veniturile lor sunt mici — nu mai mari decât preţul căpătat pe lacrimile unei vrăbii, după cum obişnuim noi să spunem. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii foarte politicos cu părinţii, mai ales cu taţii! Cât despre Kissy...

Propoziţia pluti în aer, neterminată.

Mâini îndatoritoare se întindeau spre fiecare ambarcaţiune şi o trăgeau cu strigăte vesele pe pietrişul negru de pe ţărm Albii mari din lemn fură ridicate din ele şi duse spre capătul opus la plajei, unde se vedea un soi de piaţă improvizată şi unde, după spusele lui Tiger, *awabi* erau verificate şi li se stabilea preţul. Între timp, grupul chicotitor de fete vesele rămăsese în apa puţin adâncă din apropierea ţărmului, aruncând priviri furişe spre cei trei străini de pe ponton.

Lui Bond i se părură toate atrăgătoare şi vesele în lumina dulce a serii — sânii lor mici şi mândri, fesele lucioase cu muşchii frumos evidenţiaţi între care se strecura fâşia subţire de material ce susţinea triunghiul negru de bumbac din faţă, cureaua rezistentă din jurul taliei cu şirul ei de greutăţi ovale prin care era trecută o tijă de oţel bine ascuţită, pânza albă cu care-şi prinseseră părul încâlcit, ochii râzători şi buzele ce fremătau mulţumite de norocul avut peste zi.

În momentul acela, Bond simţi că aşa trebuie să arate lumea adevărată, viaţa adevărată şi se simţi ruşinat de înfăţişarea lui de orăşean, ca şi de planurile tenebroase cu care pusese piciorul pe insulă.

Una dintre fete, ceva mai înaltă decât restul, părea că nu dea atenţie nici bărbaţilor, nici bărcii cu motora poliţiei înconjurată de grupul gălăgios, aceasta străbătu cu pas lung şi studiat fâşia de pietriş negru şi urcă pe plajă. Aruncă peste umăr o remarcă şi fetele se porniră iar pe chicotit, acoperindu-şi gura cu mâinile. O femeie vârstnică se apropie imediat de ea, o înfăşură cu o pătură aspră, cafenie şi grupul se împrăştie.

Femeia vârstnică şi cea tânără se îndreptară spre piaţă cea tânără vorbind cu însufleţire, cea vârstnică ascultând-o atentă şi dând din când în când din cap. Le aştepta preotul, în faţa căruia se înclinară adânc. Acesta le vorbi îndelung, în timp ce ele îl ascultau cu smerenie, aruncând câte o privire spre bărbaţii de pe ponton. Fata se înfăşură mai strâns în pătură. Bond bănuise deja, dar acum ştia cu certitudine: aceea era Kissy Suzuki.

Cele trei persoane — preotul splendid înveşmântat, nevasta de pescar cu chipul cafeniu şi zbârcit ca o nucă şi fata înaltă goală înfăşurată în pătura ei ponosită se apropiará de ponton în mod cu totul ciudat, alcătuiau un trio omogen, iar preotul dădea impresia că ar putea fi tatăl. Femeile se opriră în

timp ce preotul făcu încă vreo câțiva paşi, se înclină în fața lui Bond şi i se adresă Tiger traduse:

— Spune că tatăl şi mama lui Kissy Suzuki sunt onorați să te primească în locuința lor umilă pentru care îşi cer iertare că e atât de sărăcăcioasă. Regretă că nu sunt familiarizați cu obiceiurile occidentale, dar fiica lor cunoaşte bine limba engleză ca rezultat al şederii ei în America şi va avea grijă să le transmită dorințele tale. Preotul întreabă dacă ştii să manevrezi o barcă cu vâsle. Tatăl, care până acum a vâslit barca fiicei lui, suferă de reumatism şi ar însemna un ajutor enorm pentru familie dacă ai binevoi să-i iei locul.

Bond se înclină şi spuse:

— Te rog să-i spui sfinției sale că sunt deosebit de recunoscător pentru intervenția pe care o face în sprijinul meu. Voi fi foarte onorat să am un loc unde să-mi pun capul în casa lui Suzuki-san. Nevoile mele sunt foarte modeste şi sunt adept al stilului de viață japonez. Voi fi mai mult decât încântat să vâslesc barca familiei sau să ajut la treburile casei în orice alt fel.

Apoi adăugă pe şoptite:

— Tiger, s-ar putea să am nevoie de ajutorul oamenilor ăstora când va veni vremea. Mai ales de al fetei. Cât de multe pot să-i spun?

— Foloseşte-ți discreția îi şopti Tiger. Preotul ştie deja, aşa că poate afla şi fata. Nu-ți fi griji, căci nu va duce vorba mai departe. Acum apropie-te şi lasă-l pe preot să facă prezentările. Nu uita că aici vei purta numele Taro, care înseamnă „primul fiu" şi Todoroki, care înseamnă „Tunet". Pe preot nu-l interesează numele tău adevărat. I-am spus că e o traducere aproximativă a numelui tău englezesc. N-are importanță, pentru că nimănui n-o să-i pese. Dar va trebui să adopți o personalitate oarecum asemănătoare cu cea japoneză când vei trece dincolo. Numele acesta apare pe cartea ta de identitate şi pe legitimația de la sindicatul minerilor din Fukuoka Aici nu trebuie să-ți bați capul că toate astea fiindcă eşti printre prieteni. Dacă eşti prins dincolo, vei arăta cartea de vizită pe care scrie că eşti surd şi cretin. Bine?

Tiger rămase să vorbească cu preotul, iar Bond porni înainte spre cele două femei. Se înclină în fața mamei dar îşi aminti la timp să nu facă totuşi o plecăciune prea adâncă, fiindcă era doar o femeie, apoi se întoarse spre fată.

Aceasta râse veselă. Nu-şi ciufuli bretonul, nici nu chicoti, ci râse sincer.

— Nu trebuie să te înclini în fața mea iar eu nu mă voi înclina niciodată în fața ta spuse ea şi îi întinse mâna în maniera occidentală. Mă bucur să te cunosc. Numele meu e Kissy Suzuki. Mâna fetei era rece ca gheața

— Eu mă numesc Taro Todoroki îmi pare rău căte-am ținut aici atâta timp. Ai mâinile reci aşa că ai nevoie să faci o baie fierbinte. E foarte amabil din partea familiei tale să mă accepte ca oaspete, dar nu vreau să vă fiu o povară. Eşti sigură că e în regulă?

— Orice spune *kannushi-san*, preotul, este în regulă. Şi să ştii că nu e prima oară când mi-e frig. După ce-ți închei întrevederea cu distinşii tăi prieteni, mama şi cu mine vom fi încântate să te conducem acasă la noi. Sper că te pricepi la curățatul cartofilor.

Bond era de-a dreptul încântat şi mulțumea fierbinte cerului că dăduse în sfârşit peste o fată sinceră şi deschisă că scăpase de plecăciuni şi sâsâieli.

— Mi-am luat licența în curățatul cartofilor. Sunt puternic, serviabil şi nu sforăi. La ce oră ieşim cu barca pe mare?

— Pe la cinci şi jumătate, când răsare soarele. Poate că-mi vei aduce noroc. Cochiliile de *awabi* nu sunt foarte uşor de găsit. Azi am avut o zi bună şi am câştigat cam treizeci de dolari, dar nu e aşa de fiecare dată.

— Nu prea ştiu să socotesc banii în dolari. Să spunem zece lire sterline.

— Dar englezii nu sunt acelaşi lucru cu americanii? Nu aveți aceiaşi bani?

— Suntem foarte asemănători, dar total diferiți.

— Chiar aşa?

— Ai vrut să spui *Ah, so desu ka*? spuse Bond şi izbucniră amândoi în râs.

— Ai fost bine instruit de bărbatul important din Tokio. Poate ai vrea acum să-ți iei la revedere de la ei ca după aceea să ne putem duce acasă. Locuința noastră se află la celălalt capăt al satului

Preotul, inspectorul şef şi Tiger stăteau de vorbă ostensibil indiferenți la discuția dintre Bond şi fată. Mama stătuse într-o atitudine umilă dar urmărise cu ochi şireți expresia de pe fețele celor doi. Bond se înclină din nou în fața ei şi se întoarse la cei trei bărbați.

Schimbul de saluturi fu scurt. Amurgul se lăsa deasupra mării şi discul portocaliu al soarelui îşi pierduse deja strălucirea în ceața înserării. Motorul bărcii poliției fusese deja pornit şi țevile de eşapament gâlgâiau înăbuşit. Bond îi mulțumi inspectorului şef şi primi la rându-i urări de noroc deplin în îndeplinirea onorabilei sale misiuni. Chipul lui Tiger era serios. Îi luă lui Bond mâna într-ale lui — gest cu totul neobişnuit pentru un japonez.

— Bondo-san, sunt convins că vei reuşi, de aceea nu-ți voi ura noroc. N-o să-ți spun nici *sayonara*, la revedere, ci voi rosti un simplu *banzai*! şi-ți voi face acest mic dar, în cazul când zeii se vor încrunta asupra aventurii tale şi lucrurile vor merge rău, foarte rău, chiar dacă nu din vina ta.

Scoase din buzunar o cutiuță şi i-o întinse. Bond o scutură uşor şi o deschise. Înăuntrul ei era o pastilă lunguiață, de culoare maro. Izbucni în râs şi i-o întinse înapoi.

— Nu, Tiger, mulțumesc mult! După cum a spus Basho, sau aproape a spus, „Trăieşti doar de două ori". Dacă mă întâlnesc cu a doua mea viață, prefer să o privesc în față, nu să-i întorc spatele. Dar îți mulțumesc pentru gândul bun şi pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Homarul ăla viu a fost cu adevărat delicios. Abia aştept să mănânc pe sărurate alge cât stau aici. Pe curând! Ne vedem peste vreo săptămână.

Tiger coborî în barcă şi imediat motorul îşi mări turațiile. Pe când făcea o curbă largă la ieşirea din golf, Tiger ridică mâna şi-o coborî brusc, cu o mişcare ce sugera tăierea unui cap. După câteva clipe, ambarcațiunea se făcu nevăzută îndărătul digului înalt.

Bond se întoarse spre țărm Preotul plecase.

— Vino odată, Todoroki-san! îi ceru Kissy nerăbdătoare. Kanushi-san spune că trebuie să te tratez ca pe un camarad, ca pe-un egal. Dă-mi te rog să-ți duc una din genți. De dragul sătenilor care ne vor urmări cu ochii în patru, vom adopta un comportament oriental în public.

Bărbatul înalt cu piele cafenie, părul tuns cu breton şi sprâncene oblice, fata cea înaltă şi femeia vârstnică o luară de-a lungul țărmului, cu umbrele lor ascuțite, japoneze, precedându-i pe pietrişul neted de culoare neagră.

Capitolul 14

O zi de aur

Zorile învăluiseră totul într-un abur dulce, de aur şi azur. Bond ieşi afară, îşi mâncă brânza de soia cu orez şi îşi bău ceaiul stând pe pragul imaculat al căsuței construită din lespezi de piatră şi lemn în timp ce înăuntru familia sporovăia precum nişte vrăbii gureşe şi femeile îşi vedeau de treburile casnice.

I se dăduse camera de onoare, un mic salon unde văzu rogojini tatami, câteva piese modeste de mobilier, altarul casei şi un greier închis într-o cuşcă minusculă „ca să-ți țină de urât", îi explicase Kissy. Aici i se întinsese aşternutul pe podea şi încercase pentru prima oară, cu un oarecare succes, să doarmă cu capul pe tradiționala pernă de lemn. Cu o seară înainte, tatăl, un om cu barbă căruntă, chip emaciat, mâini cu articulații deformate şi ochii strălucitori de veveriță râsese cu el şi de el în timp ce Kissy traducea relatarea unora dintre aventurile lui cu Tiger, iar atmosfera dintre ei a fost de la bun început lipsită de orice urmă de tensiune sau stânjeneală. Preotul spusese că străinul trebuia tratat ca un membru al familiei şi, în ciuda faptului că înfățişarea şi parte din manierele lui păreau ciudate, Kissy se pronunțase deja oficial în favoarea lui, iar părinții ei adoptaseră aceeaşi atitudine. La ora nouă când pe cer începuse să se ridice o lună pe trei-sferturi, tatăl se înclină în fața lui şi îl condusese în spatele casei. Acolo îi arătă mica colibă de lemn cu groapă săpată în pământ şi pagini din Asahi Shimbun rupte ordonat în patru şi prinse într-un cui şi atunci ultimele lui temeri nemărturisite în legătură cu insula se risipiră. La lumina tremurătoare a lumânării, văzu că locul e la fel de imaculat ca şi întreaga casă şi măcar suficient de igienic. După ce mişcările din celelalte două încăperi conteniră, Bond adormi mulțumit şi dormi ca mort.

Kissy ieşi din casă. Purta un soi de cămaşă de noapte din bumbac alb şi îşi legase cu o batistă albă valurile întunecate ale părului des. Îşi prinsese echipamentul, greutățile şi țepuşa plată şi ascuțită de oțel pe deasupra, iar brațele şi picioarele îi erau goale. Probabil că pe chipul lui se citise atât de vădit dezamăgirea, încât fata îl tachină râzând:

— Aceasta e rochie ceremonială pentru scufundări în prezența străinilor importanți. *Kanushi-san* m-a instruit s-o port în prezența ta — în semn de respect, desigur!

— Kissy, eu cred că-mi serveşti gogoşi Motivul adevărat pentru care te-ai echipat astfel este temerea că goliciunea ta ar stârni gânduri neonorabile în mintea mea de occidental profan. Să ştii că e o bănuială cu totul nefondată. În orice caz, accept delicatețea cu care-mi respecți susceptibilitățile. Acum haide să lăsăm palavrele şi să pornim. Azi vreau să batem recordul la cules de *awabi*. Care-i pragul pe care trebuie să-l atingem?

— Cincizeci ar fi bine. O sută ar fi minunat. Dar, în primul rând tu trebuie să vâsleşti bine şi să nu mă laşi să mă înec. Şi să fii bun cu David.

— Cine-i David? întrebă el, cuprins brusc de gelozie la gândul că nu va fi singur cu fata.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

Kissy se întoarse în casă, de unde aduse o albie mare din lemn de balsa şi un colac mare de frânghie cu grosimea de jumătate de centimetru, fină şi

foarte rezistentă. Îi dădu frânghia lui Bond îşi săltă albia pe şold şi o porni pe cărarea îngustă ce ducea spre plajă. Cărarea cobora în pantă lină spre un golfuleț pe malul căruia fusese trasă o singură barcă, acoperită cu trestii uscate ca să fie protejată de soare. Bond înlătură trestiile şi le puse grămadă deoparte, apoi trase până în mare ambarcațiunea simplă, confecționată de localnici. Barca era construită dintr-un lemn greu, se scufunda destul de mult dar avea stabilitate în apa transparență, cu fundul abrupt. Puse frânghia şi albia în barcă. În timpul ăsta, Kissy se dusese în cealaltă parte a golfulețului şi scoase de sub unul din bolovani capătul unei corzi de oțel pe care începu s-o fluture uşor, scoțând în acelaşi timp un fluierat uşor. Spre mirarea lui Bond, apa golfului începu să se agite şi un cormoran mare şi negru străbătu ca un glonț valurile, oprindu-se pe plajă la picioarele lui Kissy, unde începu să-şi mişte capul în sus şi-n jos, sâsâind aparent furios. Dar fata se aplecă mângâie capul şi gâtul întins al păsării şi începu să-i vorbească veselă. Se îndreptă spre barcă continuând să agite coarda în aer, iar cormoranul o urmă greoi. Nu-i dădu nici o atenție lui Bond, ci săltă caraghios peste marginea bărcii, se cățără pe băncuța scundă de la prora, unde se aşează maiestuos şi începu să-şi ciugulească penele de pe piept cu ciocul lung şi curbat, deschizându-şi din când în când aripile pe toată lungimea lor de un metru şi jumătate şi fluturându-le uşor, cu grație. După ce se mai scutură o dată din tot corpul, se aşează liniştit şi se întoarse spre mare, cu gâtul dat pe spate ca şi cum s-ar fi pregătit de atac, cercetând cu aer de suveran orizontul.

Kissy se urcă în barcă cu genunchii îndoiți cuminte între picioarele întinse ale englezului, care aşează vâslele grele în lăcaşurile lor şi începu să vâslească cu forță şi ritm egal, îndreptându-se spre nord.

Observă că coarda de care legat cormoranul lui Kissy se termina cu un inel de alamă cu diametru de cinci centimetri, trecut la baza gâtului păsării şi îşi spuse că era probabil unul din faimoşii cormorani pescari ai japonezilor. O întrebă despre el.

-L-am găsit cu trei ani în urmă pe când era doar un pui. Avea aripile pline de ulei, aşa că l-am curățat, l-am îngrijit şi l-am legat cu coarda asta cu inel. Pe măsură ce creştea, i-am schimbat inelul cu unul mai larg. A învățat că are voie să înghită peştii mici, dar pe cei mari îi aduce în cioc la suprafață şi mi-i dă mie fără să protesteze, motiv pentru care îl recompensez uneori cu câte unul mare. Înoată mult alături de mine şi-mi ține de urât. Uneori te simți singur pe fundul mării mai ales în zilele când apa e întunecată. Va trebui să ții de capătul corzii şi să ai grijă de el când vine la suprafață. Astăzi îi este foame, căci nu a ieşit pe mare de trei zile din pricină că tata n-a putut vâsli barca. Eu am ieşit în larg cu nişte prieteni. Aşadar, pentru el e un adevărat noroc că ai venit pe insulă.

— Deci ăsta-i David?

— Da L-am numit aşa după singurul om din Hollywood de care mi-a plăcut, din întâmplare englez. Îl cheamă David Niven şi e un faimos actor şi producător. Ai auzit de el?

— Sigur că da. I-aş îndesa cu plăcere nişte resturi de peşte pe gât pentru bucuria care mi-a provocat-o cealaltă încarnare a lui. Începuse să-i curgă transpirația de pe față şi de pe piept, ajungându-i până la slip. Kissy îşi desfăcu batista de pe cap, se aplecă spre el şi-l şterse uşor cu părul. Bond îi zâmbi şi-i amănunți cu privirea ochii migdalați, nasul minuscul şi gura ca un

boboc de floare, pe care le vedea pentru prima oară de la o distanță atât de mică. Nu se machiase deloc, dar nici nu era nevoie, căci avea tenul de culoarea şi textura unei piersici aurii, destul de obişnuit la fetele japoneze. Părul eliberat din batistă era negru cu reflexe castanii, se vălurea în bucle mari şi fusese tuns pe frunte într-un breton ce se oprea deasupra sprâncenelor fine, ce nu păreau să fi 0 fost pensate vreodată. Avea dinții albi şi egali, care nu se vedeau dintre buze mai mult decât ai unei europene — semn că scăpase de prognatismul care strică atât de multe din chipurile japonezilor. Brațele şi picioarele îi erau lungi şi mai puțin masculine decât ale majorității japonezelor şi cu o zi înainte Bond observase că sânii şi fesele îi erau ferme şi mândre, iar stomacul aproape plat. Într-un cuvânt, avea o siluetă frumoasă şi elegantă, egală cu a oricăreia dintre dansatoarele de cabaret văzute de el în Tokio. Dar avea mâinile şi picioarele aspre şi zgâriate de la muncă iar unghiile degetelor de la mâini şi de la picioare, deşi tăiate scurt, erau rupte şi ciobite. Bond găsi lucrul acesta înduioşător, căci *ama* înseamnă „fata mării" sau „bărbatul mării" şi Kissy purta cu mândrie semnele veşnicei competiții în care intra cu creaturile indiferente ale adâncurilor. În schimb, pielea ei, care te-ai fi aşteptat să fie uscată şi aspră din pricina sării, strălucea cu o tentă aurie de sănătate şi vitalitate. Dar farmecul şi sinceritatea privirilor şi zâmbetului ei, împreună cu naturaleța deplină — ca atunci, de pildă când îi uscase cu părul pieptul şi fața — fură cele care îl vrăjiră cu adevărat. În clipa aceea îşi spuse că nimic nu ar fi fost mai minunat decât să-şi petreacă tot restul vieții vâslindu-i barca spre largul mării în timpul zilei şi întorcându-se împreună cu ea într-o căsuță imaculată la căderea serii.

Ridică din umeri şi alungă toana din minte. Mai erau doar două zile până la luna plină şi-atunci trebuia să se întoarcă la realitate, la viața întunecată şi murdară pe care alesese s-o ducă. Dar alungă imediat şi gândul acesta. Ziua aceea şi următoarea vor fi zile furate, petrecute doar cu Kissy, cu barca pasărea şi marea. Va trebui să aibă grijă să fie frumoase şi norocoase pentru ea şi pentru recolta ei de cochilii.

— Nu mai avem mult. Ai vâslit foarte bine, spuse ea arătând spre dreapta, unde restul ambarcațiunilor *ama* erau răspândite pe suprafața oceanului. La noi se practică obiceiul „primul venit, primul servit" când e vorba de locurile pe care ni le alegem. Astăzi putem să mergem până la un recif pe care-l cunoaştem cei mai mulți dintre noi şi să ne încercăm norocul acolo. Stratul de alge de pe corali e gros şi cu asta se hrănesc *awabi*. Trebuie să mă scufund mult, vreo doisprezece metri, dar eu pot sta sub apă aproape un minut, aşa că am timp suficient să culeg doi-trei *awabi* dacă găsesc. E doar o chestiune de noroc şi de pipăit cu mâinile prin stratul de alge, fiindcă rareori îi poți vedea. Îi simți doar şi-i dizloci de pe stâncă cu asta, îi arătă ea țepuşa plată. După o vreme, va trebui să mă odihnesc. Atunci poate ți-ar face plăcere să tu scufunzi şi tu, bine? Mi-au spus că eşti un bun înotător, aşa că am adus un vizor de-al tatei. Umflăturile astea de pe lături trebuie apăsate pentru a regla presiunea dintre sticlă şi ochi. Poate că la început nu vei reuşi să rezişti prea mult, dar te vei deprinde repede. Cât timp stai pe insulă?

— Mă tem că numai două sau trei zile.

— Oh, ce păcat! Ce-o să ne facem David şi cu mine fără vâslaş?

— Poate că tatăl tău se va simți mai bine.

— Aşa sper şi eu. Trebuie să-l duc la o cură la unul dintre vulcanii de pe insula mare, altfel aş fi obligată să mă mărit cu unul din bărbaţii de-aici. Nu e prea uşor, căci n-am de unde să aleg şi-n plus, pentru că am rămas cu nişte bani în urma filmului făcut în America şi cum în Kuro e mare sărăcie, bărbatul respectiv m-ar putea dori de soţie din motive necinstite. Şi ar fi foarte trist. De unde să ştie omul ce-l aşteaptă?

— Poate că ar fi mai bine să te întorci în lumea filmului?

— Niciodată! izbucni ea cu înflăcărare. Nici nu vreau să aud! S-au purtat dezgustător cu mine la Hollywood. Au crezut că, fiind japoneză, sunt un soi de animal şi că trupul meu poate aparţine oricui. Nimeni nu m-a tratat onorabil, cu excepţia lui Niven.

Kissy clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să alunge amintirile supărătoare şi-apoi rămase tăcută. După o vreme continuă;

— Nu. Voi rămâne pe insulă pentru tot restul vieţii mele. Iar zeii îmi vor rezolva problemele, aşa cum au făcut-o astăzi, încheie ea cu un zâmbet.

Privi atentă suprafaţa mării şi-l anunţă:

— Mai avem vreo sută de metri.

Se ridică în picioare şi, ţinându-şi perfect echilibrul în ciuda hulei, începu să-şi lege capătul frânghiei în jurul taliei şi să regleze presiunea vizorului.

— Nu uita, ţine frânghia întinsă bine şi când o simţi scuturându-se mă tragi afară imediat. Va fi un efort considerabil pentru tine, dar o să-ţi masez spatele diseară, când ajungem acasă. Să ştii că mă pricep foarte bine, am exersat din belşug pe spinarea tatălui meu. Opreşte!

Bond ridică vâslele din apă cu o mişcare elegantă. În spatele lui, David începusă-şi schimbe greutatea de pe-un picior pe altul, să-şi întindă gâtul şi să sâsâie nerăbdător. Kissy legă albia de lemn cu o funie scurtă şi o lăsă pe apă. Apoi făcu un salt elegant şi se scufundă, ţinându-şi rochia albă între genunchi ca să nu plutească împrejurul ei. Imediat se scufundă şi David, care dispăru în adâncuri fără să tulbure câtuşi de puţin suprafaţa mării. Coarda de oţel, al cărei capăt fusese legat de bancheta pe care şedea Bond, începu să se desfăşoare cu rapiditate. Se ridică în picioare cu încheieturile cam amorţite şi luă de jos capătul frânghiei de care era legată Kissy. După câteva clipe, capul vesel al fetei apăru la suprafaţă.

— Da, e frumos acolo jos!

Se odihni în apă şi începu să scoată un şuierat profund prin buzele strânse — Bond bănui că astfel îşi umple plămânii cu aer la capacitatea lor maximă.

După aceea flutură scurt o mînă îşi băgă capul sub apă şi cu o arcuire amplă a şoldurilor care oferi imaginea fugară a slipului sumar conturat de rochia udă dispăru sub apă ca o fantomă albă plutitoare, luând-o drept în jos cu picioarele mişcându-se într-un craul rapid pentru a mări efectul greutăţilor.

Bond rămase în picioare, privindu-şi neliniştit ceasul David apăru lângă barcă purtând în cioc un peşte argintiu de vreo două kilograme. La naiba cu pasărea! Nu avea timp de pierdut cu recuperatul peştelui din ciocul lung şi ascuţit. Dar, cu o privire dispreţuitoare, cormoranul aruncă peştele în albia plutitoare şi dispăru din nou, ca un proiectil negru.

Cincizeci de secunde! Tresări agitat când simți frângia scuturându-se şi trase din răsputeri. Fantoma cea albă apăru din adâncurile limpezi şi Bond observă că-şi ține mâinile pe lângă corp, ca să-şi accentueze forma hidrodinamică a corpului. Ieşi la suprafață chiar lângă barcă şi îi arătă două cochilii mari, pe care apoi le puse în albie. Se apucă de marginea bărcii să-şi recapete respirația, iar el îi admiră sânii fermi, conturați limpede pe sub materialul ud şi subțire. Îi zâmbi scurt, îşi reluă şuieratul şi cu aceeaşi arcuire incitantă a şoldurilor, dispăru în apă.

Aşa trecu o oră. Bond se obişnuise cu rutina şi avea timp să privească barca cea mai apropiată de-a lor. Ambarcațiunile erau răspândite pe o suprafață de cam doi kilometri pătrați, care răsuna neîncetat de şuieratul straniu, ca de pasăre marină, scos de fetele ce se scufundau. Barca cea mai apropiată se afla la aproximativ o sută de metri distanță, aşa că putea să urmărească nestingherit tânărul care trăgea funia, aparițiile ocazionale ale trupului auriu şi lucios ca o focă al scufundătoarei şi să le audă sporovăiala voioasă de fiecare dată când aceasta ieşea la suprafață. Spera că n-o să se facă de râs când îi va veni vremea să se scufunde. Sake şi țigări! Nu era deloc un amestec benefic pentru condiția fizică a omului!

Grămada de *awabi* sporea încet pe fundul albiei şi printre ei săltau vreo doisprezece peşti argintii. Bond se apleca din când în când şi recupera câte unul de la David. O dată scăpă din mână peştele alunecos şi pasărea trebui să se scufunde din nou după el. De data asta se alese cu o privire şi mai disprețuitoare din ochii de culoarea turcoazelor.

În scurt timp se întoarse şi Kissy la suprafață, epuizată. Se urcă în barcă, de data aceasta fără prea mare eleganță, îşi smulse batista din cap şi vizorul de pe ochi şi rămase la pupa gâfâind uşor. După ce-şi recăpătă suflul, ridică privirea şi râse fericită.

— Cu ăsta fac douăzeci şi unu. Foarte bine. Acum pune-ți greutățile, ia țepuşa şi du-te să vezi cu ochii tăi cum e acolo jos. Dar să ştii că te trag afară după treizeci de secunde. Dă-mi ceasul tău. Şi te rog să nu-mi pierzi *tegame*, țepuşa, pentru că altfel ziua noastră de pescuit se va încheia.

Prima scufundare a lui Bond se dovedi destul de stângace. Cobori prea încet, aşa că abia avu timp să privească întinderea acoperită de alge şi semănată din loc în loc cu bolovani negri şi aglomerări de posidonia când simți că e tras la suprafață. Trebui să recunoască față de sine însuşi că plămânii lui erau într-o formă jalnică dar îl mulțumi faptul că reuşise să zărească un bolovan promițător, plin de alge. La a doua scufundare se duse direct acolo, se prinse de el cu o mână şi cu cealaltă începu să pipăie atent. Descoperi ovalul neted al cochiliei, dar Kissy îl trase din nou la suprafață înainte să scoată țepuşa. La a treia scufundare reuşi să ia cochilia, iar fata râse încântată când îl văzu dându-i drumul în albie. Reuşi să se scufunde vreo jumătate de oră însă după aceea începură să-l doară plămânii şi corpul lui deveni conştient de răceala de octombrie a mării. Ultima dată ieşi la suprafață în acelaşi timp cu David, care trecu pe lângă el ca o torpilă neagră cu faruri turcoaz şi îi ciuguli uşor părul din creştet în semn de aprobare când îl văzu punând a cincea cochilie în albie.

Kissy era de-a dreptul încântată de el. Luă din barcă un chimonou aspru, cafeniu, cu care îl şterse bine în timp ce stătea cu capul în jos şi se străduia să-şi recapete respirația. În timp ce el se odihnea fata trase albia în

barcă şi-i goli conținutul pe fundul ei. Apoi scoase un cuțit tăie unul din peşti în două şi-l hrăni pe David care zbura încetişor în jurul ei aşteptându-şi răsplata. Cormoranul înghiți lacom peştele, se aşează şi se apucă să-şi ciugulească penele mulțumit.

Mai târziu făcută o pauză şi luară prânzul-orez în care erau amestecate bucățele mici de peşte şi alge uscate care aveau gustul spanacului sărat. După aceea se odihniră puțin pe fundul bărcii şi reluară scufundările până la ora patru, când o briză rece venită de nicăieri se interpuse între ei şi căldura soarelui, anunțându-i că venise vremea să pornească spre casă. Kissy urcă pentru ultima dată în barcă şi scutură uşor de câteva ori coarda de oțel a lui David. Acesta ieşi la suprafață destul de departe de barcă şi, ca şi cum acesta ar fi fost obiceiul lui de fiecare zi, se ridică în aer şi plană în cercuri largi deasupra lor, apoi coborî la barcă şi se prinse cu ghearele de marginea ei. Apoi se duse cuminte pe băncuța lui şi-şi întinse aripile magnifce să se usuce, aşteptând în această ținută regală ca vâslaşul personal să-l ducă înapoi acasă, în golful lui.

Kissy se schimbă în chimonoul cafeniu şi îşi uscă trupul. Anunță că prada lor număra şaizeci şi cinci de *awabi*, ceea ce era de-a dreptul minunat. Bond găsise cincisprezece dintre ele, ceea ce era onorabil pentru o primă încercare. Ridicol de mulțumit de el însuşi, Bond o porni spre insula care, din pricina faptului că barca fusese dusă în permanență de curenți, se vedea doar ca o moviliță la orizont, îşi intră treptat în ritm şi vâsli cu mişcările lejere şi aparent lipsite de efort ale unui vâslaş profesionist.

Îl dureau mâinile şi avea senzația că spatele lui fusese bătut sistematic cu un îmblăciu, pielea umerilor începuse să-l usture de la soare, dar se consolă cu gândul că nu făcuse decât ceea ce ar fi fost oricum obligat să facă — anume să se antrezene pentru escaladare şi înot, aşa că îşi luă din când în când răsplata din ochii zâmbitori ai lui Kissy care nu-l părăseau nici o clipă şi pe care soarele gata să apună îi aurea dându-le o nuanță fermecătoare. Movilița deveni movilă, movila deveni insulă şi iată că ajunseră în sfârşit acasă.

Capitolul 15

Cei şase gardieni

A doua zi a fost la fel de aurie şi recolta de *awabi* numără şaizeci şi opt de exemplare, în bună măsură mulțumită abilităților de scufundător ale lui Bond, simțitor îmbunătățite.

Cu o seară înainte Kissy se întorsese de la piață unde îşi vânduse cochiliile şi-l găsi pe Bond zvârcolindu-se pe podea cu crampe la muşchii abdominali şi pe mama ei agitându-se neajutorată în jurul lui. O scosese pe mama ei din încăpere, întinse o saltea moale pe podea lângă el, îi scoase slipul şi-l rostogoli pe saltea cu fața în jos. După aceea se ridică în picioare pe spatele lui şi păşi cu grijă în sus şi-n jos le-a lungul coloanei vertebrale, de la fese şi până la gât, până când îi trecu durerea. Îi spuse să rămână în aceeaşi poziție şi-i aduse lapte cald. După ce-l bău, îl duse într-o baie micuță, turnă peste trupul lui apă întâi fierbinte, apoi călduță, dintr-o albie până când îi curăță toată sarea din păr şi de pe trup. Îl uscă cu blândețe, masă cu lapte

călduț arsurile de pe umeri şi-l duse înapoi în camera lui, spunându-i cu severitate maternă să se culce imediat şi s-o cheme dacă se trezea peste noapte şi avea nevoie de ceva. Suflă în lumânare şi ieşi din cameră, în timp ce el adormise deja vegheat de cântecul greierului ca de-o candelă.

Dimineața nu-l mai durea nimic, doar că avea mâinile cam înțepenite. Kissy îl ospătă regeşte, amestecându-i orezul cu omletă şi brânză de soia iar el îşi ceru iertare pentru purtarea nepoliticoasă din seara anterioară.

— *Todoroki-san*, tu ai curajul a zece samurai, dar trupul doar al unuia singur. Ar fi trebuit să-mi dau seama că-ți pretind prea mult pentru prima ieşire pe mare, dar m-am lăsat dusă de însuflețirea unei zile atât de frumoase, care m-a făcut să uit de orice altceva. Aşadar eu sunt cea care trebuie să-şi ceară scuze! Iată, azi n-o să mai mergem aşa departe. Vom rămâne în apropierea stâncilor insulei, să vedem ce putem găsi pe-acolo. Voi vâsli eu pentru că e o distanță mică, aşa că tu vei putea să te scufunzi de mai multe ori. Cunosc bine locul acela chiar dacă n-am mai fost pe-acolo de câteva săptămâni şi ştiu că apa are cel mult şase metri adâncime.

Aşa au şi procedat. Bond îmbrăcă o cămaşă ca să-l protejeze de soare şi reuşi să adune douăzeci şi una de cochilii Singurul lucru care îi umbrise ziua fusese imaginea fortăreței negre deasupra căreia un balon urât şi pântecos de avertizare, negru cu glaben, îşi flutura fâşiile de pânză pline de ideograme.

În timp ce se odihnea o întrebă într-o doară dacă ştie ceva despre castel şi văzu cu surprindere că fața ei se întunecă.

— *Todoroki-san* noi nu obişnuim să vorbim despre locul acela. În Kuro e aproape subiect interzis. E ca şi cum şi-ar fi căscat iadul gura la un kilometru distanță peste mare de casa noastră. Iar ai mei, oamenii tribului *ama* seamănă cu ceea ce am citit despre țiganii voştri — adică suntem foarte superstițioşi. Şi credem că diavolul însuşi a venit să trăiască în locul acela. Nici chiar *kanushi-san* nu ne contrazice temerile, iar bătrânii noştri spun că gaijinii n-au făcut decât rău Japoniei şi că acesta e încarnarea tuturor relelor din occident. Pe insulă a început deja să circule o legendă care spune că cei şase Gardieni *Jizo* ai noştri vor trimite un bărbat venit de peste mări ca să-l ucidă pe acest „Rege al morții", cum îl numim noi

— Cine sunt aceşti Gardieni?

— *Jizo* este zeul care protejează copii. Cred că e un zeu budist în cealaltă parte a insulei pe plajă sunt cinci statui. A şasea a fost aproape în întregime roasă de apă. Sunt destul de înfricoşătoare când le vezi cum stau acolo în şir, chincite, cu trupurile ca nişte bolovani colțuroşi, cu pietre mari şi rotunde în loc de capete, îmbrăcate în robe albe pe care oamenii din sat le schimbă în fiecare lună. Statuile acelea au fost ridicate cu secole în urmă, de strămoşii noştri le-au aşezat exact pe linia fluxului, aşa că atunci când marea este în flux apele îi acoperă în întregime, dar ei continuă să ne păzească de sub apă pe noi, ama, pentru că ni se spune „Copiii mării". La începutul lunii iunie, în fiecare an, când marea se încălzeşte după iarna cea lungă şi se reiau scufundările, toti locuitorii insulei se adună în procesiune şi mergem împreună la cei şase gardieni şi le cântăm ca să-i înveselim şi să-i facem să ne privească cu bunăvoință.

— Dar legenda asta, despre bărbatul care va stârpi răul, de unde a pornit?

— Cine ştie? Putea s-o aducă marea sau să plutească în aer, intrând astfel în mințile oamenilor. De unde vin asemenea poveşti?

— *Ah, so desu ka*, spuse Bond şi izbucniră amândoi în râs.

A treia zi, pe când îşi mânca pe prag micul dejun, ca de obicei, Kissy veni la uşă şi-i spuse în şoaptă:

— Vino înăuntru, Todoroki-san.

Nedumerit, Bond intră înăuntru şi închise uşa după el

— Tocmai am aflat de la un mesager al preotului că ieri au fost aici nişte oameni de pe insula mare, cu o barcă şi au adus daruri — ţigări şi dulciuri. S-au interesat despre vizita făcută de barca cu motor a politiei. Spuneau că a adus trei vizitatori şi a plecat înapoi numai cu doi şi voiau să ştie ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea. Au explicat că sunt paznici de la castel şi că îndatorirea lor era să prevină pătrunderea prin efracție în parc. Bătrânii satului au acceptat cadourile, dar le-au arătat *shiran-kao*, adică „fața celui care nu ştie nimic" şi i-au trimis la *kanushi-san*, care a spus că al treilea vizitator era responsabilul cu eliberarea permiselor de pescuit, care se simțise rău în drum spre insulă şi probabil că la întoarcere intrase în cabină să stea întins. Apoi i-a trimis pe oamenii ăia în treaba lor şi a spus imediat unui băiețel să urce pe Stânca Mare ca să vadă unde merge barca lor. Acesta s-a întors şi i-a spus că oprise în golful din fața castelului şi intrase în refugiul pentru bărci de acolo. *Kanushi-san* crede că ar trebui să afli aceste lucruri.

Kissy se opri din vobit câteva clipe şi-l privi cu ochi jalnici.

— *Todoroki-san* am un sentiment de mare prietenie pentru tine. Am impresia că între *kanushi-san* şi tine sunt nişte secrete care privesc castelul. Cred că ar trebui să-mi destăinuieşti şi mie, atâta cât crezi că va trebui ca să-mi alunge nefericirea.

Bond zâmbi se apropie de ea, îi luă fața în palme şi-o sărută pe buze.

— Eşti o fată foarte frumoasă şi bună Kissy. Azi nu ieşim cu barca, fiindcă am nevoie de odihnă. Du-mă până la stânca cea mare, ca să pot vedea bine castelul şi-ți voi spune tot ce pot. Intenționam oricum s-o fac, pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău. După aceea, mi-ar plăcea să-i vizităm pe cei şase Gardieni. Mă interesează din punct de vedere antropologic.

Kissy puse prânzul obişnuit într-un coş, îmbrăcă chimonoul cafeniu şi papucii de sfoară împletită şi o porniră pe o cărăruie îngustă ce urca în zig-zag până la stânca din vârful insulei ce se ridica deasupra ciorchinelui de colibe cenuşii ale sătenilor. Vremea cameliilor aproape trecuse, dar pe alocuri se mai vedeau tufe cu flori roşii şi albe, mai dese într-un pâlc mic de arțari pitici ale căror coroane căpătaseră deja culorile aprinse ale toamnei Kissy îl conduse la micul altar *shinto* ridicat la adăpostul unui bolovan uriaş.

— În spatele altarului este o peşteră frumoasă dar sătenii se tem de ea şi spun că e plină de fantome. Eu am intrat o dată în ea şi n-am pățit nimic, aşa că dacă există totuşi stafii acolo, sunt din cele prietenoase.

Fata bătu din palme în fața altarului îşi plecă pentru câteva momente capui apoi bătu iarăşi din palme. După aceea continuară să urce cărăruia până în vârful stâncii mari. Dintre copaci apăru un stol de fazani superbi de culoarea cuprului care o luară la fugă țipând ascuțit şi fluturându-şi cozile aurii când dădură cu ochii de ei. Bond îi spuse lui Kissy să rămână ascunsă în timp ce el se piti după o grămadă de bolovani şi privi circumspect întâi împrejur, apoi peste strâmtoare.

Se vedea bine întreaga întindere de după zidul înalt de fortăreață, până la donjonul negru cu auriu al castelului. Era ora zece. Prin parc se zăreau siluete îmbrăcate în obişnuitele haine albastre ale țăranilor, încălțate cu cizme înalte şi înarmate cu prăjini lungi, care se mişcau în grabă dintr-un loc într-altul. Din când în când izbeau cu prăjinile prin tufişuri. Cu toții aveau gura şi nasul acoperite cu măşti negre. Bond îşi spuse că făceau probabil rondul de dimineață, pentru recoltarea prăzii de peste noapte şi se întrebă cum procedau dacă dădeau peste o biată ființă pe jumătate orbită sau peste o grămăjoară de haine lângă una din fumarolele ale căror norişori de abur se ridicau ici şi colo pe suprafața parcului. Chemau doctorul? Şi, în caz că victima mai trăia, ce se întâmpla după aceea? Se mai întrebă unde avea să se ascundă el de gărzi în noaptea aceea, după ce va fi escaladat zidul cel înalt. Ei bine, toate la timpul lor. Deocamdată îi era suficient cât văzuse. Măcar apele strâmtorii erau calme şi pe cer nu se zărea nici un nor, aşa că avea condiții excelente să ajungă acolo în siguranță. Se înțoarse la Kissy şi se aşează alături de ea, pe iarba rară. Îți atinti ochii spre larg, în locul unde micuța flotă de ambarcațiuni ama se răspândise pe suprafața limpede a oceanului.

— Kissy, în seara asta trebuie să înot până la castel, să escaladez zidul şi să intru în parc.

— Ştiu asta! Şi după aceea trebuie să-l omori pe omul acela probabil şi pe nevasta lui. Deci tu eşti bărbatul despre care tribul meu crede că va veni pe insulă de peste mări şi ne va scăpa de diavol! Dar de ce ai fost ales tocmai tu? De ce nu un altul, un japonez?

— Oamenii aceia sunt *gaijini.* Şi eu sunt tot *gaijin*. Japonia va avea mai puține probleme dacă afacerea va fi prezentată ca o reglare de conturi între doi străini.

— Da înțeleg. Şi *kanushi-san* ți-a dat aprobarea lui?

— Da

Fata îşi înclină capul tăcută.

— Şi dacă.... şi după aceea, te vei întoarce aici să fii din nou vâslaşul meu?

— Pentru o vreme, Kissy. După aceea va trebui să mă întorc în Anglia.

— Nu! Eu cred că vei sta mult timp pe insulă.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă pentru asta m-am rugat la altar. Până acum n-am cerut niciodată un lucru atât de important, aşa că sunt convinsă că mi se va îndeplini dorința. Şi să ştii că la noapte înot cu tine până acolo, îl anunță ea după o scurtă pauză ridicând o mână în sus ca să-i oprească protestele. Îți va face bine să nu fii singur sub apă în întuneric; în plus, cunosc bine curenții. Nu vei reuşi să ajungi acolo fără mine.

Bond îi luă mânuța bronzată şi uscată în palmele lui şi se uită la unghiile copilăreşti, ciobite şi rupte.

— Nu, asta-i treabă de bărbat, spuse el cu glas aspru.

Îl privi atentă cu ochii ei liniştiți şi serioşi.

— *Taro-san*, zise ea şi era prima oară că îi rostea prenumele, celălalt nume al tău înseamnă tunet, dar să ştii că eu nu mă tem de tunet. M-am hotărât deja. Şi mă voi întoarce la zidul castelului în fiecare noapte, exact la miezul nopții şi te voi aştepta ascunsă printre bolovanii de la baza lui. Te voi aştepta vreme de o oră, în caz că vei avea nevoie de ajutor ca să te întorci aca-

să. Oamenii aceia ar putea să-ți facă rău. Femeile sunt mult mai puternice în apă decât bărbații, din cauza asta se scufundă fetele *ama*, nu bărbații. Cunosc apele din jurul insulei Kuro la fel de bine cum îşi cunoaşte un țăran peticul de grădină de lângă casă şi nu mă tem deloc de ele, aşa că nu te ține cu nasul pe sus. În orice caz, n-o să prea pot dormi până te întorci. Dacă te voi simți mai aproape de mine, măcar vreme de-un ceas şi mă voi gândi că poate ai nevoie de mine, o să fiu mai liniştită. Spune da, *Taro-san*!

— Of, Kissy! Bine atunci, zise Bond morocănos. Eu voiam doar să mă duci cu barca până pe la jumătatea strâmtorii. Dar dacă insişti să te oferi ca pradă în plus pentru rechini...

— Rechinii nu ne-au supărat niciodată, căci cei şase Gardieni au grijă de asta. Noi nu pățim nimic în apă. Cu mulți ani în urmă, o fată *ama* şi-a agățat frânghia de un colț de stângă sub apă şi oamenii mai vorbesc încă despre acel accident. Cât despre rechini, o să creadă cu suntem peşti, la fel ca şi ei.

Îşi ridică ochii spre el şi râse fericită.

— Acum, că totul s-a aranjat, putem să mâncăm ceva şi-apoi te voi duce jos pe țărm să vezi Gardienii. Marea va fi în reflux pe-atunci şi asta e bine, pentru că vor vrea să te vadă.

Coborâră de pe creastă pe o altă cărare ce ocolea stânca cea mare şi ajunseră la un golf mic şi bine adăpostit din partea de est a satului. Ocoliră promontoriul păşind cu grijă pe pietrişul lustruit şi umed şi ajunseră la o fâşie dreaptă de plajă, unde cinci personaje stăteau chincite pe socluri pătrate de stâncă şi scrutau orizontul. Nu erau oameni ci, aşa cum îi spusese deja Kissy, trupuri de piatră sumar cioplite cu bolovani rotunzi pe post de cap, pe care oamenii le îmbrăcau în robe uriaşe de pânză albă. Cu toate acestea, arătau înfricoşător stând acolo nemişcați, judecând şi păzind apele şi oamenii ce trăiau în comuniune cu ele. Din cel de-al şaselea rămăsese doar o parte din trup — probabil că restul fusese distrus de o furtună.

Trecură pe rând în fața fiecăruia dintre ei şi se uitară în sus, la capetele netede şi lipsite de expresie. În momentele acelea, pentru prima dată în viața lui, Bond fu cuprins de un sentiment de profundă venerație. Avea senzația că cei ce construiseră acei coloşi de piatră investiseră în munca lor atâta credință nestrămutată, înzestrând idolii primitivi cu atâta autoritate, încât simți nevoia ridicolă de a îngenunchea în fața lor şi de a le cere binecuvântarea, la fel cum o cereau pe vremuri cruciații Dumnezeului lor. Îşi înăbuşi pornirea, dar plecă adânc capul şi se rugă sincer să fie însoțit de noroc în aventura în care pornea. După aceea se dădu mai în spate şi privi cu inima strânsă cum Kissy, cu chipul frumos concentrat şi rugător, bătu din palme să le atragă atenția şi rosti o rugăciune lungă şi înflăcărată în care numele lui se repetă de mai multe ori. Oare i s-a părut că la sfârşitul rugăciunii ei, după ce bătuse din palme de doua oară, bolovanii rotunzi ce înfățişau capete gardienilor se plecaseră abia vizibil? Fireşte că da! Dar când o luă de mână şi se îndepărtară de statui, ea îi spuse fericită:

— E foarte bine, *Todoroki-san*! Ai văzut că au dat din cap?

— Nu, îi răspunse el hotărât. N-am văzut.

Se strecurară până la țărmul estic al insulei Kuro şi traseră barca în spațiul gol dintre două stânci. Abia trecuse de ora unsprezece şi luna enormă străbătea înaltul cerului printre fâşii subțiri de nori. Vorbeau în şoaptă cu

toate că se aflau cam la un kilometru de fortăreață şi nici nu puteau fi văzuți de acolo. Kissy îşi scoase chimonoul, îl împături ordonat şi-l puse în barcă. Trupul ei lucea blând în lumina lunii. Triunghiul negru dintre coapse se contura ademenitor, iar fâşia subțire de material din talie care-l susținea invita parcă să fie dezlegată

— Nu te mai uita la pisica mea neagră! chicoti ea provocator.

— De ce e numită aşa?

— Ghiceşte!

Bond îmbrăcă cu grijă costumul ninja din bumbac negru. Era destul de comod şi avea să-i țină cald în apă. Lăsă gluga cu mască să-i atârne pe spate şi-şi ridică pe frunte vizorul împrumutat de la tatăl fetei. Micul pachet ambalat în plastic pe care trebuia să-l tragă după el plutea clătinându-se uşor lângă barcă îşi legă strâns la încheietura mâinii drepte frânghia de care era ataşat, ca să poată şti tot timpul că e la locul ei.

Îi zâmbi lui Kissy şi dădu din cap. Fata se apropie de ei îl cuprinse cu mâinile pe după gât şi-l sărută apăsat pe gură înainte să aibă timp să reacționeze, ea îşi trăsese deja vizorul pe ochi şi dispăruse în marea liniştită de mercur.

Capitolul 16

Un locşor adorabil

Kissy înota cu mişcări egale şi relaxate şi Bond îi urma cu uşurință picioarele ce licăreau în apa întunecată şi rotunjimile gemene ale feselor, despărțite incitant de fâşia subțire de material negru. Era bucuros că-şi pusese totuşi labele de cauciuc, fiindcă pachetul prins cu frânghie de încheietura mâinii drepte îi încetinea mişcările şi pe prima jumătate a distanței înotaseră în diagonală, împotriva curenților estici, trecând prin strâmtoare. După aceea fata îşi schimbase uşor direcția, aşa că acum puteau să înainteze cu mişcări leneşe din picioare spre zidul ce se înălța din ce în ce mai mult, până le acoperi întreg orizontul.

La baza zidului erau câțiva bolovani mari, dar Kissy rămase în apă agățată de un mănunchi de alge, pentru ca lumina lunii să nu se reflecte pe trupul ei gol şi ud trădându-i prezența unei santinele sau vreunei patrule aflată în trecere, deşi Bond fusese de părere că paznicii nu patrulează noaptea ca să lase acces liber sinucigaşilor. Bond se cățără pe bolovani, deschise fermoarul sacului de plastic şi scoase dinăuntru pachetul cu pitoane de fier. Apoi se urcă ceva mai sus, ca să-şi poată scoate labele de cauciuc pe care le ascunse într-o crăpătură dintre două blocuri de granit, aflată deasupra nivelului apei. Era gata să-şi înceapă ascensiunea. Îi trimise o sărutare fetei, care îi răspunse fluturându-şi mâinile în lateral — semnul japonez de bun rămas — şi dispăru imediat sub apă, torpilă de un alb luminos pornită pe drumul de întoarcere argintat de lumina lunii.

Bond şi-o alungă din minte. Simțea că îngheață în costumul lui de camuflaj şiroind de apă şi era timpul să se pună în mişcare. Examină îmbinările lespezilor uriaşe de piatră şi observă că spațiul dintre ele e destul de mare, la fel ca şi la castelul unde se antrenau agenții lui Tiger şi că va avea suficient spațiu de susținere pentru degetele de la picioare. Apoi îşi trase pe

față gluga cu mască şi îşi începu ascensiunea trăgând după el sacul de plastic în care avea restul lucrurilor.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să urce cei şaizeci de metri de zid uşor înclinat dar nu folosise pitoanele decât de două ori, atunci când spațiul dintre lespezi fusese prea mic ca să ofere un punct de sprijin stabil degetelor lui îndurerate. După aceea ajunse la ambrazuri, se târî în linişte de-a lungul celor trei metri de tencuială netedă şi îşi ridică precaut capul ca să arunce o privire în parc. După cum se aştepta, de la ambrazuri şi până jos erau trepte înalte de piatră pe care le coborî rapid până ajunse în umbra de la baza zidului. Acolo se opri să se odihnească şi să-şi recapete suflul. Când începu să respire normal, îşi scoase gluga cu mască de pe față şi stătu nemişcat, ascultând atent. Nici o boare de vând nu mişca frunzele copacilor, dar de undeva se auzea susurul unei ape curgătoare şi, ceva mai departe, un gâlgâit cleios. Erau fumarolele! Umbră neagră printre umbrele negre ale parcului. Bond o luă pe lângă zid, spre dreapta. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să-şi găsească o ascunzătoare, un loc unde să se poată refugia în caz de urgență şi eventual să se odihnească şi unde să-şi lase sacul cu lucruri. Verifică atent câteva pâlcuri de arbuşti, dar toti erau enervant de bine îngrijiți şi pământul din jurul lor fusese meticulos greblat. În plus, mulți dintre ei emanau un miros grețos de dulceag şi otrăvitor. La un moment dat dădu peste un şopron lipid de zid, cu uşa larg deschisă. Ascultă atent şi începu să înainteze centimetru cu centimetru. Aşa cum se aşteptase, înăuntru era un talmeş-balmeş de unelte de grădinărit, roabe şi altele asemenea şi mirosea a pământ umed şi a mucegai. Cu mişcări precaute şi ajutat de lumina lunii ce se strecura prin crăpăturile dintre scânduri, ajunse în fundul şopronului unde văzu o movilă murdară de saci folosiți. Reflectă câteva clipe, apoi hotărî că locul, deşi era probabil frecvent vizitat, părea să ofere un adăpost mulțumitor. Dezlegă de la încheietura mâinii frânghia sacului de plastic şi se apucă să mute metodic o parte din saci, în aşa fel încât să-şi facă un culcuş în spatele lor. Când termină adăugă o tuşă de dezordine artistică, îşi ascunse sacul în spatele baricadei şi se strecură înapoi în parc, ca să continue prima recunoaştere pe care intenționa s-o facă pe întregul domeniu.

Avu grijă să rămână cât mai aproape de zid şi să străbată în mare viteză spațiile deschise dintre pâlcurile de arbori şi arbuşti. Cu toate că avea mîinile acoperite de bumbacul negru al costumului ninja, evită contactul cu vegetația ce răspândea mirosuri pătrunzătoare printre care recunoscuse, ca rezultat al vechilor lui aventuri în Caraibe, parfumul dulce al arborelui otrăvitor jamaican. Ajunse la lac — o oglindă vastă şi nemişcată de argint — din care se ridica un nor subțire de abur. În timp ce stătea şi-i privea întinderea, o frunză mare se desprinse dintr-unul din copacii din apropierea malului şi căzu pe apă. În aceeaşi clipă, apa se învolbură în jurul ei şi dispăru fără urmă. Îşi spuse că erau cu siguranță peşti în lac şi încă peşti carnivori, căci numai ei reacționau cu atâta repeziciune la orice li se părea că ar constitui o pradă. Imediat după lac era prima fumarolă, o groapă de noroi clocotitor ce împrăştia miros puternic de sulf şi scuipa jeturi puternice la intervale egale de timp. Îi simți căldura de la câțiva metri distanță. Pale de aburi țâşneau în sus şi se destrămau în aer ca nişte giulgiuri de fantomă. Deasupra copacilor apăru linia zimțată a acoperişului castelului, cu turnurile lui ciudate, aşa că îşi continuă înaintarea cu precauție sporită atent să observe din timp aleea cu

pietriş ce-l înconjura şi care i-ar fi trădat paşii. Îl zări pe neaşteptate printre copaci şi se opri la adăpostul unui trunchi, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul.

Pe măsură ce se apropia, monstruoasa clădire neagră cu auriu venea ameninţător spre el, cu lateralele curbate ale acoperişului profilându-se pe cer ca nişte s monstruoase aripi de liliac. Era chiar mai mare decât îşi imaginase, iar contrafortul de granit negru arăta mai formidabil. Reflectă asupra problemei aparent imposibile a pătrunderii înăuntru. Trebuia să lase deoparte intrarea principală, zidul scund dinspre uscat şi întinderea de teren din spatele castelului. Dar fortăreţele au întotdeauna o ieşire pentru cazuri de urgenţa, situată undeva aproape de nivelul solului, nu-i aşa? Înaintă precaut câţiva paşi călcând pe toată talpa în aşa fel încât pietrişul să se mişte cât mai puţin sub picioarele lui. Numeroşii ochi ai castelului luceau albi în lumina lunii şi îi priveau apropierea cu indiferenţa celui ce deţine putere deplină. Se aştepta în orice moment la izbucnirea de lumină a unei lanterne sau la fulgerul albăstrui al unui foc de armă, dar ajunse la baza zidului fără incidente şi o luă de-a lungul lui spre stânga, amintindu-şi din lecţiile de istorie învăţate pe vremuri că majoritatea castelelor au o ieşire de urgenţă la nivelul şanţului cu apă, dedesubtului podului mobil.

La fel stăteau lucrurile şi la castelul doctorului Shatterhand — o uşă în arcadă cu tinte uriaşe de fier, coşcovită de vreme. Balamalele şi broasca erau vechi şi ruginite, dar pe deasupra lor trecea un lanţ nou cu lacăt, prins în lemn şi rama de piatră. În colţul acela nu ajungea deloc lumina lunii, dar reuşi totuşi să se convingă că vechiul şanţ cu apă era secat şi acoperit cu iarbă. Pipăi atent lanţul şi lacătul. Da! Vor ceda cu siguranţă în faţa pilei şi a şperaclului pe care le avea în buzunar. Oare pe partea interioară exista un zăvor? Probabil că nu, altfel lanţul de-afară n-ar mai fi fost necesar. Se întoarse înapoi călcând meticulos pe urmele propriilor paşi. Uşa aceea va fi ţinta lui pentru ziua următoare!

Deocamdată îşi reluă cercetările, urmând în continuare linia zidului. O dată simţi ceva furişându-se prin iarba de pe jos la apropierea lui. Ce şerpi dintre cei care erau în stare să atace un om puteau fi acolo? Probabil o cobra regală, mamba neagră, vipera cu corn, şarpele cu clopoţei şi vipera-lance. Care alţii? Restul erau înclinaţi să se ascundă dacă erau deranjaţi. Oare şerpii vânau ziua sau noaptea? Nu avea nici o idee. Printre atâtea pericole, nu avea nici măcar şansele pe care ţi le oferea ruleta rusească. Umblând prin parcul acela juca ruletă rusească cu un pistol cu încărcătorul plin.

Ajunsese pe malul dinspre castel al lacului când auzi un zgomot şi se ascunse imediat după trunchiul unui copac. La o oarecare distanţă, tufişurile foşneau de parcă ar fi adăpostit un animal rănit. După câteva clipe apăru pe cărare un om care se clătina pe picioare — sau ceea ce înainte fusese un om. Lumina puternică a lunii dezvăluia un cap umflat până la dimensiunile unei mingi de fotbal, pe care se vedeau trei crăpături înguste în locul ochilor şi al gurii. Omul gemu înăbuşit şi se apropie împleticindu-se, cu mâinile la faţa umflată, încercând disperat să tragă în lături pielea din jurul ochilor ca să poată vedea. Din când în când se oprea şi urla agonizant un singur cuvânt, cu capul ridicat spre cer. Nu era urlet de groază sau de durere, ci de implorare cumplită. Omul se opri brusc, părând că zăreşte lacul pentru prima oară. Îşi deschise braţele larg, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi întâmpine iubita, scoase

un tipăt sfâşietor, alergă până la malul lacului şi se azvârli înăuntru. Imediat se produse la suprafaţa apei aceeaşi vânzoleală pe care o observase şi ceva mai devreme, dar de data asta mult mai puternică şi pe o suprafaţă mai mare, apoi lacul începu să fiarbă sălbatic în jurul corpului care era dezmembrat încet. O mulţime de peşti mărunţi se luptau să ajungă la victimă, în special la faţă şi mâini, săreau din apă reflectând în solzii lor lumina lunii. Omul îşi scoase o dată capul la suprafaţă şi scoase un urlet sfâşietor, iar Bond văzu că toată faţa îi era acoperită de peşti ce atârnau ca nişte şuviţe argintii de păr. Apoi capul căzu înapoi în apă şi începu să se scuture cu sălbăticie, ca şi cum ar fi încercat să scape de atacatori. Dar în jurul lui începu să se întindă o pată întunecată ce se făcea din ce în ce mai mare până când probabil din cauză că unul din peşti îi sfâşiase jugulara, rămase nemişcat, cu faţa în jos, săltând uşor la fiecare atac al ucigaşilor săi.

Îşi şterse sudoarea înghetată de pe faţă. Piranha! Peştele ucigaş sud-american de apă dulce al cărui fălci puternice înzestrate cu dinţi plaţi şi ascuţiţi pot curăţa carnea unui cal de pe oase în mai puţin de o oră! Iar bărbatul pe care îl văzuse fusese unul din sinucigaşii care aflaseră despre acest groaznic mod de a muri.

Intrase în parc căutând lacul şi îi fusese otrăvită faţa de vreun arbust cu flori frumoase. *Herr* Doktor oferea vizitatorilor săi un meniu variat! Feluri nesfârşite, spre delectarea doritorilor! Un adevărat banchet al morţii!

Se cutremură şi decise că ar fi mai bine să-şi continue drumul. „Bine, Blofeld", îşi spuse în sinea lui „încă o crestătură pe mânerul săbiei care a pornit deja spre gâtul tău!" Curajoase vorbe! Le lipsea doar acompaniamentul de bubuit de tunuri.

Dar Grădina Morţii nu sfârşise încă să-şi etaleze surprizele.

Deasupra întregului parc plutea un miros vag de sulf şi de câteva ori trebuise să ocolească gropi rotunde în pământ din care ieşeau aburi şi noroiul clocotitor al fumarolelor încercuite — în semn de avertizare — cu pietre vopsite în alb. Doctorul avea mare grijă ca nu cumva să cadă cineva din greşeală în acele furnale lichide! Ajunse la una de dimensiunile unui teren de tenis circular, în spatele căreia era o mică grotă în care se ridicase un altar improvizat. Pe altar observă un vas cu flori – crizanteme -, pentru că oficial venise iarna şi acestea erau florile anotimpului. Florile erau aranjate împreună cu câteva rămurele de arţar pitic într-un buchet ce transmitea fără îndoială un mesaj deosebit iniţiaţilor în arta japoneză a aranjării florilor. În faţa acelei grote, îndărătul căreia se chinuise el ca să se ascundă, un gentleman japonez stătea nemişcat, pierdut în contemplarea noroiului care fierbea şi izbucnea din adâncuri. Îl catalogase drept gentleman pentru că purta joben, frac, pantaloni cu dungi subţiri, guler înalt şi panglicile decoraţiilor unei înalte oficialităţi guvernamentale — sau ale unui socru mare. Gentlemanul ţinea în mâinile încleştate o umbrelă grijuliu înfăşurată şi îşi plecase capul deasupra mânerului ei în semn de penitenţă. Vorbea singur, într-o bâlbâială şoptită şi compulsivă asemenea unui participant la un ritual religios extrem de complicat, dar nu făcea nici un gest. Stătea doar cu capul plecat într-o atitudine umilă spovedindu-se, ori cerând ceva anume zeului său.

Bond se lipi de trunghiul unui copac, mai negru în costumul lui decât întunericul Simţea că trebuie să intervină cumva, să-l abată pe om de la

intenția pe care ştia că o are. Dar cum să facă asta când nu vorbea deloc japoneza, când nu avea nimic de arătat în afara cărții de vizită pe care scria „surd şi cretin”? În plus, era vital să rămână o fantomă în acel parc, să nu se implice într-o discuție inutilă cu un necunoscut despre vreo greşeală străveche pe care n-ar fi putut să-o înțeleagă niciodată. Aşa că rămase pe loc, privind umbrele lungi ale ramurilor ce brăzdau întreaga scenă şi aşteptă cu chipul împietrit să vadă din nou moartea intrând în acțiune.

Bărbatul se opri din vorbit, îşi ridică încet capul şi privi la lună, ridicându-şi politicos jobenul. Îl puse înapoi pe cap, îşi vârî cu un gest sigur umbrela sub braț şi bătu sonor din palme. Apoi începu să meargă concentrat şi calm, ca şi cum s-ar fi dus la o întâlnire de afaceri, până la marginea fumarolei clocotitoare, păşi atent peste pietrele albe de avertizare şi continuă să înainteze. Începu să se scufunde încet în noroiul cleios şi nici un sunet nu-i ieşi din gură până când căldura cumplită îi ajunse la vintre; atunci scoase un „arrrgh!” răguşit, capul i se smuci spre spate şi dinții îmbrăcați în aur se dezveliră de rictusul morții. Peste câteva clipe dispăru şi nu mai rămase din el decât jobenul ce sălta uşurel deasupra unei mici fântâni de noroi ce scuipa intermitent. În scurt timp jobenul se boți din cauza căldurii şi se făcu nevăzut. După numai câteva clipe, pântecul uriaş al fumarolei eructă un jet înalt, aducând cu el o duhoare oribilă de carne arsă ce acoperea aproape în întregime mirosul de sulf.

Simți cum i se ridică voma în gât şi se forță să se liniştească. Onorabilul angajat al statului se dusese la onorabilii lui strămoşi, iar greşeala lui necunoscută era ispăşită în timp ce oasele calcinate i se scufundau încet spre pântecul lumii. În statistica de decese a lui Blofeld se adăuga încă o cifră. De ce nu venea un avion al forțelor aeriene japoneze să bombardeze locul ăsta blestemat, să şteargă de pe fata pământului castelul şi grădina lui otrăvitoare cu o binecuvântată bombă cu napalm? Cum de continua omul acela să beneficieze de protecția atâtor botanişti şi oameni de ştiință? Bine că îl trimiseseră pe el, singur în acest iad blestemat şi aproape cu mâinile goale, ca să facă ceea ce ei nu erau în stare! Misiunea lui era lipsită de speranță. Abia dacă avea o şansă la un milion. Tiger şi primul lui ministru fixaseră un preț al naibii de ridicat pentru blestemata lui de MAGIC 44 — prețul a nouăzeci şi patru de kilograme de carne de om.

Blestemându-şi soarta, blestemându-l pe Tiger, blestemând întreaga Japonie, îşi continuă drumul în timp ce un glas îi şoptea la ureche: „Nu vrei să-l omori pe Blofeld? Nu vrei să răzbuni moartea lui Tracy? Nu ai acum ocazia nesperată de a o face? Te-ai descurcat bine în seara asta. I-ai străpuns apărarea şi ai făcut o recunoaştere a teritoriului. Ai găsit chiar şi calea prin care să intri în castel, de-acolo nu-ți va fi greu să ajungi la el în dormitor. Omoară-l mâine, în somn, în timpul nopții! Şi omoar-o şi pe ea dacă tot eşti pornit pe fapte mari. Apoi întoarce-te în brațele lui Kissy şi, peste o săptămână ori două, vei zbura spre Londra trecând pe deasupra Polului Nord, la şeful tău care te va întâmpina cu aplauze. Fii serios! În timpul unui an întreg, pe teritoriul Japoniei, se sinucide câte un japonez la fiecare jumătate de oră. Nu te apuca să scânceşti pentru că ai văzut două rubrici bifate într-un dosar al ministerului sănătății, două puncte adăugate la un grafic. Ridică-te de jos şi fă ce ai de făcut!”

Dădu ascultare şoaptelor, cercetă ultima porțiune de zid şi se întoarse la şopronul grădinarului. Înainte să intre, se mai uită o dată atent împrejur. Spre răsărit, cerul începuse să devină cenuşiu. Observă nişte insecte mari ce zburau şi săltau în aburii călduți ai fumarolelor. Erau libelule. Libelule roz. Care dansau şi pluteau. Desigur! Acel *Haiku* compus de agentul lui Tiger înainte să moară! Ultima tuşă de coşmar în a acest loc obscen.

Intră în şopron, se strecură cu grijă printre roabe şi unelte, trase câțiva saci peste el şi căzu într-un somn superficial, populat cu fantome, demoni şi urlete.

Capitolul 17

Dintr-acolo vine ceva malefic

Patru ore mai târziu, urletele din vis deveniră reale şi îl treziră. În şopron era linişte. Se ridică precaut în genunchi şi îşi lipi un ochi de-o crăpătură dintre două scânduri. Un bărbat, ce părea a fi țăran după îmbrăcămintea albastră, alerga urlând spre malul lacului. Îl urmăreau patru paznici, râzând şi strigând de parcă ar fi fost un joc de v-ați ascunselea, înarmați cu prăjini lungi. Unul din ei se opri şi-şi azvârli prăjina, lovindu-l peste picioare şi făcându-l să se prăbuşească la pământ. Bărbatul se ridică în genunchi şi îşi întinse mâinile către urmăritori în semn de rugă. Se adunară în jurul lui continuând să râdă, patru bărbați vânjoşi cu cizme înalte de cauciuc şi chipuri înspăimântătoare din pricina măştilor negre de pe gură, a apărătorilor pentru nas din piele neagră şi a pălăriilor ca nişte farfurii de supă din piele neagră pe cap — identice cu cea purtată de hoțul de buzunare din tren. Îl loviră pe cel căzut cu vârful prăjinilor, strigând la el cu glasuri aspre şi batjocoritoare. Apoi se aplecară toți patru, ca la comandă, apucându-l fiecare de câte un braț sau picior, îl legănară de câteva ori ca să-i dea avânt şi-l aruncară în lac. Căderea lui făcu apa lacului să fiarbă din nou. Urlând din răsputeri, bărbatul se lupta să-şi desprindă peştii de pe față şi încerca disperat să se apropie de țărm, dar țipetele lui începură să scadă în intensitate şi în cele din urmă încetară, capul se scufundă sub apă şi pata roşie de sânge din jurul lui deveni din ce în ce mai mare.

Paznicii de pe mal priviră spectacolul amuzându-se copios. După ce se încheie totul, o porniră satisfăcuți spre şopron, cu obrajii umezi de lacrimi.

Bond se strecură în ascunzătoarea lui de sub saci şi le ascultă vocile lăudăroase şi râsetele în timp ce-şi luau dinăuntru uneltele şi roabele. După aceea fiecare se răspândi la treaba lui, dar le mai auzi o vreme glasurile prin parc. La un moment dat, din dinspre castel răsună sunetul profund şi vibrant al unui clopot. Muncitorii din parc amuțiră pe dată. Bond se uită la ceasul de mână ieftin, japonez, cu care îl înzestrase Tiger. Era ora nouă. Oare clopotul anunța începutul oficial al zilei de muncă? Probabil. Japonezii ajung de obicei cu o jumătate de oră mai devreme la serviciu şi pleacă cu jumătate de oră mai târziu, ca să capete mai multă cinste a obrazului în fața şefului lor şi să se dovedească îndatoritori şi recunoscători pentru că fuseseră angajați îşi închipui că la prânz vor avea pauză o oră şi că îşi vor încheia activitatea la ora şase. Aşadar, numai de la şase şi jumătate va putea să iasă în parc. Între timp, trebuia să asculte şi să privească atent ca să afle mai multe despre programul şi activitățile obişnuite ale paznicilor — dintre care el fusese

probabil martor la prima; descoperirea sinucigaşilor care se răzgândiseră peste noapte sau îşi pierduseră curajul şi trimiterea lor pe lumea cealaltă. Desfăcu grijuliu fermoarul sacului cu lucruri personale, muşcă dintr-una din cele trei fâşii de carne uscată şi luă o înghiţitură de apă. Doamne, ce n-ar fi dat acum pentru o ţigară!

O oră mai târziu auzi scrâşnet de paşi pe pietrişul aleii de pe malul celălalt al lacului. Privi prin crăpătura dintre scânduri. Patru paznici se aliniaseră şi stăteau rigizi în poziţie de drepţi Inima începu să-i bată mai tare. Pesemne că urma să aibă loc un fel de inspecţie, că Blofeld îşi făcea rondul primind rapoartele evenimentelor din timpul nopţii.

Îşi aţinti privirile spre dreapta, în direcţia castelului dar vederea îi era împiedicată de un pale mare de oleandri albi — acel arbust cu aspect nevinovat şi inflorescenţe minunate folosit ca otravă mortală în atâtea locuri din zonele tropicale. „Drăguţă, adorabilă tufă", îşi spuse el, „trebuie să-mi amintesc să stau cât mai departe de tine diseară!"

Pe cărarea de pe celălalt mal al lacului apărură două siluete ce înaintau agale. Îşi încleştă pumnii, ca un vânător emoţionat la vederea prăzii.

Blofeld, echipat cu armura lui de zale şi cu coiful grotesc cu zimţi şi ţepuşă cu viziera închisă, părea un personaj dintr-o operă de Wagner sau mai degrabă, datorită stilului oriental al armurii, cu unul dintr-o piesă *kabuki*. Mâna dreaptă prinsă într-o apărătoare de oţel se odihnea pe o sabie lungă de samurai fără teacă, în timp ce stânga era îndoită ca să o susţină pe cea a însoţitoarei sale, o femeie bondoacă, cu trupul şi ţinuta unei gardience de închisoare. Chipul ei era în întregime acoperit de o pălărie hidoasă de apicultor din pai verde închis cu voaletă neagră şi deasă ce-i cobora până la umeri. Dar nu era nici o îndoială! Văzuse silueta aceea, înveşmântată acum cu un impermeabil de cauciuc şi cizme înalte, prea des în visele lui. Era ea! Era Irma Blunt!

Îşi ţinu respiraţia. Dacă ocoleau lacul şi se apropiau de căsuţă, putea să arunce în apă omul îmbrăcat în armură cu o izbitură puternică. Dar oare ar fi reuşit piranha să-l muşte prin zalele armurii? Puţin probabil! Şi cum ar fi putut el să se salveze după aceea? Nu, nu era o soluţie bună.

La apropierea celor două siluete, paznicii căzură în genunchi la unison, îşi plecară frunţile până la pământ, apoi săriră rapid în picioare şi-şi reluară poziţia de drepţi.

Blofeld îşi ridică viziera şi i se adresă unuia dintre ei, care îi răspunse cu deferenţă. Bond observă pentru prima oară că paznicul acela avea la brâu o curea de care era agăţat un pistol automat pus în toc. Nu reuşea să audă în ce limbă vorbesc. Era imposibil ca Blofeld să fi învăţat japoneza în engleză sau germană? Probabil în germană, învăţată de paznic în timpul alianţei cu nemţii din perioada războiului. Omul râse şi arătă spre lac, unde câteva zdrenţe de pânză albastră ce săltauuşor la suprafaţa apei destăinuiau activitatea hoardelor canibale de dedesubt. Blofeld dădu din cap în semn de aprobare şi oamenii căzură din nou în genunchi. Apoi ridică o mână semnalând că întrevederea se încheiase, îşi coborî viziera şi cuplul îşi reluă plimbarea cu ţinută maiestuoasă.

Bond urmări cu atenţie să vadă dacă feţele paznicilor exprimă baţjocură sau amuzament după ce stăpânul se întorsese cu spatele, dar nu zări nici urmă de lipsă de respect. Aceştia rupseră rândurile şi se întoarseră la

activitățile lor cu seriozitate disciplinată, ceea ce îi aminti de felul în care îi descrisese Dikko Hendreson supunerea automată, de furnică, față de disciplină şi autoritate manifestată de japonezi şi care dusese la una din cele mai cutremurătoare crimei ale secolului. Ce bine ar fi fost să-l aibă pe Dikko alături în momentele acelea! Cât curaj şi câtă vervoare ar fi adăugat el acestei operațiuni nebuneşti!

Dikko îi povestise că acea crimă se petrecuse la una din filialele modeste ale Băncii Imperial. Era o zi de lucru ca oricare alta, când un bărbat ce purta pe braț o banderolă cu aspect oficial se prezentase la directorul băncii spunând că este de la ministerul sănătății. Oficialitățile se temeau de izbucnirea unei epidemii de tifos şi i-ar fi fost îndatorat directorului dacă îşi aduna tot personalul în curte pentru a le administra vaccinul stabilit de guvern. Directorul se înclină şi procedă întocmai. După ce încuiară casele de bani şi birourile, cei paisprezece angajați se aliniară şi ascultară atenți scurta prelegere pe teme de sănătate pe care le-o ținu bărbatul cu banderolă. La sfârşitul ei, se înclinară la unison în semn de respect față de înțelepciunea ministrului sănătății, iar reprezentantul acestuia scoase din servietă cincisprezece pahare în care turnă cu o măsură un medicament dintr-o sticlă. Dădu fiecărui angajat câte un pahar şi-i sfătui să bea conținutul dintr-o singură înghițitură căci altfel soluția le-ar fi putut ataca dinții. „Acum", istorisea Dikko că ar fi spus omul, o „cu toții deodată! Unu, doi, trei!" Şi onorabila doctorie fusese înghițită până la ultima picătura, iar onorabilul director şi onorabilul personal al filialei locale al Băncii Imperial se prăbuşiseră la pământ, pentru că doctoria fusese cianură curată.

Reprezentantul ministrului sănătății scoscse cheile din buzunarul răposatului director, transportă în propria-i maşină două sute cinci zeci de milioane de yeni şi plecă vesel de la locul crimei ce avea să fie cunoscută drept „cazul Teigin" după numele suburbiei unde se petrecuse.

Bond îşi spuse că şi în cazul de față era martorul aceleiaşi supuneri depline față de autoritate, doar că în acest caz opera într-o bună măsură aprobarea tacită şi simpatia gărzilor, bazată pe filozofia bandei Dragonul Negru. Blofeld le spusese să facă lucruri de genul celui la care fusese martor ceva mai devreme, iar el era investit cu putere de anumite departamente ale guvernului. Era echipat corespunzător pentru rolul pe care-l juca. Ordinele lui erau întotdeauna ascultate întocmai. În plus, treburile pe care le făceau erau onorabile. Şi provocau destul de multă zarvă prin ziare. *Gaijinii* avea multă putere şi câştiga o mare cinste a obrazului. Şi dacă oamenii voiau să se sinucidă de ce să-şi bată altcineva capul? Chiar dacă n-ar fi existat Castelul Morții — şi uneori câte un mic imbold suplimentar din partea paznicilor — ar fi ales şinele trenului sau ale tramvaiului. Domeniul acela oferea un serviciu public, aproape că putea fi considerat un subdepartament al ministerului sănătății! Atâta timp cât măştile şi apărătorile pentru nas îi protejau de efectele grădinii otrăvitoare, lucrul principal era să-şi facă treaba conştiincios. Poate că cine ştie, până la urmă vor obține în dietă aprobare pentru înființarea unui minister al autodistrugerii! Atunci s-ar fi întors mărețele zile ale organizației Dragonul Negru, care va salva țara Soarelui-Răsare de la dezgustătoarea paralizie a democrației!

Cele două siluete înaintară agale înspre el, de data aceasta dinspre stânga şi îşi continuară inspecția primind probabil raportul altor grupuri de

paznici Tiger îi spusese că sunt cel puțin douăzeci de paznici pe proprietatea ce se întindea pe cinci sute de acri. Aşadar, să fi fost cinci grupuri de câte patru paznici? Blofeld îşi ridică viziera şi începu să discute cu femeia Cei doi se apropiaseră la nici douăzeci de metri de şopronul cu unelte. Se opriră la marginea lacului şi contemplară cu o curiozitate relaxată masa de peşti care continua să se agite în jurul zdrențelor albastre. Vorbeau în germană. Bond îşi încorda auzul, ca să prindă ce-şi spun.

— Peştii piranha şi noroiul vulcanic sunt nişte menajere foarte utile, zise Blofeld. Mențin grădina curată

— Marea şi rechinii sunt la fel de folositori, îi ținu isonul femeia.

— Dar uneori rechinii nu-şi fac treaba în întregine. Ca şi în cazul spionului care a trecut prin camera noastră de anchetă. Era aproape intact când i s-a găsit trupul pe coastă. Lacul ar fi fost un loc mai potrivit pentru el. Nu de alta, dar nu dorim să ne viziteze prea des polițiştii din Fukuoka, care ar putea să afle de la țărani câți oameni intră în parc escaladând zidul. Ştii că foarte bine că numărul lor e cu mult mai mare, aproape dublu comparativ cu cel al victimelor pentru care chemăm ambulanța. Dacă cifrele noastre continuă să crească în acelaşi ritm, vom avea probleme. Din articolele de ziar pe care mi le traduce Kono se vede clar că sunt din ce în ce mai multe voci care cer o anchetă publică.

— Şi-atunci, ce ar trebui să facem, *lieber* Ernst?

— Obținem nişte despăgubiri substanțiale şi ne mutăm. Putem să organizăm un parc asemănător în alte țări. Peste tot există oameni care doresc să se sinucidă. Am putea să le oferim atracții mai variate. Unele popoare nu au un ataşament atât de profund față de oroare şi violență ca japonezii. În schimb, o cascadă frumoasă sau un pod aşezat într-un loc bine ales pot constitui alternative viabile pentru Brazilia sau o altă țară din America de Sud.

— Dar cifrele ar fi mult mai mici.

— Conceptul contează *liebe* Irma. E foarte greu să inventezi ceva cu totul nou în istoria lumii, dar eu am reuşit asta Dacă podul meu sau cascada mea îmi aduc o recoltă de, să zicem, zece cadavre, asta e doar o simplă chestiune statistică Important e ca ideea să perpetueze.

— Ai dreptate. Eşti cu adevărat un geniu, *lieber* Ernst. Deja ai transformat locul acesta într-un altar al morții care va dura pentru totdeauna. Oamenii citesc despre asemenea fantezii în scrierile lui Poe, Lautreamont, de Sade, dar nimeni n-a creat o asemenea fantezie în lumea reală. E ca şi cum unul din cele mai frumoase basme s-ar transforma în realitate. Un fel de Disneyland al morții. Desigur, se grăbi ea să adauge, la o scară mult mai măreață, mai plină de poezie!

— La momentul potrivit voi consemna pe hârtie întreaga poveste. Atunci poate că lumea va lua la cunoştință despre tipul de om care a trăit în mijlocul ei. Un om pe care nu numai că l-au lipsit de recunoaştere şi onoruri, ci omul pe care l-au vânat, au vrut să-l împuşte ca pe un câine turbat! Care a trebuit să-şi folosească întreaga inteligență şi perspicacitate numai pentru a rămâne în viață! De ce ne mai urmăresc şi acum spionii, cu toate că mi-am acoperit urmele cu atâta pricepere, de ce vor să ne omoare sau să ne aresteze acuzându-ne, în temeiul legilor lor stupide, de crimă? Ah, *liebe* Irma trăim

într-o lume de nebuni în care măreția adevărului e considerată păcat. Vino, e timpul să trecem în revistă celelalte detaşamente!

Cei doi porniră încet, dar numai după câțiva paşi Blofeld se opri brusc şi îşi îndreptă capul în direcția unde se ascunsese Bond, mirosind aerul ca un câine.

— Şopronul ăla dintre copaci, constată el nemulțumit, are uşa deschisă! Le-am spus de o mie de ori să n-o mai lase aşa! E un refugiu perfect pentru un spion sau un fugar. Vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Bond se cutremură. Se ghemui cât putu mai strâns şi mai trase peste el nişte saci din bariera pe care şi-o întocmise. Paşii zornăitori se apropiară, anunțând că omul echipat în armură intrase în şopron. Bond îi simți prezența la doar câțiva metri distanță, îi simți ochii cercetători şi nările care adulmecau aerul. Blofeld atacă bariera de saci cu lovituri puternice de sabie, care cădeau ca o ploaie. Una din ele îl izbi peste mijlocul spatelui şi trebui să-şi muşte buzele ca să nu scoată nici un sunet. După o vreme Blofeld păru satisfăcut şi paşii se îndepărtară Bond scoase un oftat prelung de uşurare. Cu toate că sabia străbătuse destui saci stratul lor fusese suficient de gros ca să-i protejeze pielea spatelui.

— Nu e nimic, dar adu-mi te rog aminte să-l mustru pe Kono pentru neglijență când ne facem rondul mâine dimineață. Şopronul trebuie curățat şi încuiat cu un lacăt, spuse el oprindu-se în fața uşii.

Sunetul paşilor scăzu apoi în intensitate, îndreptându-se spre tufele de oleandru. Bond scoase un geamăt şi-şi pipăi spatele. Apoi se ridică în genunchi şi-şi aranjă la loc ascunzătoarea, masându-şi şira spinării. Scuipă de câteva ori ca să-şi curețe gura de praful sacilor, privi prin crăpătura dintre scânduri ca să se asigure că nu mai e nimeni prin preajmă şi se întinse comod în culcuş, lăsându-şi mintea să rumege spusele lui Blofeld.

Omul acela era cu siguranță nebun. Cu un an înainte, glasul lui calm şi scăzut n-ar fi avut astfel de izbucniri isterice ce aminteau de Hitler. Ce se întâmplase însă cu sângele rece, cu încrederea deplină în sine care alcătuiau fundamentul tuturor planurilor lui? Mare parte din ele părea să se fi pierdut, probabil din pricina eşecurilor răsunătoare ale ultimelor două conspirații grandioase, în care el, Bond, avusese un rol foarte important. Un singur lucru era cert: ascunzătoarea lui fusese descoperită, aşa că în noaptea aceea trebuia să acționeze. Cu atât mai bine! Trecu din nou în revistă amănuntele destul de vagi ale planului său. Dacă reuşea să intre în castel, era destul de sigur că va putea să-l omoare pe monstru. Dar era aproape în aceeaşi măsură sigur că va muri şi el cu această ocazie. Dulce et decorum est[4]... tra-la-la tra-la-la... Dar apoi îşi aminti de Kissy şi nu mai fu la fel de sigur că nu-i pasă de viața lui. Ea trezise în sufletul lui sentimente despre care crezuse că au dispărut pentru totdeauna.

Căzu din nou într-un somn agitat, superficial, populat din nou cu ființele şi creaturile acelui tărâm de coşmar.

---

[4] *„Este dulce și frumos să mori pentru patrie" (Horațiu, 180 Ode), (n. tr.)*

Capitolul 18

Oubliette

În aceeaşi după-amiază, la ora şase, dangătul clopotului răsună din nou pe întreg domeniul şi se lăsă înserarea, trăgând încet storuri violete peste ziua care trecuse. Greierii începură să țârâie într-un cor sonor şi buratecii să chicotească în tufişuri. Libelulele roz dispăruseră de ceva vreme. Pe malul lacului apărură broaşte râioase gigantice, ieşite din gropile lor de noroi, ce păreau să se îndeletnicească cu prinsul țânțarilor atraşi de ochii lor strălucitori. Cei patru paznici îşi făcură apariția aducând cu ei miros de foc făcut în aer liber — probabil că arseseră resturile şi gunoaiele adunate peste zi. Se opriră pe malul lacului şi curățară cu o greblă apa de zdrențele albastre ce plutiseră întreaga zi la suprafață. În hohote interminabile de râs, pescuiră şi câteva oase complet golite de carne. Unul dintre ei se îndepărtă ducând probabil zdrențele la foc, iar Bond se grăbi să intre în ascunzătoarea lui de sub saci fiindcă ceilalți trei îşi împinseră roabele până la şopron şi le băgară înăuntru. Rămaseră sporovăind veseli în penumbră până sosi şi cel de-al patrulea şi apoi, fără să dea vreo atenție movilei dezordonate de saci din fundul şopronului, o luară spre castel. Bond se ridică în picioare, se întinse cu poftă şi

îşi scuturăpraful din haine şi din păr. Îl mai durea încă spatele, dar senzația cea mai puternică era nevoia disperată să fumeze o țigară. Decise să-şi împlinească dorința; în definitiv, se putea să fie ultima. Se aşeză jos, bău puțină apă, mancă o fâşie mare de carne uscată bine condimentată, apoi mai luă o înghițitură de apă. Scoase singurul lui pachet de Shinsei, aprinse țigara la adăpostul palmelor făcute căuş şi trase adânc primul fum în plămâni. Ce binecuvântare! Mai trase un fum şi perspectiva nopții îi păru brusc mai puțin înfricoşătoare. Cu siguranță că va merge totul strună! Se gândi puțin la Kissy, care la ora aceea îşi mânca brânza de soia cu orez şi peşte şi îşi plănuia partida nocturnă de înot. Câteva ore mai târziu avea să se afle aproape de el. Dar ce se va petrece în orele acelea? Trase din țigară până ajunse să-l ardă la degete, apoi strivi mucul şi-l vârî în crăpătura dintre scândurile podelei. Se făcuse şapte şi jumătate. Bâzâitul scos de insecte la apusul soarelui scăzuse mult în intensitate. Se apucă meticulos de pregătiri.

Îşi părăsi ascunzătoarea la ora nouă. Luna strălucea la fel ca în seara anterioară şi în parc era linişte, cu excepția gâlgâitului cleios al fumarolelor şi a câte unui chicotit sinistru scos de vreun gecko ascuns pe sub tufe. O luă pe drumul

urmat şi în noaptea trecută, trecu printre aceleaşi şiruri de copaci şi rămase pe loc privind donjonul profilat pe cer, al cărui acoperiş amintea de nişte aripi enorme de liliac. Observă pentru prima oară că balonul de avertizare cu fâşiile lui de pânză ce atrăgeau atenția asupra pericolului fusese dezumflat şi atârna pe marginea balustradei care încercuia ceea ce părea a fi etajul principal – cel de-al treilea, cel din mijlocul clădirii. Acolo strălucea slab o lumină gălbuie la mai multe ferestre, ceea ce îl făcu să-şi spună că la acel etaj trebuia să ajungă. Suspină adânc şi traversă neauzit aleea de pietriş, de la care ajunse fără nici un incident până la uşa scundă de sub podul mobil..

Costumul negru de ninja avea nenumărate buzunare ascunse, precum pardesiul unui spărgător de profesie. Scoase dintr-unul din ele o lanternă de dimensiunile unui creion şi o pilă mică de oțel şi se apucă de treabă. Din când în când se oprea şi scuipa în tăietura din ce în ce mai mare ca să uşureze frecarea metalului pe metal şi în cele din urmă se auzi pocnetul sec al oțelului care ceda. Folosindu-şi pila ca pe o pârghie, desfăcu zala lanțului pe care îl scoase apoi cu grijă din inele în care fusese prins. Apăsă uşor şi uşa se deschise spre interior. Împinse uşa mai mult şi cercetă cu lanterna întunericul ca smoala din fața lui. Se bucură că procedase astfel, căci pe pardoseala de piatră, acolo unde ar fi făcut primul pas înăuntru, stătea cu fălcile căscate o capcană ruginită pentru animale mari, lungă de vreun metru, care-l aştepta să calce în ea de sub movilița de paie care o ascundea parțial. Se cutremură imaginându-şi clănțănitul sinistru şi dinții ca de fierăstrău înfigându-i-se în picioare, puțin mai jos de genunchi. Probabil că nu era singura capcană din castel, aşa că trebuia să fie foarte atent.

Închise încetişor uşa, ocoli capcana şi plimbă raza lanternei în jurul lui şi-apoi înainte. Nimic altceva decât întuneric. Se afla într-un soi de pivniță unde fuseseră cu siguranță păstrate pe vremuri rezervele de hrană ale unei mici armate. Prin fascicolul subțire de raze trecu o umbră apoi alta şi alta şi pivnița răsună de țipete ascuțite. Nu se temea de lilieci şi nici nu credea în mitul victorian că ți se încurcă în păr, căci erau înzestrați cu radare excelente. Se strecură încet înainte, cu ochii ațintiți la lespezile uriaşe de piatră pe care călca. Trecu pe lângă doi piloni groşi susținuți de arcade şi constată că pivnița părea să se îngusteze, iar pereții şi tavanul boltit să se apropie de el. Da, iată şi şirul de trepte ce ducea în sus! Le urcă precaut şi le numără — erau douăzeci până ajunse la intrare, o uşă dublă înaltă şi lată ce nu avea zăvor pe partea lui. Împinse uşor şi simți rezistența unui soi de broască nu foarte solidă. Scoase din buzunar un şperaclu, îl vârî în broască şi împinse. Fălcile lui ascuțite se prinseră în canelura unui şurub mare cu cap în cruce, iar el răsuci cu putere în lateral până se auzi scrâşnet pătrunzător de metal vechi şi clinchetul cuielor sau al şuruburilor căzând pe jos. Împinse mai tare şi restul broaştei cedă cu un zgomot ce răsună lugubru şi jumătate din uşa dublă se deschise cu scârțâit de balamale neunse. În fața lui se întindea aceeaşi beznă. Făcu un pas înăuntru şi ascultă, cu lanterna stinsă. Nu venea nici un sunet, de nicăieri, căci încă se afla adânc în măruntaiele castelului. Aprinse lanterna şi văzu un alt şir de trepte la capătul cărora era o uşă modernă din lemn lăcuit. Le urcă grăbit şi apăsă clanța de metal. De data asta nu mai exista nici o încuietoare! Împinse uşor uşa şi se trezi într-un coridor lung de piatră ce urca în pantă uşoară. La capătul lui se vedea o altă uşă modernă, de sub care se zărea o dungă îngustă de lumină.

Străbătu neauzit coridorul, ajunse la uşă, îşi ținu respirația şi-şi lipi urechea de gaura cheii. Tăcere de moarte! Apăsă încet pe clanță şi crăpă puțin uşa, apoi, mulțumit de ce văzuse, intră şi o închise în urma lui. Se afla în holul principal al castelului. La stânga lui era intrarea principală, de la care pornea un covor roşu destul de uzat ce se întindea în diagonală pe o distanță de vreo cincizeci de metri, până într-o zonă la care nu ajungea lumina unicei lămpi cu petrol atârnată deasupra intrării. Holul vast nu era deloc decorat, cu excepția fâşiei lungi de covor, iar plafonul arăta ca o încâlceală de bârne

longitudinale şi transversale unite de o rețea de şipci subțiri din bambus peste aceeaşi tencuială nefinisată ce acoperea şi pereții.

Se simțea miros de umezeală şi piatră rece, ca în toate castelele vechi.

Se feri să păşească pe covor şi porni să străbată holul aproape lipit de perete. Îşi spuse că se afla probabil la etajul principal şi că undeva drept înainte era prada lui. Pătrunsese până în inima citadelei! Până în acel moment, totul decursese fără probleme.

Uşa următoare, ce constituia evident intrarea într-o sală de primire, avea doar un simplu zăvor cu resort. Se aplecă şi-şi lipi ochiul de gaura cheii. Nu văzu decât un interior slab luminat din care nu răzbătea nici un sunet. Ridică zăvorul, întredeschise uşa, apoi o deschise larg şi intră. Ajunse într-o încăpere la fel de mare, dar aceasta era decorată cu un fast nobiliar — probabil camera principală de primire, unde Blofeld îşi întreținea vizitatorii, între draperiile lungi şi roşii, tivite cu fir auriu, pe pereții vopsiți în alb se vedeau armuri şi arme vechi, deosebit de frumoase. Mobila veche, masivă, era aranjată în grupuri convenționale în jurul unui covor imens, albastru regal. Restul podelei era din scânduri bine lustruite ce reflectau lumina celor două lămpi cu petrol atârnate de plafonul înalt, străbătut de bârne precum cel din holul mare, însă aici bârnele cele mai groase fuseseră decorate cu un motiv roşu închis. Căutând locuri unde să se poată ascunde, alese draperiile mult depărtate de perete şi aşa, strecurându-se precaut de la un refugiu la altul, ajunse la uşa cea mică din fundul camerei, despre care bănui că duce la apartamentele personale ale proprietarilor.

Se aplecă să asculte, dar sări imediat în lături şi se ascunse după cea mai apropiată dintre draperii. Se apropiau nişte paşi! Desfăcu din talie lanțul subțire, îl înfăşură în jurul pumnului sâng, luă şperaclul în mâna dreaptă şi aşteptă, cu ochii lipiți de crăpătura dintre cele două fâşii lungi de catifea ce miroseau a praf.

Uşa cea mică se deschise pe jumătate dând la iveală spinarea unuia din paznici, cel care purta centura de piele neagră cu toc. Oare acesta era Kono, omul care îi traducea lui Blofeld din ziarele nipone? Probabil că lucrase pentru germani în timpul războiului, poate chiar în *Kempeitai*. Dar ce naiba facea? Părea să umble la un soi de aparat chiar lângă uşă. Un întrerupător electric? În nici un caz, castelul nu era electrificat. Părând mulțumit cu ce făcuse, omul păşi de-a-ndăratelea, se înclină adânc şi închise uşa. De data asta nu purta mască, aşa că reuşi să-i vadă fața cafenie şi încruntată, cu ochi oblici şi gură crudă când trecu prin fața ascunzătorii lui de după draperie. Paznicul străbătu încăperea, ieşi pe uşă şi o închise. Apoi se lăsă tăcere. Aşteptă vreo cinci minute bune înainte să mişte uşor draperia şi să privească în jur. Era singur.

Şi acum ultima rundă!

Se strecură spre uşă cu armele în mână. Nu se auzea nici un sunet din camera cealaltă. Şi totuşi, paznicul se înclinase. Ei bine, probabil că o făcuse din respect pentru aura Stăpânului. Smuci uşa cu putere dând-o până aproape în perete şi năvăli înăuntru gata de atac.

Intrarea lui vijelioasă fu întâmpinată de un coridor lung şi anost ce se întindea în fața lui pe vreo douăzeci de metri. Era slab luminat de o lampă cu petrol atârnată în mijlocul tavanului şi pardosit cu obişnuitele scânduri impecabil lustruite. O „podea privighetoare”? Nu. Paşii pazniculuinu stâr-

niseră nici o scârțitură trădătoare. Dar din spatele uşii de la capătul coridorului se auzea muzică. Era Wagner, uvertura din „Walkiria". „Mulțumesc, Blofeld", îşi spuse Bond, „mi-ai oferit o acoperire foarte utilă!" şi o porni cu paşi neauziți spre centrul coridorului.

Totul se întâmplă fără nici cea mai mică avertizare. Abia făcuse un pas depăşind jumătatea exactă a holului când întreaga lungime de douăzeci de metri de scândură basculă precum un leagăn pe un ax central şi el se trezi prăbuşindu-se într-un vid negru, în timp ce dădea disperat din mâini şi din picioare în căutarea unui punct de sprijin. Paznicul! Asta meşterise el după uşă! Probabil că trăsese maneta ce punea în funcțiune trapa spre tradiționala *oubliette*[5] a castelelor vechi! Iar el uitase complet să ia în calcul o asemenea posibilitate. În timp ce corpul îi plonja de pe capătul platformei înclinate în spațiu, un clopoțel de alarmă acționat de mecanismul trapei începu să sune isteric. O fracțiune de secundă avu impresia că platforma, eliberată de greutatea trupului său, revine în poziția inițială, apoi se prăbuşi pe o pardoseală de piatră şi îşi pierdu cunoştința.

Înota epuizat prin tunelul întunecat, spre punctul de lumină orbitoare din fața lui. De ce nu încetau să-l lovească? Ce făcuse să merite chinul ăsta? Avea doar două *awabi* — le simțea conturile zimțate şi tăioase în palme. Doar la atât se aştepta Kissy din partea lui.

— Kissy, îngăimă el. Opreşte-te, opreşte-te, Kissy!

Punctul de lumină crescu din ce în ce mai mare, devenind o pardoseală acoperită cu paie pe care zăcea ghemuit în timp ce cineva îl pălmuia puternic peste față. Pleosc! Pleosc! Durerea ascuțită din capul lui sporea la fiecare plesnitură, dându-i impresia că va exploda în mii de fărâme. Văzu marginea bărcii chiar deasupra lui şi ridică disperat mâna să se apuce de ea. Întinse cele două *awabi* ca să arate că şi-a făcut datoria şi-şi desfăcu palmele ca să le lase să cadă în albie.

Îşi recăpătă conştiința pentru câteva clipe şi văzu două mâini de paie plutind spre pardoseală. Loviturile se opriră şi imaginile din fața lui începură să se contureze mai clar prin ceața durerii. Fața aceea maronie! Ochii aceia oblici şi răi! Kono, paznicul. Şi mai era cineva cu el, o persoană care-i ținea torța. Atunci îşi aminti totul. Nici urmă de *awabi* sau de Kissy! I se întâmplase ceva cumplit. Totul mersese pe dos! *Shimata*! Am greşit! Tiger! Numele provocă declicul vital şi mintea lui Bond începu să funcționeze normal. Ai grijă acum! Eşti surd şi cretin. Eşti un miner japonez din Fukuoka. Ai acte care atestă asta. La naiba cu durerea ta de cap! N-ai nimic rupt, aşa că joacă-ți rolul cu sînge rece. Îşi lipi mâinile de coapse şi atunci îşi dădu seama că este complet dezbrăcat, cu excepția slipului sumar al costumului ninja. Se ridică în picioare şi se înclină până la pământ. Kono, cu mâna la tocul deschis al armei, se răsti furios la el în japoneză. Bond îşi linse sîngele ce i se prelingea pe la colțul gurii şi-l privi cu o față stupidă, lipsită de expresie. Kono scoase pistolul automat şi-i făcu semn cu țeava. Bond se înclină, se ridică la loc şi,

---

[5] *Celulă subternaă în castelele medievale unde se practica torturarea prizonierilor și în care se putea pătrunde doar printr-o trapă din tavan. (n. tr.)*

după ce aruncă o privire la celula acoperită cu paie în care căzuse, îl urmă pe paznicul ce ținea torța şi ieşi din capcană.

Urcară câteva scări, străbătură un coridor şi ajunseră în fața unei uşi. Kono făcu un pas în față şi bătu. Uşa se deschise şi Bond se trezi în mijlocul unei încăperi mici şi plăcute, cu aspect de bibliotecă. Paznicul cu torța întindea pe podea costumul de ninja şi surprinzător de incriminantul conținut al buzunarelor lui. Îmbrăcat într-un superb chimono negru brodat cu un dragon auriu, Blofeld stătea sprijinit de polița de deasupra căminului în care ardea mocnit un buştean de pin japonez. Era el, nu încăpea nici o îndoială! Fruntea înaltă, atinsă de calviție, gura încăpățânată, ca o rană roşie-vineție, umbrită acum de o mustață deasă, cenuşie, cu colțurile lăsate în jos — probabil cu scopul de a atinge dimensiunile unei mustăți de mandarin! — coama de păr alb pe care şi-l lăsase să crească pentru rolul de domnul conte de Bleuville, găurile negre şi goale ale ochilor. Iar lângă el, completând imaginea unui cuplu casnic ce se relaxează după cină, stătea Irma Blunt, gătită ca o doamnă japoneză de înaltă clasă, cu un fir perfect de crizantemă în poală, aşteptând s-o ridice din nou în mână după clarificarea cauzelor întâmplării neplăcute ce le tulburase liniştea. Fața lătăreață, puhavă, părul țepos şi rar, gura cu buze subțiri de gardian de închisoare, ochii căprui foarte deschis, aproape galbeni! „Pe Dumnezeul meu!" îşi zise Bond. „Uite-i aici, pe amândoi, la îndemână! La ora asta ar fi fost amândoi morți dacă nu făceam acea unică şi idioată greşeală! Oare mai pot întoarce sorții în favoarea mea? Doamne, dacă nu m-ar mai durea atât de groaznic capul!"

Sabia lungă a lui Blofeld stătea sprijinită de perete. O luă de la locul ei, merse pînă la locul unde lucrurile lui Bond zăceau grămadă şi le ridică rând pe rând cu vârful. Întâi pescui costumul negru şi-l întrebă pe paznic în germană:

— Şi ce e asta, Kono?

Paznicul îi răspunse în aceeaşi limbă, cu glas nesigur şi ochii oblici plecați în semn de respect față de Bond, posesorul costumului.

— E un costum ninja, Herr Doktor. Îl poartă cei care practică arta secretă *ninjutsu*. Secretele lor sunt străvechi şi eu cunosc puține din ele. Oamenii aceştia au capacitatea să se strecoare neobservați, să devină invizibili, să ucidă fără arme. Toată lumea se temea de ei în Japonia. Nici n-am ştiut că mai există şi astăzi. Omul acesta a fost trimis, fără îndoială, să vă asasineze, stăpâne. Şi dacă n-ar fi fost coridorul vrăjit, ar fi putut să reuşească.

— Dar cine este? întrebă Blofeld analizându-l atent pe captiv. E înalt pentru un japonez.

— Cei care muncesc în mine sunt adesea înalți, stăpâne. Are o hârtie care spune că e surd şi cretin.Şi nişte acte, ce par să fie în ordine, unde scrie că e miner din Fukuoka. Dar mie nu-mi vine să cred una ca asta. Are câteva unghii rupte, dar astea nu sunt mâini de miner.

— Nici eu nu cred asta, dar vom afla curând, spuse Blofeld şi se întoarse apoi către femeie. Tu ce crezi, draga mea? Ai un instinct grozav în treburi de genul ăsta — instinct de femeie!

Irma Blunt se ridică şi se apropie de el. ÎI privi pătrunzător şi îl înconjură încet, având grijă să rămână la o distanţă sigură. Când ajunse să-l privească din profil, pe partea stângă, rosti în şoaptă, nevenindu-i să creadă:

— *Du lieber Got*!

Se întoarse la Blofeld şi începu să-i vorbească în şoaptă aspră, nereuşind să-şi dezlipească privirile îngrozite de pe chipul lui Bond.

— Nu poate fi adevărat! Şi totuşi este. Cicatricea de pe obrazul drept! Profilul! I-au ras parte din sprâncene, ca să le dea linie ascendentă!

Făcu un pas în lături şi spuse hotărâtă:

— Ăsta-i agentul englez! Ăsta-i Bond, James Bond, cel căruia i-ai omorât nevasta. Cel care s-a dat drept Sir Hilary Bray. Îţi jur că aşa este! insistă ea cu înflăcărare. Trebuie să mă crezi, *lieber* Ernst!

Ochii lui Blofeld se îngustară.

— Văd o oarecare asemănare. Dar cum a ajuns aici? Cum de m-a găsit? Cine l-a trimis?

— Serviciile Secrete japoneze. Sunt sigură că sunt în relaţii cu Serviciile Secrete britanice.

— Nu prea cred. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi năvălit aici cu mandate, să mă aresteze. Sunt prea mulţi factori necunoscuţi în afacerea asta. Trebuie să procedăm cu toată circumspecţia şi să scoatem tot adevărul de la el. Mai întâi trebuie să vedem dacă e surd şi cretin, ăsta-i primul pas. Vom rezolva asta în camera de anchetă. Dar în primul rând trebuie convins puţin să coopereze. Kono, spune-i lui Kazama să se apuce de treabă!

Capitolul 19

Camera de anchetă

În încăpere erau zece paznici, aliniaţi lângă perete în faţa lui Kono. Erau înarmaţi toţi cu prăjini lungi. Kono lătră un ordin către unul dintre ei. Acesta îşi sprijini prăjina de perete şi păşi în faţă. Era un tip masiv ca un dulap, cu capul chel şi lucios ca un pepene şi mâinile cât nişte şunci. Adoptă poziţia de luptă în faţa lui Bond, cu picioarele depărtate ca să-şi asigure echilibrul şi buzele rânjite într-un rictus de răutate ce-i dezvelea dinţii sparţi şi cariaţi, îşi balansă mâna dreaptă şi-l izbi cumplit peste cap, exact în locul unde se rănise mai devreme în cădere. Bond avu senzaţia că-i explodează ţeasta. După câteva clipe porni şi palma stângă, al cărei impact îl aruncă într-o parte. Prin ceaţa roşiatică a suferinţei, îi zări pe Blofeld şi pe femeia lui. Blofeld abia dacă părea interesat de ceea ce se petrecea privind scena cu detaşarea unui om de ştiinţă, dar buzele femeii erau întredeschise şi umede.

Bond încasă alte zece palme rapide, una după alta şi ştiu că trebuie să acţioneze cât timp îşi mai păstra concentrarea şi puterea. Picioarele depărtate ale celui care-l lovea îi oferiră ţinta perfectă — atâta timp cât tipul nu practica şmecheria aceea a luptătorilor sumo. Se chinui să-şi limpezească privirile împăienjenite şi-şi stabili ţinta, apoi, în timp ce altă lovitură cumplită pornise spre capul lui, lovi cu piciorul în sus mobilizându-şi până la ultimul dram forţa ce-i rămăsese. Piciorul lui nimeri în plin. Omul scoase un urlet animalic şi se prăbuşi la pământ, rostogolindu-se de pe-o parte pe alta, cu mâinile încleştate sub pântec. Ceilalţi paznici se repeziră spre el cu prăjinile ridicate,

iar Kono scoase arma din toc. Bond se ascunse după un scaun cu speteaza înaltă, pe care-l apucă şi-l azvârli în grupul de atacatori. Un picior de scaun îl lovi pe unul din paznici în gură, spărgându-i câțiva dinți; acesta căzu la pământ, tinându-se de gură.

— Halt!

Bond mai auzise strigătul acesta de hitlerist. Paznicii rămaseră nemişcați, plecând vârful prăjinilor spre podea

— Kono, scoate-i pe ăştia de-aici, ceru el arătând spre cei doi răniți. Şi pedepseşte-l pe Kazama pentru incompetență. Celuilalt dă-i bani să-şi pună dinți noi. Ajunge cu asta! Omul acesta n-o să reacționeze la metode obişnuite ca ale voastre. Dacă poate să audă, nu va rezista la presiunea din camera de anchetă. Du-l acolo. Restul paznicilor pot să aştepte în camera de audiențe. *Also! Marsch!*[6]

Kono lătră câteva ordine la care paznicii reacționară cu cea mai mare promptitudine. După aceea îi făcu semn lui Bond cu țeava pistolului, deschise o uşă scundă ascunsă de un raft cu cărți şi-l scoase într-un coridor îngust de piatră. Ce mai urma oare? Bond îşi linse sîngele adunat în colțul gurii. Puterea lui de a îndura ajunsese aproape la limită. Presiune? Nu credea că poate să suporte mai multă. Şi ce era oare camera aceea de anchetă? Ridică uşor din umeri. Poate că va găsi totuşi o ocazie să-i sară lui Blofeld în beregată. Ce bine ar fi fost să moară împreună cu el! O luă înainte pe coridor ignorând ordinul lui Kono să deschidă uşa grosolană de la capătul lui. Furios, paznicul trebui să i-o deschidă el în timp ce-i ținea țeava pistolului proptită în şira spinării. Intrară într-o încăprere bizară placată în întregime cu lespezi de piatră neglijent cioplite, unde era foarte cald şi duhnea insuportabil a sulf.

Blofeld şi femeia lui intrară şi ei înăuntru, uşa fu încuiată în urma lor şi cei doi se aşezară în două fotolii de lemn deasupra cărora se vedeau, pe perete, o lampă cu petrol şi un ceas mare de bucătărie a cărui singură trăsătură neobişnuită era că cifrele ce indicau sferturile de oră erau încercuite cu roşu. Acele lui arătau că trecuse cu puțin de ora unsprezece şi chiar în momentul când Bond îşi ridică privirea spre el minutarul îşi schimbă poziția cu un clinchet metalic sonor. Kono îi făcu semn lui Bond să înainteze cei doisprezece paşi până la capătul opus al camerei, unde se afla un soi de fotoliu ridicat pe un piedestal de piatră, stropit tot cu noroi cenuşiu uscat. Lespezile din jurul lui erau mânjite cu acelaşi noroi vulcanic. Deasupra jilțului de piatră, tavanul avea o deschizătură largă de formă circulară prin care se vedea un petic de cer întunecat şi presărat cu stele. Cizmele de cauciuc ale lui Kono scârțâiră în spatele lui şi paznicul îi făcu semn să se aşeze pe jilțul de piatră, care avea în mijloc o gaură mare. Bond făcu ce i se ceruse, cutremurându-se la contactul dintre pielea lui goală şi suprafața fierbinte şi lipicioasă mânjită cu noroi. Îşi sprijini antebrațele pe brațele de piatră ale jilțului şi aşteptă. Gândul la ceea ce avea să se petreacă îi provocă crampe puternice în burtă.

Din celălalt capăt al camerei, Blofeld i se adresă în engleză cu glas puternic ce reverbera îndelung.

---

[6] *Acum! Marș! (germ.) (n. tr.)*

— Comandante Bond, sau agent 007 al Serviciilor Secrete britanice dacă preferi, aceasta este camera de anchetă inventată în totalitate de mine, care are efectul aproape inevitabil de a-i face pe oamenii muți să vorbească. După cum bine ştii, proprietatea mea e o zonă cu activitate vulcanică destul de intensă. Acum stai exact deasupra unui gheizer care scuipă noroi la o temperatură de aproximativ 1000°C, la o înălțime de peste cincisprezece metri. Într-o bună zi mi-a venit ideea de a canaliza jetul acestui către pereții goi de piatră. Un gheizer printr-un horn de piatră, până în locul unde şezi dumneata acum. Acesta e ceea ce se cheamă un gheizer cu activitate periodică, iar acum este reglat să erupă exact la fiecare cincisprezece minute.

Blofeld aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse spre el şi continuă:

— Aşadar, vei observa cu uşurință că mai sunt exact unsprezece minute până la următoarea erupție. Dacă nu mă auzi, nici pe mine şi nici traducerea în japoneză a spuselor mele ce va urma îndată, dacă eşti un japonez surd şi cretin aşa cum susții, nu te vei mişca de pe jilțul acela şi vei suferi o moarte înspăimântătoare, ca urmare a incinerării părții inferioare a corpului tău. Pe de altă parte, dacă părăseşti jilțul înainte de momentul erupției, vei demonstra că poți să auzi şi să înțelegi şi vei fi supus unei serii de torturi suplimentare, care te vor face în mod inevitabil să răspunzi la întrebările mele. Cu ajutorul acestor întrebări voi căuta să aflu identitatea ta reală, modul în care ai ajuns aici, cine te-a trimis şi cu ce scop şi câte persoane sunt implicate în conspirația asta. Mă înțelegi? Văd că nu vrei să renunți la rolul pe care-l joci. Foarte bine atunci. Luând în considerare şi ipoteza, cam greu de crezut, că actele tale sunt în regulă, şeful paznicilor mei îți va explica pe scurt scopul acestei încăperi în limba japoneză. Din fața uşii pe care o păzea, Kono începu să latre în japoneză. Bond nu-i dădu nici cea mai mică atenție, căci se concentra străduindu-se să-şi mobilizeze toate resursele de luciditate şi putere. Şedea aparent relaxat pe jilțul de piatră şi privea nonşalant în jurul lui. Îşi amintise de ultimul „iad" vizitat la Beppu şi căuta ceva anume. Ah, da! Acolo era! În colțul din dreapta, nu departe de tronul lui, se vedea o cutie din lemn ce nu părea să aibă nici un fel de încuietoare. Sub cutia aceea se ascundea cu siguranță valva care regla activitatea gheizerului. Oare nu putea să folosească în vreun fel această informație? Puse gândul într-un colțişor al minții, la păstrare şi începu să-şi chinuie creierul extenuat, mobilizându-l să găsească un plan. Ce bine ar fi fost dacă durerea agonizantă ce făcea țeasta să-i pulseze ar fi încetat măcar puțin! îşi puse coatele pe genunchi şi-şi sprijini cu grijă fața tumefiată în palme. Se consolă puțin cu gândul că cei doi paznici pe care-i atacase sufereau mai mult decât el.

Kono termină de vorbit. Minutarul ceasului scoase clinchetul sonor ce anunța că se mai scursese un minut. Mai ticăi încă de nouă ori. Bond îi privi cadranul alb cu cifre negre. Era unsprezece şi paisprezece minute. De undeva de sub el se auzi un huruit profund şi furios, urmat de un val puternic de aer fierbinte. Bond se ridică de pe jilț şi se îndepărtă cu paşi şovăielnici de piedestalul de piatră şi se opri într-o zonă unde pardoseala nu era stropită cu noroi. Apoi se întoarse şi privi atent. Huruitul deveni muget îndepărtat, apoi urlet înspăimântător, ca şi cum un tren expres ar fi năvălit în încăperea cea mică. Avu loc o explozie puternică şi un jet solid de noroi cenuşiu ieşi ca un piston lucios din gaura în podea pătrunzând cu precizie în hornul din tavan. Jetul cu consistență solidă continuă să țâşnească vreme de o secundă

împrăştiind o căldură atât de mare încât Bond trebui să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte. Apoi pilonul cenuşiu coborî înapoi în gaura din care se înălţase împrăştiind pe tavan stropi fierbinţi de noroi ce căzură pe pardoseală în picături mari şi puturoase. Prin hornul de piatră se auzi o bolboroseală sonoră şi camera se umplu de aburi. Duhoarea de sulf era insuportabilă în tăcerea de moarte care se lăsă ticăitul care anunţa că acul ceasului se mutase pe minutul al şaisprezecelea răsună , la fel de puternic ca un gong.

Bond se întoarse şi privi cuplul de sub ceas.

— Ei bine, Blofeld, nemernic nebun, trebuie să recunosc că tipul care se ocupă cu efecte speciale, acolo jos în pivniţa castelului, îşi ştie bine meseria! Acum trimite după cele douăsprezece drăcoaice şi, dacă sunt la fel de frumoase ca *Fraulein* Blunt, îl aducem pe Noel Coward să cânte pentru noi şi până la Crăciun ajungem cu spectacolul nostru pe Broadway! Ce părere ai?

Blofeld se întoarse spre Irma Blunt.

— Ai avut dreptate, fată dragă. E cu siguranţă acelaşi *Britischer*. Adu-mi aminte să-ţi cumpăr un şirag din acele perle minunate ale domnului Mikimoto. Dar acum haide să terminăm cu omul acesta o dată pentru totdeauna. Nu de alta, dar a trecut demult ora noastră de culcare.

— Ai dreptate, *lieber* Ernst. Dar mai întâi trebuie să vorbească

— Desigur, Irmchen. Dar asta se rezolvă repede. I-am frânt deja primele rezerve. Străpungerea celei de-a doua linii de apărare va fi joacă de copil. Vino!

Străbătură cu toţii în sens invers coridorul de piatră şi reveniră în bibliotecă Irma Blunt îşi reluă locul pe canapea, iar Blofeld se sprijini din nou de polița de deasupra căminului, cu mâna dreaptă aşezată relaxat de mânerul săbiei. Era ca şi cum s-ar fi întors cu toţii de la o plăcută distracţie după cină — un joc de biliard, răsfoirea unor albume cu timbre, vizionarea unor scurte filme de familie. Bond hotărî să lase baltă identitatea minerului din Fukuoka. Lângă raftul cu cărţi era o masă de scris. Trase scaunul de sub ea şi se aşeză comod. Văzu pe masă ţigări şi chibrituri. Luă una, o aprinse şi inhală cu nesaţ.

Putea foarte bine să-şi ofere cîteva clipe de confort înainte de Marele Somn! Scutură scrumul pe covor şi puse picior peste picior.

Blofeld arătă spre grămada de haine şi obiecte de pe podea.

— Kono, ia astea de-aici! Le voi examina mai târziu Poţi să rămâi cu restul paznicilor, în holul exterior. Pregăteşte o lampă de sudură şi burghiul electric, poate voi avea nevoie de ele ca mijloace suplimentare de convingere. Acum, spuse el întorcându-se spre Bond, vorbeşte şi vei avea parte de o moarte rapidă şi onorabilă prin sabie. Să nu ai îndoieli în privinţa asta, căci sunt expert în mânuirea ei şi e ascuţită impecabil. Dacă nu vorbeşti, vei muri încet şi oribil, dar înainte de a se sfârşi cu tine îmi vei spune tot ce vreau să ştiu. Ştii foarte bine din practicarea meseriei tale că este posibil şi că există un anumit grad de prelungire a suferinţei pe care nu-l poate îndura nici o fiinţă umană. Ei bine?

— Blofeld, tu n-ai fost niciodată prost, îi răspunse Bond degajat. O mulţime de oameni din Londra şi Tokio ştiu că sunt aici în seara asta în momentul acesta, mai ai posibilitatea de a scăpa de o condamnare la moarte, căci ai o mulţime de bani şi-ţi poţi angaja cei mai buni avocaţi. Dar dacă mă omori, vei muri şi tu cu siguranţă.

— Domnule Bond, nu spui adevărul. Cunosc procedurile oficiale la fel de bine ca dumneata în consecință îți ignor povestea în totalitate şi fără ezitare. Dacă prezența mea aici ar fi fost cunoscută la nivel oficial, ar fi fost trimisă o mică armată de polițişti să mă aresteze, însoțiți probabil de un membru al eşalonului superior al CIA, în a căror listă de persoane căutate mă aflu cu siguranță. Japonia se află în sfera de influență americană. Poate ți s-ar fi îngăduit să mă interoghezi după arestare, dar un englez nu are ce să caute în operațiunea inițială a poliției.

— Dar cine a zis că ar fi o operațiune a poliției? Când am auzit, în Anglia nişte zvonuri despre ceea ce se petrece pe acest domeniu, mi-am spus că proiectul pare să fie conceput în stilul tău. Aşa că am obținut permisiunea să vin până aici să văd cum stau treburile. Dar se cunoaşte în permanență locul unde mă aflu şi dacă nu mă întorc se vor lua imediat măsurile cuvenite.

— Nu ține deloc, domnule Bond. Nu va exista niciodată vreo dovadă că m-ai văzut sau că ai intrat pe proprietatea mea Se întâmplă să fiu în posesia unor informații care sunt în concordanță cu prezența dumitale aici. Unul dintre agenții mei mi-a raportat recent că şeful Serviciilor Secrete japoneze, un anume Tanaka, a venit în zona asta însoțit de un străin îmbrăcat ca un japonez. Acum constat că noua dumitale înfățişare concordă cu descrierea furnizată de agentul meu

— Unde e omul ăsta? Aş vrea să-i pun câteva întrebări.

— Nu este disponibil.

— Cât de convenabil!

În ochii întunecați şi adânci ai lui Blofeld începu să licărească o flacără roşiatică.

— Uiți că nu eu sunt cel care este interogat, domnule Bond, ci tu! Ei bine, află că ştiu totul despre acest Tanaka. E un om de o cruzime fără margini şi m-aş hazarda să presupun că şi asta se potriveşte cu cele petrecute şi mai ales cu faptul că te-a trimis aici. Acest Tanaka şi-a pierdut deja unul dintre cei mai buni agenți pe care l-a trimis să-şi vâre nasul în treburile mele. Şi fiindcă te aflai la îndemână, probabil într-o misiune legată de meseria ta, ți-a solicitat ajutorul; ai acceptat să vii aici şi să mă omori, poate din considerație față de acest om, poate în schimbul unui serviciu pe care ți l-a făcut, rezolvând în felul acesta o situație care altfel ar fi creat oarecare neplăceri guvernului japonez. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă când ai aflat că doctoral Guntram Shatterhand este de fapt Ernst Stavro Blofeld. Ai motivele tale personale să vrei să mă omori şi n-am nici cea mai mică îndoială că ai păstrat această informație doar pentru tine, de teamă să nu intervină oficialitățile şi să te împiedice să-ți duci răzbunarea până la capăt.

Blofeld tăcu şi rămase cu privirile pierdute în gol. Când îşi reluă monologul, glasul lui îşi schimbase timbrul devenind şoptit şi catifelat.

— Sunt înzestrat cu unul din cele mai mărețe creiere din lume, domnule Bond. Ai ceva de spus? După cum zic americanii, „ar fi bine să-mi placă ce aud”!

Bond luă o altă țigară, o aprinse şi spuse calm:

— Nu-ți pot spune altceva decât adevărul, Blofeld. Dacă mi se întâmplă ceva, tu şi probabil femeia ta, ca accesoriu, veți fi morți până la Crăciun.

— Bine, domnule Bond. Dar sunt atât de convins de temeinicia informațiilor mele, încât te voi ucide cu mâna mea şi voi scăpa de cadavrul tău

în mod corespunător. Am stat şi m-am gândit că e mai bine s-o fac cu mâinile mele decât să privesc cum te omoară încet gărzile. E prea mult timp de când îmi stai ca un ghimpe în coaste, iar contul pe care-l am de reglat cu tine e unul personal. Ai auzit vreodată de expresia japoneză *kirisutegomen*?

— Mai scuteşte-mă de chestiile gen Lafcadio Hearn! mormăi Bond.

— Datează de pe vremea samurailor şi, în traducere literală, înseamnă „omoară şi mergi mai departe". Dacă o persoană cu statut social umil stătea în calea samuraiului sau nu îi arăta respectul cuvenit, samuraiul era îndreptățit să-i zboare capul de pe umeri. Eu mă consider a fi un samurai rătăcit în epoca asta, iar minunata mea sabie nu a cunoscut încă sângele. Al tău va fi un botez admirabil pentru nobilul ei tăiş! Eşti de acord, *libchen*? o întrebă el pe Irma Blund.

Mutra lătăreață de gardiancă se ridică spre el.

— Dar desigur, *lieber* Ernst! Tot ce hotărăşti tu e corect. Dar fii atent, ai de-a face cu un animal periculos.

— Uiți, *mein liebchen*, că din ianuarie trecut a încetat să mai fie un animal. Cu o simplă operație chirurgicală asupra femeii pe care o iubea l-am redus la dimensiuni umane.

Silueta dominatoare, înfricoşătoare din fața căminului luă sabia în mână

— Iți voi demonstra acum, Bond.

Capitolul 20

Sânge şi tunet

Bond aruncă țigara aprinsă lăsând-o să fumege pe covor şi îşi încordă întregul corp.

— Sper că vă dați seama că sunteți amândoi nebuni de-a binelea!

— La fel au fost Frederick cel Mare, Nietzsche şi Van Gogh. Ne aflăm într-o companie admirabilă, ilustră, domnule Bond. Pe de altă parte, cine eşti tu? Un ucigaş de duzină, un instrument bont mânuit de nişte imbecili cocoțați în scaune înalte. Îndeplineşti ceea ce ți se cere, dintr-un sentiment prost îndrumat al îndatoririi sau din patriotism, îți satisfaci instinctele primare cu alcool, nicotină şi sex în timp ce aştepți să fii mânat într-o altă incursiune lipsită de noimă. Şeful tău te-a trimis de două ori până acum să te confrunți cu mine, domnule Bond şi, cu ajutorul unei combinații de noroc şo forță brută, ai reuşit să distrugi două din genialele mele proiecte. Tu şi guvernul tău le-ați etichetat probabil ca fiind crime împotriva umanității şi numeroase autorități mă caută încă pentru a mă pedepsi pentru ele. Dar încearcă să-şi foloseşti bruma de inteligență pe care o ai, domnule Bond şi priveşte-mi acțiunile într-o lumină realistă, din perspectiva gândirii superioare!

Blofeld era solid, înalt de vreun metru şi nouăzeci de centimetri şi foarte bine făcut. Îşi aşează sabia de samurai cu vârful în podea, între picioarele depărtate şi-şi sprijini mâinile de mânerul ei. Cum îl privea din celălalt capăt al încăperii, Bond trebui să admită că în chipul arogant, în privirea directă şi hipnotică, în linia crudă a gurii cu colțurile lăsate în jos era ceva copleşitor. Chimonoul amplu drapat, croit ca să dea iluzia masivității unei rase de oameni pirpirii, conferea corpului său o masivitate covârşitoare, iar dragonul

auriu, brodat pe el, atât de uşor de luat în derâdere ca o fantezie puerilă se târa amenințător pe mătasea neagră şi părea să scuipe flăcări reale din gura de pe partea stângă a hainei. Blofeld îşi întrerupsese discursul, aşa că Bond îl aştepta să continue, măsurîndu-l din priviri cu mare atenție. Ştia cu certitudine ce va urma — justificări de tot felul. Aşa se întâmpla mereu. Când credeau că te-au adus acolo unde voiau, când ştiau că dețin pe deplin controlul situației şi să sunt în superioritate, înainte să dea lovitura de grație, călăii simțeau o plăcere specială şi reconfortantă să-şi rostească apologia chiar şi în fața unui public restrâns, aflat pe cale de dispariție, considerând că ispăşesc astfel păcatul pe care urmau să-l comită. Cu mâinile sprijinite într-o poziție relaxată Blofeld îşi continuă monologul cu voce rezonabilă, stăpânită, puțin pedantă.

— Ei bine, domnule Bond, să luăm operațiunea Thunderball, după cum a botezat-o guvernul tău. Scopul proiectului era obținerea de la puterile occidentale a unei răscumpărări substanțiale pentru restituirea a două arme atomice în posesia cărora am intrat. Pe ce criteriu să fie catalogată acțiunea mea ca un delict, cu excepția celor total nerealiste ale politicii internaționale? Băieții bogați se joacă cu jucării scumpe. Dar apare un băiat sărac care le fură şi se oferă să le restituie contra unei sume de bani. Dacă băiatul cel sărac ar fi reuşit să-şi ducă planul la îndeplinire, întreaga lume ar fi beneficiat de efectele secundare deosebit de importantele acțiunii sale! Erau jucării periculoase care, în mâinile băiatului sărac sau, lăsând alegoria la o parte, în mâinile lui Castro, puteau duce la distrugerea nemiloasă a întregii omeniri. Prin acțiunea mea, am dat tuturor un exemplu dramatic ce trebuia luat atent în considerare. Dacă aş fi îndeplinit-o cu succes şi aş fi intrat în posesia banilor, poate că amenințarea unei acțiuni similare cu a mea ar fi dus la negocieri serioase pentru dezarmare, pentru abandonarea acestor jucării periculoase ce pot cădea cu uşurință pe mâini răuvoitoare. Îmi urmăreşti raționamentul? Apoi chestiunea mai recentă, a atacului cu arme biologice asupra Angliei. Dragă domnule Bond, judecând după absolut orice standarde, englezii sunt o națiune bolnavă Dacă n-aş fi vrut să accelerez această boală şi s-o duc la deznodământul ei firesc, moartea britanicii n-ar fi ieşit din letargia lor şi n-ar fi participat la eforturile comune ale politicii internaționale, aşa cum au făcut-o în timpul războiului. Şi acum spune-mi, domnule Bond, în ce constă delictul acțiunii mele? Şi să cântărim acum chestiunea acestei aşa-zise Grădini a Morții. Îți voi face o mărturisire, domnule Bond. Am ajuns să sufăr de o oarecare delăsare a minții pe care sunt hotărât s-o combat şi care are ca pricină faptul că sunt un geniu unic în întreaga lume, lipsit de orice recunoaştere şi onoruri, ba chiar mai rău, înțeles greşit. Fără îndoială că principala cauză a aceste delăsări este de ordin fizic — ficatul, rinichii, inima obişnuitele puncte slabe ale vârstei mijlocii. Dar pe lângă asta s-a instalat în mine o oarecare paralizie mentală un dezinteres tot mai profund față de umanitate şi de viitorul ei, o plictiseală totală față de problemele omenirii. Aşadar acum caut, la fel ca un gurmand cu vălul palatin uzat, doar acele alimente intens condimentate, gustul cel mai rafinat, cu impact puternic asupra papilelor gustative — atât din punct de vedere fizic cât şi mental. În felul acesta domnule Bond, am ajuns să concep acest proiect folositor şi esențialente umanitar — acela de a oferi moarte celor care caută să scape de povara obligației de a trăi. Procedînd astfel, nu numai că furnizez omului obiş-

nuit o soluție la problema lui „a fi sau a nu fi”, dar în același timp pun la dispoziția guvernului japonez — care pare să fie deocamdată orb la marea mea generozitate — un osuar curat și izolat care-l scutește de fluxul constant de evenimente imunde ce implică trenuri, tramvaie, vulcani și alte neatrăgătoare mijloace publice de a te sinucide. Trebuie să recunoști că, departe de a fi o crimă proiectul meu este un serviciu public unic în istoria lumii.

— Ieri am văzut un om ucis în mod barbar.

— Se făcea curățenie, domnule Bond, se făcea curățenie. Omul a venit aici dorindu-și să moară Ce ai văzut tu ieri, a fost ajutorul dat acestui om slab de înger pentru a se urca în barca ce traversează Styxul. Dar îmi dau seama că nu pricepi nimic din spusele mele, că ele nu ajung la ceea ce-ți ține loc de minte. În ceea ce te privește, nu ești în stare să vezi mai departe de gratificația simplă a unei ultime țigări. Cred deci că am vorbit suficient și că ne-ai ținut treji destul în seara asta Așadar, preferi să fii hăcuit într-o încăierare vulgară sau îți vei oferi gâtul în mod onorabil?

Blofeld făcu un pas în față ridică sabia înfricoșătoare cu amândouă mâinile și o ținu deasupra capului. Lumina lămpilor cu petrol se reflecta pe tăișul ei perfect ascuțit și pe ornamentele în filigran ale mânerului.

Bond știa ce are de făcut. Știuse încă de când reveniseră în acea încăpere și observase prăjina paznicului rănit sprijinită de perete, într-un ungher umbrit. Dar femeia stătea lângă butonul unei sonerii, așa că mai întâi trebuia să se ocupe de ea. Oare reținuse ceva din loviturile și parările luptei cu bastonul privind demonstrația de *bojutsu* din centrul de antrenament al agenților lui Tiger? Se azvârli spre stânga înșfacă prăjina și o aruncă în capul femeii care se ridica deja în picioare.

Prăjina o izbi cu zgomot sec în tâmplă făcând-o să se prăvălească grotesc din scaun și să rămână nemișcată. Sabia lui Blofeld șuieră ascuțit trecându-i pe lângă umăr. Se răsuci, își luă avânt, aținti prăjina ținând-o în mâna stângă ca și cum ar fi fost un tac de biliard și o lansă. Lovitura prinse din plin sternul lui Blofeld, lipindu-l de perete, dar acesta își recăpătă imediat echilibrul și începu să se apropie inexorabil, făcându-și sabia să șuiere în aer ca un bici. Bond încercă să-l lovească peste brațul drept, dar rată și trebui să se retragă. Era concentrat să-și țină prăjina, la cel ca și corpul, în afara razei de acțiune a oțelului ce se rotea amenințător, conștient că altfel arma i-ar fi fost retezată ca un chibrit și că lungimea ei era unicul avantaj de care dispunea Blofeld șarjă pe neașteptate, ca un expert, cu genunchiul drept îndoit în față. Bond fentă la stânga, dar cu câteva fracțiuni de secundă prea târziu, astfel că lama săbiei îi crestă pielea de pe coaste, făcând să-i dea sângele. Înainte ca Blofeld să se poată retrage, Bond apucă prăjina cu ambele mâini și-l lovi din lateral, peste picioare. Arma lui întâlni osul. Blofeld înjură și încercă fără succes să reteze prăjina Apoi porni din nou înainte, iar lui Bond nu îi rămase altceva de făcut decât să se ferească și să fandeze în mijlocul camerei, lansând din când în când prăjina cu mișcări scurte ca să-și țină dușmanul la distanță. Dar pierdea constant teren în fața lamei de oțel ce se mișca neîncetat, iar Blofeld, simțind că se apropie victoria se lansa ca un șarpe în atacuri fulgerătoare. Bond sări în lături, sesiză momentul favorabil și-l izbi cu toată forța în umărul drept, smulgându-i altă serie de înjurături. Era brațul cu care mânuia sabia! Bond continuă să atace susținut și reuși să-l lovească de câteva ori la rând, dar Blofeld reuși, parând unul dintre

atacuri, să reteze vreo treizeci de centimetri vitali din lungimea prăjinii de lemn, cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi tăiat capătul unei lumânări. Blofeld folosi imediat avantajul şi începu să atace în salturi furioase pe care Bond le putea para doar lovind în latul sabiei, ca să nu-i mai fie retezată prăjina din nou. Dar arma începu să-i alunece în palmele transpirate şi, pentru prima oară simţi în ceafă suflul îngheţat al înfrângerii. Şi Blofeld păru că-l simte, căci execută unul din atacurile lui necruţătoare, încercând să pătrundă în spatele gărzii lui Bond. Englezul aproximă în minte distanţa până la peretele din spatele lui şi făcu un salt îndărăt, lipindu-se de el. Chiar şi aşa simţi vârful ascuţit al săbiei zgâriindu-i pântecul. Dar, aruncat înapoi de impactul cu peretele, contraatacă reuşi să îndepărteze sabia din mâna adversarului cu o lovitură cumplită de prăjină şi, aruncându-şi arma pe podea sări la gâtul lui Blofeld şi îşi încleştă amândouă mâinile de el. Pentru câteva clipe, cele două feţe transpirate stătură aproape lipite una de alta Blofeld îşi izbi adversarul cu mânerul săbiei peste coaste, dar acesta nici nu simţi forţa loviturii. Degetele lui încleştate strîngeau şi strângeau şi strângeau, până când auzi zăngănitul săbiei căzând pe podea şi simţi degetele şi unghiile lui Blofeld zgâriindu-i faţa, încercând să ajungă la ochi.

— Mori, Blofeld! Mori! şuieră el printre dinţii încleştaţi.

După câteva clipe văzu cum îi iese limba din gură cum îşi rostogoleşte ochii peste cap şi îl simţi alunecând greu din strânsoare. Se prăbuşi odată cu el în genunchi, cu degetele încleştate în continuare de gâtul vânjos, fără să vadă ceva fără să audă ceva orbit de setea cumplită de sânge.

După o vreme începu să-şi revină. Capul dragonului auriu de pe chimonoul negru de mătase scuipa flăcări înspre el. Îşi descleştă cu greu degetele din jurul gâtului şi se ridică în picioare, ferindu-se să privească chipul vineţiu. Se clătină. Doamne, cât de răul îl durea capul! Ce mai trebuia să facă acum? Încercă să-şi adune cât de cât gândurile. Mai devreme îi venise o idee excelentă. Dar care anume? A, da, desigur! Luă de jos sabia lui Blofeld şi merse cu paşi de somnambul de-a lungul coridorului de piatră ce ducea la camera de anchetă. Se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci minute. Găsi imediat cutia de lemn stropită cu noroi, în spatele tronului de piatră pe care şezuse cu zile, cu ani în urmă. Se apropie de ea şi o făcu să sară cât colo cu o lovitură puternică de sabie. Da, cutia ascundea o roată mare, aşa cum se aşteptase! Se lăsă în genunchi şi o răsuci până o închise cu totul. Ce urma să se întâmple? Sfârşitul lumii? Ieşi din cameră şi străbătu în fugă coridorul. Acum trebuia să iasă să scape din locul acela blestemat. Dar retragerea îi era blocată de paznicii adunaţi în holul central. Trase în lături o draperie şi sparse geamul cu mânerul săbiei. Fereastra dădea pe o terasă cu balustradă ce părea să înconjoare tot etajul. Se uită în jur, căutând ceva să-i acopere goliciunea. Nu văzu altceva decât chimonoul lui Blofeld. Îl smulse cu sânge rece de pe cadavru îl îmbrăcă şi strânse cordonul. Partea interioară a hainei era rece ca o piele de şarpe. Privi în jos spre Irma Blunt. Femeia mai respira încă scoţând un horcăit de beţiv. Se duse la fereastră şi o încălecă ferindu-şi tălpile goale de cioburi.

Se înşelase! Terasa era de fapt un balcon destul de mic, închis pe ambele părţi. Îl parcurse de la un capăt la celălalt, dar nu văzu nici o cale de ieşire. Privi peste balustradă. Până la aleea de pietriş de jos era o distanţă de cel puţin o sută de metri. Auzi deasupra capului un fluierat înăbuşit şi se uită

să vadă ce este. Doar o pală de vânt ce făcuse să vibreze una din frânghiile ce țineau legat blestematul de balon al lui Blofeld! Atunci îi veni ideea nebunească susținută de amintirea unei scene dintr-un film cu Douglas Fairbanks, unde eroul traversase pe sus un hol vast folosindu-se de pendularea unui candelabru. Balonul cu heliu era suficient de puternic ca să susțină pancartele de pânză încadrate în şipci ce conțineau avertismente, atunci de ce n-ar susține şi greutatea unui om?

Alergă la colțul balustradei, de care era legată frânghia cu care era fixat balonul. Verifică frânghia. Era tare ca un cablu! De undeva, din spatele lui, se auzea zarvă mare. Oare îşi revenise femeia din leşin? Ținându-se de frânghia întinsă, se cățără pe balustradă îşi fixă ca punct de sprijin pentru picioare una din pancarte, se prinse cu mâna dreaptă de frânghie, în timp ce cu stânga îi tăia legătura folosind sabia lui Blofeld şi se aruncă în gol.

Mergea! Adia o briză uşoară ce îl purta clătinându-se uşor deasupra parcului luminat de lună peste fumarolele din care se ridicau aburi, peste lacul cu oglinda lui lucioasă şi liniştită mânându-l spre mare. Dar, în loc să coboare, urca! Se părea că sfera umplută cu heliu nu este deloc impresionată de greutatea lui! De la ultimul etaj al palatului răsunară câteva focuri de armă şi vreo două albine furioase îi bâzâiră pe lângă urechi. Începură să-l doară mâinile şi picioarele încleştate de frânghie. Ceva îl izbi într-o parte a capului, în acelaşi loc unde se lovise în cădere mai devreme şi asta fu picătura care umplu paharul. Ştia el că aşa o să se întâmple! Silueta întunecată a castelului începu să se clatine în lumina lunii, să salte în sus şi în lături şi să se dărâme apoi încet, precum un glob de înghețată care se topeşte la soare. Etajul de sus se prăbuşi primul, apoi celălalt şi celălalt şi, după doar câteva clipe, un val uriaş de flăcări portocalii țâşni din iad către lună şi un val de aer fierbinte, însoțit de un bubuit repetat de tunet, îl lovi şi-i făcu balonul să se clatine.

Dar ce se întâmplase? Nu ştia şi nici nu-i păsa. Durerea de cap era unicul lui univers. Găurit de un glonț, balonul cobora cu repeziciune. Sub el, marea care fremăta blând îi aşternuse culcuş. Îşi descleştă mâinile şi picioarele de pe frânghie şi pluti în jos spre liniştea deplină spre aşternutul pufos al copilăriei, spre izbăvirea de orice durere.

Capitolul 21

Necrolog în *The Times*

”COMANDANTUL JAMES BOND, Cavalerul Ordinului Sfinților Gheorghe şi Mihail, Ofițer în Corpului de Voluntari al Marinei Regale

Autor M.

După cum au aflat deja cititorii dumneavoastră din articole anterioare, un ofițer din eşalonul superior al ministerului apărării, comandantul James Bond, Cavaler al ordinului Sfinților Gheorghe şi Mihail, Ofițer în Corpul de Voluntari al Marinei Regale, este dat dispărut şi se crede că a fost omorât în timp ce se afla într-o misiune oficială în Japonia. Vă aduc la cunoştință cu profund regret că speranțele privitoare la supraviețuirea lui trebuie abandonate. În consecință, mie îmi revine sarcina, ca director al departamentului în care a servit cu rezultate excelente, să fac un rezumat al vieții acestui ofițer şi al neprețuitelor servicii aduse de el țării sale.

James Bond s-a născut din tată scoțian, Andrew Bond din Glencoe şi mamă elveţiancă, Monique Delacroix din cantonul Vaud. Tatăl său fiind reprezentantul pentru străinătate al firmei de armanent Vickers, prima parte a instruirii sale, în perioada căreia a dobândit cunoştinţe excelente de franceză şi germană, a avut loc în străinătate. Când avea unsprezece ani, amândoi părinții i-au murit într-un accident în timp ce escaladau vârful Aiguilles Rouges de lângă Chamonix, iar tânărul a trecut sub tutela unei mătuşi, decedată ulterior, domnişoara Charmian Bond, cu care s-a dus să locuiască într-un sătuc numit Pett Bottom, din apropiere de Canterbury, în comitatul Kent. Acolo, într-o căsuță modestă, mătuşa lui, care trebuie să fi fost o doamnă deosebit de erudită şi de rafinată, i-a completat educația înscriindu-l la o şcoală publică englezească de unde, pe la vârsta de doisprezece ani, a intrat cât se poate de mulțumitor la Eton, căci tatăl lui îl înscrisese încă de la naştere la acest colegiu. Trebuie să recunoaştem că perioada studiilor la Eton a fost scurtă şi nu prea strălucită. Mă îndurerează să spun că, după doar două semestre, ca rezultat al unor pretinse probleme cu servitoarea unuia dintre băieți, mătuşii i s-a solicitat să-l retragă. Aceasta a reuşit să-i obțină transferul la Fettes, şcoala unde studiase şi tatăl lui. Atmosfera acelei instituții de învățământ avea accente puternic calviniste, standardele academice şi cele atletice fiind deosebit de riguroase. Deşi înclinat spre solitudine prin natura firii, a legat câteva prietenii stabile cu membri ai faimoaselor cercuri atletice ale şcolii. La vremea absolvirii, pe când avea doar şaptesprezece ani, luptase de două ori reprezentându-şi şcoala la box, categorie uşoară şi fondase primul curs serios de judo într-o şcoală publică britanică. După absolvire, în anul 1941, declarând că are nouăsprezece ani şi cu ajutorul unui fost coleg al tatălui său de la Vickers, a intrat în serviciul care avea să devină mai târziu ministerul apărării. Datorită naturii confidențiale a îndatoririlor sale, i s-a acordat gradul de locotenent în Serviciile Speciale ale Corpului de Voluntari ai Marinei Regale. Ca răsplată pentru felul în care s-a achitat de îndatoriri, a încheiat războiul cu gradul de comandant. Aproximativ în aceeaşi perioadă, autorul acestor rânduri a intrat în contact direct cu anumite aspecte ale activităților din cadrul ministerului, astfel că am avut marea plăcere de a aproba solicitarea comandantului Bond de a continua să lucreze pentru ministerul apărării în care, la momentul regretabilei sale dispariții, s-a ridicat la gradul de ofițer principal în serviciul civil.

Natura îndatoririlor comandantului Bond în cadrul ministerului apărării, care şi-au primit recunoaşterea în anul 1954 prin conferirea titlului de cavaler al Ordinului Sfinților Gheorghe şi Mihail, trebuie să rămână confidențială, însă colegii săi din minister vor recunoaşte cu toții că şi le-a îndeplinit cu temeritate extraordinară şi mare eleganță, cu toate că firea impetuoasă şi uneori necugetată l-a adus în situații trecătoare de conflict cu autoritățile superioare. În situațiile extreme a dovedit întotdeauna o inspirație de geniu, reuşind astfel să scape, mai mult sau mai puțin neatins, din numeroasele aventuri în care a fost implicat datorită misiunilor ce i s-au încredințat. Inevitabila publicitate, mai ales în presa străină, acordată unora dintre aceste aventuri l-au transformat, mai mult împotriva voinței sale, într-un soi de figură publică, în aşa măsură încât s-a scris chiar şi o serie de cărți despre el, al cărei autor este un prieten personal şi fost coleg al lui James Bond. Dacă aceste cărți ar fi conținut o descriere mai amplă a misiunilor şi ar

fi reflectat gradul real de cruzime şi pericol al desfăşurării lor, autorul ar fi fost cu siguranță dat în judecată pentru încălcarea legii secretului de stat. Disprețul cu care aceste scrieri de ficțiune sunt tratate de către ministerul apărării constituie principala explicație pentru faptul că încă — subliniez, încă — nu s-a luat nici o măsură împotriva autorului şi editorului acestor episoade oarecum schematizate şi îndulcite, foarte răspândite şi apreciate, din cariera unui angajat de elită din serviciul public.

Nu-mi rămâne decât să închei acest scurt *In Memoriam* asigurându-i prietenii că ultima misiune încredințată comandantului Bond a avut o importanță supremă pentru Stat. Cu toate că, vai!, nu se va mai întoarce din ea, am fost investit de către cele mai înalte autorități din sfera noastră de activitate, cu permisiunea de a confirma că misiunea a avut succes în procent de sută la sută. Nu e nici o exagerare să spunem fără echivoc că, prin eforturile unui singur om, siguranța Regatului a fost mult consolidată.

James Bond a fost căsătorit pentru foarte scurtă vreme, în 1962, cu Teresa singura fiică a lui Marc-Ange Draco din Marsilia. Căsătoria s-a încheiat în circumstanțe tragice, relatate în presă la vremea respectivă. Din acea căsătorie nu au rezultat copii astfel că din câte cunosc, James Bond nu are nici o rudă în viață

Autor M.G.”

Am fost fericită şi mândră să lucrez pentru comandantul Bond în ultimii trei ani de serviciu în ministerul apărării. Dacă temerile pe care le nutrim cu toții pentru soarta lui sunt justificate, aş îndrăzni să sugerez aceste cuvinte simple pentru epitaful său, cu gândul că numeroşi tineri din personalul ministerului vor simți că filozofia lui îi reprezintă. „Nu am de gând să-mi risipesc zilele încercând să le prelungesc. Îmi voi folosi timpul aşa cum se cuvine”.

Capitolul 22

Lacrimile unei vrăbii

Când Kissy văzu prăbusindu-se în mare silueta în jurul căreia pluteau aripile unui chimonou negru, simți că e bărbatul ei şi străbătu cei două sute de metri de la baza zidului înotând mai rapid decât o făcuse vreodată în viața ei. Impactul cumplit cu apa scosese tot aerul din plămânii lui Bond, dar dorința de a trăi, deşi diminuată de durerile sfâşietoare de cap, fu din nou stimulată de noul dar cunoscutul duşman pe care-l reprezenta în acel moment marea, aşa că în momentul când Kissy se lupta să ajungă la el, se chinuia deja încercând să scape de chimonou.

Când o zări apropiindu-se crezu că este Blofeld şi încercă s-o atace.

— Sunt Kissy, îi spuse ea pe un ton imperativ, Kissy Suzuki! Nu-ți aminteşti de mine?

Nu-şi amintea. Nu-şi amintea de nimic în lume în afară de chipul duşmanului şi de nevoia disperată de a-l zdrobi. Dar puterile îl părăsiră şi curând îi îngădui, blestemând cu glas slab, să-l scape de chimonou şi dădu atenție vocii rugătoare care i se adresa.

— Acum urmează-mă, Taro-san Dacă oboseşti, te trag după mine. Suntem învățate de mici cum să salvăm un om din mare.

Dar când porni, Bond nu o urmă, ci începu să înoate cu mişcări anemice, ca un animal rănit, în cercuri din ce în ce mai mari. O bufni plânsul. Ce se întâmplase cu el? Ce-i făcuseră oamenii aceia de la Castelul Morții? În cele din urmă reuşi să-l oprească şi, vorbindu-i în şoaptă blândă, îl convinse s-o lase să-l prindă pe sub brațe şi aşa, cu capul cuibărit comod între sânii ei, începu să înoate pe spate purtându-l deasupra ei.

Era o performanță uimitoare pentru o fată — un kilometru de străbătut înot în luptă cu curenții, având doar luna şi câte o privire ocazională peste umăr ca să se orienteze, dar reuşi s-o ducă la bun sfârşit şi să-l tragă pe Bond la țărm în micul ei golf adăpostit. Abia atunci îşi îngădui să se prăbuşească şi ea epuizată, pe lespezile de piatră, alături de el.

O trezi geamătul lui Bond. Îi fusese rău şi acum şedea cu capul în mâini, privind spre mare cu ochii unui somnambul. Când îl cuprinse pe după umeri, se întoarse nedumerit spre ea.

— Cine eşti? Cum am ajuns aici? Ce e locul ăsta? Eşti foarte frumoasă, încheie el după ce o examină atent.

Kissy îl privi cu ardoare. Un gând nemaipomenit i se înfiripă în minte şi zise:

— Nu-ți poți aminti nimic? Nu ştii cine eşti şi de unde vii?

Bond îşi trecu o mână pe frunte şi-şi îngustă ochii

— Nimic, zise el cu glas slab. Cu excepția unui chip de bărbat. Cred că era mort. Cred că era un om rău. Cum te cheamă? Trebuie să-mi spui totul

— Mă cheamă Kissy Suzuki şi tu eşti iubitul meu Numele tău e Taro Todoroki. Trăim pe insula asta şi mergem la pescuit împreună. Ducem o viață bună Ai putea să mergi puțin? Trebuie să te duc acolo unde locuieşti, apoi să aduc nişte mâncare şi un doctor care să te consulte. Ai o rană oribilă într-o parte a capului şi o tăietură la coaste. Probabil că ai căzut de pe stânci în timp ce strângeai ouă de pescăruş.

Fata se ridică şi-i întinse amândouă mâinile. Bond i le luă şi se ridică şovăitor în picioare. Kissy îl prinse de mână şi-l călăuzi cu blândețe pe cărarea ce ducea la casa familiei Suzuki. Dar trecură de ea şi îşi continuară urcuşul până la desişul de arțari pitici şi camelii îl conduse pe lângă altarul *shinto* şi intrară în peşteră. Înăuntru era spațiu destul şi pământul bătătorit de pe jos era uscat.

— Aici locuieşti. Şi eu locuiesc aici împreună cu tine. Am scos la aerisit aşternutul nostru, dar îl voi aduce imediat. Aduc şi nişte mâncare. Acum întinde-te, iubitul meu şi odihneşte-te. Voi avea grijă de tine. Eşti bolnav, dar doctorul o să te facă bine din nou.

Bond se întinse ascultător şi adormi într-o clipă, cu partea nedureroasă de cap sprijinită pe brațul îndoit.

Kissy cobori panta cu inima cântând de bucurie. Erau atâtea de făcut, atâtea de aranjat, dar acum îşi recăpătase bărbatul şi era neclintit hotărâtă să-l păstreze.

Se lumina de ziuă şi părinții ei erau treji. Le vorbi în şoaptă agitată în timp ce încălzea nişte lapte şi făcea o boccea din aşternut, cel mai bun chimonou al tatălui ei şi câteva din articolele de toaletă ale lui Bond — dar nimic din ceea ce-i putea aminti de trecut. Părinții erau obişnuiți cu toanele şi

independența ei, aşa că doar tatăl comentă destul de puțin convins că ar fi bine dacă *kanushi-san* le dădea binecuvîntarea. Apoi, după ce-şi curăță pielea şi părul de sare, îşi îmbrăcă chimonoul simplu cafeniu şi porni să urce dealul spre peşteră.

Ceva mai târziu, preotul *shinto* o primi cu atitudine gravă. Părea că o aşteptase. Ridică o mână şi-i vorbi siluetei îngenuncheată la picioarele lui.

— Kissy-chan, eu ştiu ce ştiu. Diavolul acela blestemat e mort. La fel şi nevasta lui. Castelul Morții a fost distrus în întregime. Totul s-a petrecut la fel ca în previziunea celor şase gardieni, de mâna bărbatului venit de peste mări. Unde este el acum?

— În peştera din spatele altarului, *kanushi-san*. E grav rănit. II iubesc. Aş vrea să-l păstrez lângă mine şi să-l îngrijesc. Nu-şi aminteşte nimic din trecut.

Aş vrea să rămână aşa ca să ne putem căsători şi el să devină un fiu al insulei Kura pentru totdeauna

— Asta nu va fi posibil, draga mea. Când va sosi vremea îşi va reveni şi va pleca înapoi peste mări, în locul de unde este. Sunt sigur că se vor face anchete oficiale în legătură cu dispariția lui, de la Fukuoka şi chiar de la Tokio, căci trebuie să fie un om renumit în țara lui.

— Dar *kanushi-san*, dacă le-o ceri tu bătrânii satului le vor arăta acelor oameni *shiran-kao* şi vor spune că nu ştiu nimic, că bărbatul acela Todoroki a pornit înot spre Fukuoka şi că de atunci nu s-a mai auzit nimic de el. Atunci oamenii aceia or să plece. Nu vreau decât să am grijă de el şi să-l păstrez pentru mine cât mai mult timp. Dacă va veni ziua în care va dori să plece, n-o să-l împiedic cu nimic. Dimpotrivă, o să-l ajut. A fost fericit aici, pescuind cu mine şi cu David, pasărea mea. Mi-a spus-o cu gura lui. După ce se face bine, mă voi strădui să-l fac fericit în continuare. N-ar trebui ca oamenii *ama* să onoreze şi să prețuiască acest erou pe care ni l-au trimis zeii? Oare cei şase Gardieni n-ar dori să-l păstrăm pentru un timp aici? Şi nu mi-am câştigat eu un merit cât de mic pentru umilele eforturi de a-l ajuta pe Todoroki-san şi de a-i salva viața?

Preotul rămase un răstimp tăcut, cu ochii închişi. Când îi deschise, îi aținti asupra chipului rugător de la picioarele lui.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, Kissy-chan, spuse el zâmbind. Acum adu-l pe doctor la mine şi apoi condu-l la peşteră, ca să îngrijească rănile acestui om. Voi vorbi cu bătrânii satului. Dar va trebui să fii foarte discretă câteva săptămâni şi *gaijinul* — nu trebuie să se arate. După ce se linişteşte totul, se poate muta în casa părinților tăi.

Doctorul îngenunche lângă Bond şi întinse pe jos o hartă mare a capului omenesc, cu fiecare secțiune marcată cu cifre şi ideograme. Apoi îi pipăi cu degete blânde craniul ca să vadă dacă sunt fracturi, în timp ce Kissy îngenunchease de cealaltă parte a lui şi-i ținea mâna transpirată între ale ei. Când sfârşi, doctorul se aplecă deaupra lui, îi ridică pleoapele una câte una şi privi adânc în pupilele lucioase folosind o lupă puternică. La instrucțiunile lui, Kissy pusese apă la fiert şi doctorul curăță mai întâi rana făcută de glonț peste umflătura teribilă cu care se alesese în urma căderii în *oubliette*. După aceea presără praf de sulfamidă şi pansă rana cu mâini experte, strânse

coastele rupte într-un bandaj gipsat, se ridică şi-o scoase pe Kissy din peşteră.

— Va trăi, o anunță el, dar vor putea trece luni, poate chiar ani până să-şi recapete memoria. Lobul temporal al creierului, unde este stocată memoria a fost serios vătămat. E nevoie de multă strădanie. Va trebui să-i aminteşti locuri şi obiecte. Dacă va ajunge să recunoască unele dintre ele, restul se va petrece treptat, prin asocieri. Ar trebui transportat la Fukuoka, să i se facă o radiografie, dar eu cred că n-are nici o fractură şi-apoi *kanushi-san* a poruncit să rămână în grija ta şi prezența lui pe insulă să rămână secretă. Mă voi supune, firește, instrucțiunilor onorabilului *kanushi-san* şi-l voi vizita venind pe cărări diferite şi numai în timpul nopții. De multe lucruri va trebui să te ocupi singură, căci nu trebuie mişcat din loc cel puțin o săptămână. Acum ascultă cu atenție, spuse doctorul şi-i dădu instrucțiuni amănunțite ce acopereau fiecare aspect al hrănirii

Şi aşa zilele se transformau în săptămâni, iar poliția venea iarăşi şi iarăşi de la Fukuoka şi persoana cea importantă, pe nume Tanaka, veni de la Tokio şi mai târziu un bărbat uriaş ce spunea că e din Australia şi de el i-a fost cel mai greu lui Kissy să scape. Dar chipurile *shiran-kao* rămaseră de piatră şi insula Kuro îşi păstra secretul. Bond se făcu bine şi Kissy îl lua uneori noaptea la plimbare. Din când în când ieşeau să înoate în golful lor şi să se joace cu pasărea David. Kissy îi spuse istoria poporului *ama* şi îngrijirii ce intrau în sarcina ei şi a insulei Kuro, parând cu pricepere toate întrebările lui referitoare la lumea din afara insulei.

Sosi iarna şi poporul ama trebui să rămână la țărm ca să-şi repare plasele şi bărcile şi să-şi lucreze micile petice de pământ de pe coasta muntelui. Bond se întoarse la casa familiei Suzuki şi se făcu folositor ocupându-se de tîmplărie şi de alte treburi ciudate şi învățând japoneza de la Kissy. Ochii lui îşi pierduseră privirea opacă, dar rămânau pierduți şi în fiecare noapte era tulburat de vise despre o lume cu totul diferită, cu oameni cu piele albă şi oraşe mari şi despre chipuri pe care şi le amintea pe jumătate. Dar Kissy îl asigură că erau doar coşmare, la fel cum avea şi ea şi că nu au nici un înțeles. Bond începu treptat să se obişnuiască cu ideea că acea căsuță de piatră şi lemn şi orizontul nesfârşit al mării sunt lumea lui mărginită. Kissy avea grijă să-l țină departe de coasta sudică a insulei şi se temea de ziua în care avea să înceapă din nou pescuitul la sfârşitul lunii mai, iar el va vedea zidul cel înalt şi negru de cealaltă parte al strâmtorii a cărui imagine putea să-i redeştepte toate amintirile.

Doctorul era surprins de lipsa de progrese a stării lui şi se resemnă cu concluzia că amnezia de care suferea Bond este totală. Curând îşi încetă vizitele, fiindcă starea fizică a pacientului său şi mulțumirea aparent deplină cu existența pe care o ducea demonstrau că era pe deplin recuperat.

Pe Kissy o necăjea un singur lucru încă din prima noapte în peşteră împărțise patul cu el şi-apoi, de când se făcuse bine şi se mutase înapoi în casă, aşteptase în fiecare noapte să facă dragoste cu ea. Dar cu toate că o săruta din când în când şi o ținea adesea de mână, trupul lui nu era deloc conştient de prezența ei, oricât s-ar fi lipit de el sau l-ar fi mângâiat. Oare rana îl făcuse impotent? Îl întrebă pe doctor şi acesta îi răspunse că nu exista nici o legătură între cele două situații, dar că era posibil să fi uitat cum se face dragoste.

Aşa că într-o zi, Kissy Suzuki anunță că ia vaporul poştal săptămânal până la Fukuoka pentru a face cumpărături şi, după ce ajunse în oraş, găsi o cale prin care află unde se află magazinul cu accesorii erotice din oraş, numit „Magazinul Fericirii" şi care poate fi găsit în orice localitate japoneză care se respectă. Îşi spuse păsul unui bărbat vârstnic, cu barbă cenuşie şi priviri viclene, care stătea după o tejghea nevinovată pe care nu era expus nimic mai deplasat decât tonice şi contraceptive. Bărbatul o întrebă dacă are cinci mii de yeni, sumă destul de mare, dar când îi răspunse că are banii încuie uşa dispre stradă şi o invită în cămăruța din spate.

Acolo, negustorul se aplecă şi scoase de sub o banchetă un obiect ce arăta ca o cuşcă de iepuri din sârmă. Puse cuşca pe banchetă şi Kissy văzu că înăuntrul ei erau patru broaşte râioase mari instalate pe un pat de muşchi. Apoi scoase o chestie ciudată care semăna cu un platou pentru încălzit mâncărurile cu o cuşcă şi mai mică în mijloc. Scoase cu grijă una din broaşte şi o băgă în cuşcă de pe platou, în aşa fel încât să stea întinsă pe suprafața lui metalică. Apoi târâi o baterie mare de maşină până la bancă puse platoul lângă ea şi conectă firele bateriei de-o parte şi de alta a platoului. După ce-i şopti broaştei cîteva cuvinte de încurajare, se dădu în lături.

Broasca începu să se scuture uşor, aruncând spre Kissy priviri furioase ca şi cum ar fi ştiut că era vina ei. Negustorul o urmări neliniştit cu capul plecat deasupra cuştii, apoi îşi frecă mâinile satisfăcut când observă stropi mari de sudoare țâşnind de pe trupul broaştei. Luă o linguriță mică şi o fiolă, ridică cuşca de sârmă şi adună transpirația de pe pielea broaştei cu linguriţa pe care o golea în fiolă. Când a termină fiola conținea aproximativ o jumătate de linguriță de lichid limpede, o astupă cu un dop şi i-o dădu lui Kissy, care o ținu în mână cu respect şi foarte multă grijă ca şi cum ar fi fost o bijuterie fabuloasă. După aceea negustorul deconecta firele bateriei şi aşeză broasca, ce nu părea foarte afectată de experiență, înapoi în cuşca cea mare pe care o încuie.

Când sfârşi, se întoarse spre Kissy şi se înclină.

— Când acest produs valoros este dorit de un client sincer, îl invit întotdeauna să fie martor la procesul distilării. Altfel, ar putea nutri gândul nedemn că este doar apă de la robinet Dar acum te-ai convins cu proprii ochi că este sudoare autentică de broască, obținută prin expunerea vietății la un şoc electric slab. Broasca suferă doar un disconfort temporar şi va fi răsplătită în seara asta cu o porție suplimentară de muşte sau greieri Şi acum, zise el şi se duse la un bufet din care scoase o cutiuță de medicamente, asta este pudră de şopârlă uscată. O combinație din cele două produse, pusă în mâncarea iubitului tău la cină, se va dovedi infailibilă. Cu toate acestea pentru a-i excita mintea în aceeaşi măsură ca simțurile, îți pot furniza pentru o sută de yeni în plus o carte excelentă pentru împărțitul pernei.

— Ce e o carte pentru împărțitul pernei?

Negustorul se duse iarăşi la bufet şi scoase o carte ieftină cu coperte nevinovate. Kissy o deschise, îşi duse mâna la gură şi roşi furioasă Dar apoi, fiindcă era fată prevăzătoare şi nu voia să fie înşelată, mai răsfoi câteva pagini. Toate conțineau fotografii pornografice luate de aproape, imagini fidele ale actului sexual în toate ipostazele posibile.

— Foarte bine, şopti ea şi-i dădu cartea înapoi. Vă rog să împachetați totul cu grijă

Deschise poşeta şi începu să numere bancnotele.

Se întoarseră amândoi în magazin, negustorul îi dădu pachetul şi după ce se înclină adânc, deschise uşa.

Kissy se înclină la rândul ei, dar fără mare tragere de inimă şi ţâşni afară din magazin de parcă ar fi făcut un pact cu diavolul. Dar pe când se urca în vaporul poştal să se întoarcă pe insulă îi venea să se îmbrăţişeze de emoţie şi bucurie şi începu să inventeze o poveste cu ajutorul căreia să explice achiziţia cărţii.

Bond o aştepta pe ponton. Era prima zi când lipsise de lângă el şi-i resimţise dureros absenţa. Discutară veseli în timp ce mergeau ţinându-se de mână de-a lungul ţărmului printre plase întinse şi bărci, iar oamenii le zâmbeau văzându-i, dar priveau prin ei în loc să-i salute, fiindcă preotul lor decretase că *gaijinul* de pe insulă nu exista în mod oficial. Iar spusele preotului erau întâmpinate întotdeauna cu supunere deplină.

Întorşi acasă Kissy se apucă să prepare fericită o porţie mare de *sukiyaki*, tocana tradiţională din carne de vită puternic condimentată. Era o trataţie cu totul specială căci ei mâncau rareori carne, dar nu ştia dacă poţiunile ei au vreun gust şi nu voia să rişte. Când tocana fu gata, picură cu mâna tremurătoare praful maroniu şi lichidul în farfuria lui Bond şi amestecă bine. Apoi aduse farfuriile pe masa în jurul căreia şedea toată familia, aşezată cu picioarele încrucişate pe tatami.

Îl urmări cu ochi bănuitori pe Bond până îşi termină porţia din farfurie. Acesta curăţă urmele de sos cu o mână de orez şi, după ce o complimentă călduros pentru priceperea la gătit, îşi bău ceaiul şi se retrase în camera lor unde obişnuia să repare plase de pescuit sau undiţe înainte de a se culca în timp ce îşi ajuta mama la spălatul vaselor, Kissy se întrebă dacă şi în seara aceea va face la fel.

Petrecu un răstimp îndelungat pieptănându-se şi pregătindu-se pentru el şi, când i se alătură în sfârşit, inima îi bătea ca o pasăre captivă.

Bond îşi ridică privirile de pe paginile cărţii pentru împărţitul pernei şi o întrebă râzând:

— Kissy, de unde Dumnezeu ai luat asta?

— Oh, aia chicoti ea. Am uitat să-ţi spun. Un individ dezgustător a încercat să mă convingă să intru în magazinul lui. Mi-a strecurat-o în mână şi mi-a făcut programare pentru seara asta. Am acceptat doar ca să scap de el. Noi o numim cartea pentru împărţitul pernei. O folosesc îndrăgostiţii. Nu găseşti că imaginile sunt incitante?

Bond îşi smulse chimonoul de pe el şi arătă spre aşternutul moale de pe podea, spunând cu înflăcărare.

— Kissy, scoate-ţi hainele şi întinde-te acolo, începem de la pagina întâi!

Iarna se transformă în primăvară şi pescuitul începu din nou, dar acum Kissy se scufunda goală la fel ca celelalte fete, iar Bond şi pasărea se scufundau împreună cu ea şi aveau zile bune şi zile mai rele. Dar soarele strălucea cu putere şi marea era albastră, pantele munţilor se acopereau cu irişi sălbatici şi toată lumea se agita căci în curând aveau să înflorească cireşii. Kissy se întreba ce moment să aleagă pentru a-i spune lui Bond că a rămas încărcinată şi dacă el îi va propune să se căsătorească sau nu.

Dar într-o zi, pe când coborau spre golf, Bond părea preocupat şi când îi ceru să nu pună încă barca la apă fiindcă avea ceva serios să-i spună, inima îi tresări şi se aşeză alături de el pe un bolovan plat, cu mâna pe după umerii lui.

Bond scoase din buzunar o bucăţică zdrenţuită de hârtie şi i-o întinse, iar ea se cutremură de teamă şi ştiu ce-o să urmeze. Îşi trase braţul de după umerii lui şi se uită la hârtie. Era unul din pătratele de ziar prinse într-un cui în wc. Întotdeauna rupsese ea hârtia şi aruncase prevăzătoare toate bucăţile ce conţineau cuvinte englezeşti.

— Kissy, ce înseamnă cuvântul ăsta, Vladivostok? La ce re referă? Am senzaţia că îmi evocă ceva îl leg de o ţară foarte mare, cred că se cheamă Rusia. Am dreptate?

Kissy îşi aminti ce-i promisese preotului şi-şi ascunse faţa în palme.

— Da, Taro-san, ai dreptate.

Bond îşi duse pumnii la ochi şi apăsă tare.

— Am sentimentul că sunt legat într-un anume fel de Rusia că mare parte din viaţa mea trecută e în strânsă conexiune cu ţara asta Ar putea fi posibil? Îmi doresc atât de mult să ştiu de unde veneam înainte să ajung pe insula asta! Mă ajuţi, Kissy?

Kissy îşi luă palmele de pe obraji, îl privi intens şi-i spuse liniştită.

— Da, te voi ajuta, iubitul meu.

— Atunci mă voi duce în acel loc numit Vladivostok şi poate că acolo îmi voi aduce aminte de mai multe lucruri şi-atunci mă voi putea întoarce liniştit aici.

— Dacă aşa spui, iubitule. Vaporul care duce poşta pleacă mâine spre Fukuoka. De-acolo te voi urca în tren, îţi voi da bani şi instrucţiuni amănunţite. Se spune că ar exista un tren care pleacă de pe insula Hokkaido până la Sakhalin, care se află pe teritoriul rusesc. De acolo vei ajunge cu siguranţă la Vladivostok. Dar trebuie să ai grijă, ruşii nu sunt un popor prea prietenos.

— Sunt sigur că nu-i vor face rău unui pescar din Kuro.

Kissy simţi că inima ei e gata să-i sară din piept. Se ridică şi merse încet până la barcă. Împinse barca de pe pietriş în apă şi aşteptă, în locul ei obişnuit de la pupa, ca el să urce şi să-i prindă genunchii între ai lui, aşa cum făcea întotdeauna.

James Bond îşi luă locul în barcă, băgă vâslele în lăcaşurile lor şi, în timp ce cormoranul negru se căţăra pe băncuţa lui şi-şi întindea maiestuos aripile, măsură din ochi distanţa până la grupul celorlalte bărci şi începu să vâslească.

Kissy îi zîmbea cu ochii în ochii lui, soarele îi încălzea spatele şi, în ceea ce-l privea pe el, era o zi frumoasă, exact la fel cum fuseseră şi celelalte — fără pic de nor pe cer.

Dar, desigur, nu ştia că se numeşte James Bond. Şi, comparate cu semnificaţia orbitoare pe care o avea pentru el acel nume de oraş rusesc citit în ziar, viaţa lui pe insula Kuro şi dragostea lui pentru Kissy Suzuki erau, după cum spusese Tiger odată, la fel de puţin importante ca şi lacrimile unei vrăbii.

Sfârşit

CUPRINS

PREFAȚA 3
PARTEA ÎNTÂI 6
Capitolul 1 6
Capitolul 2 11
Capitolul 3 18
Capitolul 4 24
Capitolul 5 30
Capitolul 6 37
Capitolul 7 42
Capitolul 8 47
Capitolul 9 54
Capitolul 10 62
Capitolul 11 67
PARTEA A DOUA 73
Capitolul 12 73
Capitolul 13 79
Capitolul 14 85
Capitolul 15 90
Capitolul 16 95
Capitolul 17 100
Capitolul 18 105
Capitolul 19 110
Capitolul 20 115
Capitolul 21 119
Capitolul 22 121
CUPRINS 128

James Bond avea senzația că trăiește într-un vis: încăperea micuță cu pereții construiți din panouri din imitație de hârtie de orez și furnir de cedru, priveliștea micii și enigmaticei grădini în care picura cu sunet argintiu apa, roșeața îndepărtată a zorilor pe cale să se ivească, răstimpul îndelungat punctat cu sake și țigări, glasul scăzut al naratorului istorisind un basm, așa cum l-ar fi spus într-un cort, sub cerul liber. Și totuși, era un lucru ce se întâmplase deunăzi, recent – se întâmpla chiar atunci; un lucru pentru relatarea căruia Tiger îl adusese în mod special acolo. De ce? Pentru că se simțea singur? Pentru că n-avea pe nimeni altcineva de încredere? Își îndreptă umerii, pleoștiți de starea de moleșeală, și spuse:

– Îmi pare rău, Tiger. Ce ai făcut după aceea?

Tiger Tanaka păru că stă cu spatele și mai drept pe dreptunghiul auriu, tivit cu negru, al rogojinii tatami. Îl privi țintă în ochi și-i răspunse:

– Ce era să fac? Nimic, decât că le-am cerut scuze superiorilor mei. Și am așteptat să se ivească o soluție onorabilă. Am așteptat să apari tu!

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În Serviciul Secret al Maiestății Sale
13. A doua șansă
14. Pistolul de aur

ISBN 978-606-92729-2-3

RECOMANDAT DE

Spy